

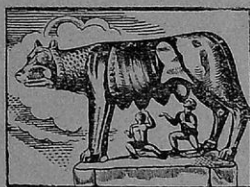
7
ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ Ν. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ

ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ ΛΟΓΟΙ

Ο Γ' ΚΑΤΑ ΚΑΤΙΛΙΝΑ ΚΑΙ Ο ΥΠΕΡ ΑΡΧΙΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

ΟΒΙΔΙΟΥ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ

(ΕΚΛΟΓΑΙ)

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1956

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ ΛΟΓΟΙ

ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ ΛΟΓΟΙ

17249

ΚΙΤ ΕΡΩΝΟΣ - ΛΟΓΟΙ

ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ Ν. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ

ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ ΛΟΓΟΙ

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΚΑΤΑ ΚΑΤΙΛΙΝΑ
ΚΑΙ Ο ΥΠΕΡ ΑΡΧΙΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

ΔΙΑ ΤΗΝ Ε΄ ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1956

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΚΙΒΕΡΩΝΙΟΣ ΛΟΓΟΙ

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΚΑΤΑ ΚΑΤΑΙΝΑ

ΚΑΙ Ο ΥΤΕΡ ΑΡΧΙΟΥ ΤΟΥ ΠΟΜΠΟΥ

ΜΕΤΕΦΡΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1. Βίος τοῦ Κικέρωνος.

Ὁ Μάρκος Τύλλιος Κικέρων (M. Tullius Cicero) ἐγεννήθη τὴν 3ην Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 106 π.Χ. πλησίον τῆς μικρᾶς πόλεως τοῦ Λατίου Arpīnum. Κατήγετο ἐκ γονέων εὐπόρων, ἀνηχόντων εἰς τὴν τάξιν τῶν ἰππέων (ordo equester), οἱ ὅποιοι κατέβαλλον πᾶσαν φροντίδα, ἵνα τύχη ἀνατροφῆς καὶ ἐκπαιδεύσεως ἀρίστης. Προγόνους ἐπιφανεῖς (nobīles) δὲν εἶχεν, ὥστε δὲν ἠτύχησε νὰ κληρονομήσῃ παρ' αὐτῶν εὐγένειαν. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχε προικισθῆ ὑπὸ τῆς φύσεως διὰ σπανίας εὐφυΐας, ἔνεκα τῆς ὁποίας ἐθαυμάζετο καὶ ἐξετιμᾶτο ὑπὸ τῶν συμμαθητῶν του, κατώρθωσε διὰ τῆς ἐπιμελείας καὶ φιλοτιμίας, ἣτις ἐχαρακτήριζεν αὐτόν, νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὰ ἀνώτατα τῆς πολιτείας ἀξιώματα καὶ νὰ γίνῃ novus homo, ὡς ἐλέγετο ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων πᾶς ὅστις ἀνεδεικνύετο διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀρετῆς.

Νεώτατος ὁ Κικέρων μετέβη εἰς Ῥώμην, ὅπου ἐδιδάχθη ὑπὸ διακεκριμένων διδασκάλων ῥητορικὴν, φιλοσοφίαν καὶ ποίησιν. Ἀλλὰ τὸν πνευματικὸν ὀρίζοντα τῆς Ῥώμης ἐθεώρησε στενὸν ἢ φιλομάθειά του καὶ παρεκίνησεν αὐτὸν νὰ ἀναζητήσῃ εὐρύτερους πνευματικούς ὀρίζοντας. Πρὸς τοῦτο ἀπεδήμησε τὸ 79 π.Χ. εἰς τὴν Ἀνατολὴν καὶ συνεπλήρωσε τὰς σπουδὰς του διὰ τῶν ἀρίστων διδασκάλων τοῦ ἀναζῶντος Ἑλληνικοῦ πνεύματος εἰς τὰς ἀκμαζούσας τότε ῥητορικὰς καὶ φιλοσοφικὰς σχολὰς τῶν Ἀθηνῶν, τῆς Μ. Ἀσίας καὶ τῆς Ῥόδου.

Μετὰ διετεῖς σπουδὰς ἐν Ἑλλάδι ἐπανῆλθεν εἰς Ῥώμην τὸ 77 π.Χ., ὅπου ἐνυμφεύθη τὴν Τερεντίαν, ἐξ ἧς ἀπέκτησε δύο τέκνα, τὸν Μᾶρκον καὶ τὴν Τυλλίαν.

Τὸ ῥητορικὸν στάδιον καὶ ἡ ἐν γένει δρᾶσις τοῦ Κικέρωνος ἄρχεται κυρίως ἐπὶ τοῦ Σύλλα, τοῦ ὁποίου τὴν ἐπικίνδυνον παντοδυναμίαν μόνος αὐτὸς ἐκ τῶν ῥητόρων δὲν ἐφοβήθη.

Ταχύτατα ἀπέκτησε φήμην ὑπερόχου δικανικοῦ ῥήτορος, διότι διὰ τῆς ἀπαραμίλλου ῥητορικῆς ἱκανότητός του ἐπετύγχανε τὴν ἀθώωσιν

τῶν περισσοτέρων κατηγορουμένων πελατῶν του. Διὰ τοῦτο οἱ συμπολιταὶ του τὸν ἠγάπησαν καὶ τὸν ἐξετίμησαν καὶ ἐκθύμως ὑπεστήριζον αὐτὸν διὰ τῆς ψήφου των κατὰ τοὺς ἐκλογικοὺς ἀγῶνας τοῦ πολιτικοῦ του σταδίου.

Εἰς τὰ πολιτικὰ ἀξιώματα ἀνῆλθε βαθμηδόν, ἐκλεγόμενος μὲ μεγάλην πάντοτε πλειοψηφίαν. Τὸ 75 π.Χ. ἐξελέγη ταμίης (quaestor), τὸ 69 π.Χ. ἀνώτερος ἀγορανόμος (aedilis curūlis), τὸ 66 π.Χ. στρατηγός (praetor) καὶ τὸ 63 π.Χ. ὕπατος (consul). Ἀπὸ τοῦ χρόνου τούτου ἀπέκτησε πολλοὺς ἐχθροὺς διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς συνωμοσίας τοῦ Κατιλίνα. Μετὰ πολλὰς δὲ περιπετείας καὶ ἐν τῷ πολιτικῷ καὶ ἐν τῷ ἰδιωτικῷ του βίῳ εὗρε τέλος οἰκτρὸν, φονευθεὶς τὸ 43 π.Χ. εἰς ἡλικίαν 64 ἐτῶν ὑπὸ ἀνθρώπων τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου, ὅστις ἦτο ἄσπονδος ἐχθρὸς του, διότι ὁ Κικέρων εἶχε γράψει ἐναντίον αὐτοῦ 14 λόγους, τοὺς καλουμένους Φιλιππικούς.

2. Ἔργα τοῦ Κικέρωνος .

Ἔργα τοῦ Κικέρωνος εἶναι : α) ῥητορικοὶ λόγοι (oratiōnes), β) αἱ συγγραφαὶ περὶ ῥητορικῆς (opēra rhetorica), γ) αἱ φιλοσοφικαὶ συγγραφαὶ (scripta ἢ opēra philosophica) καὶ δ) αἱ ἐπιστολαὶ (epistūlae). Τὰ συγγράμματα ταῦτα ἀπὸ ἀπόψεως περιεχομένου καὶ μορφῆς εἶναι τὰ ὀνομαστότερα δημιουργήματα τοῦ ῥωμαϊκοῦ πνεύματος ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ. Τὸ συγγραφικὸν ἔργον τοῦ Κικέρωνος, ἰδίᾳ δὲ οἱ ῥητορικοὶ του λόγοι, ἐμελετᾶτο ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων καὶ κατὰ τὸν μεσαίωνα καὶ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους, ἤσκησε δὲ μεγάλην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς παιδείας ἐν γένει τῶν νεωτέρων ἐθνῶν. Ὡς ῥητωρ ὁ Κικέρων ἐθεωρήθη ἐφάμιλλος τοῦ Δημοσθένους, πρὸς τὸν ὅποιον παραλληλίζει αὐτὸν ὁ Πλούταρχος.

3. Εἰσαγωγή .

α) Εἰς τοὺς τέσσαρας κατὰ Κατιλίνα λόγους .

Οἱ ἐμφύλιοι σπαραγμοὶ καὶ ἡ τρομοκρατία τοῦ Σύλλα, ἡ ἀνισότης μεταξὺ τῶν πολιτικῶν τάξεων καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς δυσφορία, ἡ νέκρωσις τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας, ἀποτέλεσμα τῶν ἐμφυλίων ἐρίδων, αἱ συνεχεῖς πολεμικαὶ ἐπιχειρήσεις τῶν ῥωμαϊκῶν λεγεῶνων ἀνὰ τὰς

ἀπωτάτας χώρας τῆς Ἀνατολῆς, ἡ γενικῶς νοσηρὰ καὶ ἀξιοθρήνητος κατάστασις τοῦ πολιτειακοῦ καθεστώτος ἐν Ῥώμῃ καὶ ἡ διαφθορὰ καὶ ἔκλυσις τῶν ἡθῶν ἐδημιούργησαν γόνιμον ἔδαφος εἰς τὸν ἐξ ἐπισήμου πατρικίας οἰκογενείας διαβόητον ἄσωτον Λεύκιον Σέργιον Κατιλίαν, ἵνα μετ' ἄλλων ὁμοφρονούντων, οἱ ὅποιοι ἀνέμενον ὀφέλη ἐκ τῆς ἀνατροπῆς τῆς πολιτείας, συνομῶση τὸν ὄλεθρον τῆς πολιτείας κατὰ τὰς γνωστὰς ἐκ τῆς ἱστορίας εἰδήσεις.

Ἵπατοι κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο, 63 π.Χ., ἦσαν ὁ Μ. Τύλλιος Κικέρων καὶ ὁ Γάιος Ἀντώνιος. Ἡ ἔγκαιρος δὲ καταγγελία τῶν σχεδίων τῶν συνωμοτῶν εἰς τὸν γενναῖον ἕπατον Κικέρωνα εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ταχεῖαν ἀποκάλυψιν τῆς συνωμοσίας καὶ τὴν ματαίωσιν τῶν καταχθονίων σκοπῶν τῆς. Διὰ τῶν δραστηρίων δηλ. μέτρων, τὰ ὅποια ἔλαβεν ὁ Κικέρων πρὸς ἀποτροπὴν τῶν σχεδίων τῶν συνωμοτῶν, κατάρθωσε καὶ αὐτοὺς νὰ ἐξοντώσῃ καὶ τὴν πατρίδα του νὰ σώσῃ ἀπὸ βεβαίου ὀλέθρου, ὀνομασθεὶς διὰ τοῦτο Pater Patriae.

Εἰς τὴν συνωμοσίαν ταύτην ἀναφέρονται τέσσαρες λόγοι τοῦ Κικέρωνος (M. T. Cicerōnis Oratiōnes in Catilīnam).

Τὸν πρῶτον κατὰ Κατιλίαν λόγον ἐξεφώνησεν ὁ Κικέρων παρόντος καὶ τοῦ Κατιλίαν ἐν τῇ συγκλήτῳ, ἡ ὁποία εἶχε συνέλθει πρὸς τοῦτο τὴν 8ην Νοεμβρίου ἐν τῷ ναῷ τοῦ Στησίου Διός. Διὰ τοῦ λόγου τούτου ἐσχόπει ὁ Κικέρων νὰ παρορμήσῃ τὴν διστάζουσαν σύγκλητον πρὸς λήψιν δραστηριωτέρων μέτρων κατὰ τῶν συνωμοτῶν, οὔτινες βλέποντες τὴν ἀδράνειαν τῆς πολιτείας ἀπεθραύοντο.

Ἐν τῷ δευτέρῳ λόγῳ, τὸν ὅποιον ἐξεφώνησε πρὸς τὸν Δῆμον τὴν ἐπομένῃν ἡμέραν, τοῦ Κατιλίαν εὐρισκομένου εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ συνωμότη Μανιλίου, προσεπάθησεν ὁ Κικέρων νὰ διασαφήσῃ τὴν θέσιν τῶν πραγμάτων, ἵνα ἀφ' ἐνός μὲν καθησυχάσῃ τὰ πνεύματα τῶν συμπολιτῶν του, ἀφ' ἑτέρου δὲ ποτήσῃ τοὺς ἀπομείναντας ἐν Ῥώμῃ συνωμότες, ὥστε νὰ μὴ προβοῦν εἰς οὐδεμίαν ἐνέργειαν.

Ἡ ἀνακοίνωσις τῆς ἀνακαλύψεως τῆς συνωμοσίας καὶ τῆς συλλήψεως τῶν συνωμοτῶν ἔγινε τὴν 3ην Δεκεμβρίου ἐν τῇ συγκλήτῳ, τὴν ὁποίαν συνεκάλεσε πρὸς τοῦτο ὁ Κικέρων εἰς τὸν ναὸν τῆς Ὀμονοίας. Κατὰ τὴν ἑσπέραν δὲ τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀνήγγειλεν ὁ Κικέρων εἰς τὸ ἀδημονοῦν πλῆθος τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συνεδριάσεως τῆς συγκλήτου διὰ τοῦ τρίτου κατὰ Κατιλίαν λόγου του, τὸν ὅποιον θὰ ἐρμηνεύσωμεν.

Διὰ τοῦ τετάρτου λόγου, τὸν ὅποιον ἀπήγγειλεν ὁ Κικέρων εἰς τὴν

σύγκλητον τὴν 5ην Δεκεμβρίου, ὅτε ἐγένετο συζήτησις περὶ τῆς ἐπιβλητέας ποινῆς εἰς τοὺς συνωμώτας, συμφωνεῖ ἀπολύτως πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Δεκίμου Ἰουνίου Σιλανοῦ. Οὗτος εἶχε προτείνει νὰ τιμωρηθῶν οἱ συνωμώται διὰ θανάτου, ὅπερ καὶ ἐγένετο, ἀποκρούων τὴν ἐπιεικεστέραν πρότασιν τοῦ Γ. Ἰουλίου Καίσαρος, ὅστις εἶχεν εἰσηγηθῆ νὰ παραδοθῶν εἰς ἄγρυπνον ἐπιτήρησιν καὶ νὰ ἀπομονωθῶν ἀνά τὰς πόλεις τῆς Ἰταλίας, δημευομένης ἅμα καὶ τῆς περιουσίας αὐτῶν.

β) Εἰς τὸν ὑπὲρ Ἀρχίου τοῦ ποιητοῦ λόγον.

Ὁ Ἀρχίας, ἑλλην τὴν καταγωγὴν, ἐγεννήθη κατὰ τὸ ἔτος 120 π.Χ. εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Συρίας Ἀντιόχειαν ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας. Ἡ μεγάλη αὐτῆ πρωτεύουσα τῆς Ἀνατολῆς ἐξηκολούθει νὰ διατηρῆ ἀκμαίαν τὴν παράδοσιν τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἦτο περίφημον κέντρον τῶν γραμμάτων, τῶν τεχνῶν, βίου πολυτελοῦς καὶ ἀνέτου. Διὰ τοῦτο ὁ Ἀρχίας εἶχεν ὅλα τὰ μέσα νὰ μορφωθῆ ἐπαρκῶς καὶ νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ποιητικὴν του ἰδιοφυΐαν, διὰ τῆς ὁποίας ἐπεσχίασεν ὅλους τοὺς συγχρόνους του ποιητὰς καὶ ἀπέσπασεν ἐνωρίτητα τὴν ἐκτίμησιν ὄλων τῶν συγχρόνων του.

Ἄλλ' ἢ Ἀντιόχεια δὲν ἦτο ὁ κατάλληλος τόπος, ὁ ὁποῖος ἠδύνατο νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὸν ποιητὴν εἰρήνην καὶ διαρκῆ ἀσφάλειαν. Διὰ τοῦτο ὁ Ἀρχίας ἐγκατέλειψε τὴν Συρίαν καὶ περιηγήθη διαδοχικῶς τὴν Μ. Ἀσίαν, τὴν Ἑλλάδα καὶ κατόπιν τὴν Μεγάλην Ἑλλάδα. Παντοῦ ἐθαυμάσθη τὸ ποιητικόν του ἄλγαντον. Ὁ Τάρας, τὸ Ῥήγιον, ἡ Νεάπολις ἐπεδαψίλευσαν εἰς αὐτὸν ἀφθόγους τιμὰς καὶ στεφάνους καὶ τὸν ἐνέγραψαν τιμῆς ἕνεκα εἰς τὸν κατάλογον τῶν πολιτῶν. Τέλος διηρθύνη εἰς τὴν τότε πρωτεύουσαν τοῦ κόσμου, τὴν Ῥώμην, ὅπου ἔφθασε τὸ ἔτος 102 π.Χ. ἐπὶ τῆς ὑπατείας τοῦ Μαρίου καὶ Κάτλου.

Ὁ Ἀρχίας ἐφιλοξενήθη ἐν Ῥώμῃ παρὰ τῆ μεγάλη οἰκογενεῖα τῶν Λουκούλλων. Οἱ Λούκουλλοι, θαυμασταὶ τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ γνώσται τῆς Ἑλληνικῆς, περιέβαλον μὲ ἐξαιρετικὴν ἐκτίμησιν τὸν ποιητὴν, τὸν ἐκράτησαν εἰς τὸν οἶκόν των καὶ τοῦ παρέσχον τὴν ὑψηλὴν των προστασίαν. Ὁ Ἀρχίας δὲν ἀπεμακρύνθη ἕκτοτε ἐκ τῆς Ῥώμης, εἰ μὴ ὁσάκις ἠκολούθησε τοὺς προστάτας του, καὶ ἰδίως τὸν Μάρκον Λούκουλλον, μετὰ τοῦ ὁποῖου ὁ ποιητὴς εἶχεν ἰδιαιτερον σύνδεσμον, εἰς τὰς ἐκστρατείας των καὶ ἄλλα ταξίδια.

Καθώς μανθάνομεν ἐκ τοῦ λόγου τούτου ὑπὲρ τοῦ ποιητοῦ, ὁ Ἀρχίας ὑμνήσῃ τὸν πόλεμον τοῦ Μαρίου κατὰ τῶν Κίμβρων καὶ τὸν Μιθριδατικὸν πόλεμον, τὸν ὁποῖον διεξήγαγεν εἰς τῶν προστατῶν του, ὁ Λεύκιος Λουκούλλος. Τέλος δὲ ἤρchiσε νὰ γράφῃ ποίημα ἀναφερόμενον εἰς τὴν **ὑπατείαν τοῦ Κικέρωνος**. Ἀλλὰ τὸ ἔργον τοῦτο δὲν ἐτελείωσεν ὁ ποιητής. Ἐκ τῶν ποιημάτων τούτων τοῦ Ἀρχίου δὲν σφίζεται οὔτε εἰς στίχος. Ὑπὸ τὸ ὄνομά του φέρονται μόνον 35 **ἐπιγράμματα**, ἀλλὰ καὶ ἡ γνησιότης τῶν ἀμφισβητεῖται καὶ ἡ ποιητικὴ ἀξία των εἶναι μετριωτάτη.

Κατὰ τὸ ἔτος 66 π.Χ. ἐψηφίσθη ἐν Ῥώμῃ νόμος ὑπὸ τοῦ δημάρχου Γαίου Παπίου (lex Papia de civitate Romāna), διὰ τοῦ ὁποίου ἀπηγορεύετο εἰς τοὺς ξένους (peregrinos) νὰ διαμένουν ἐν Ῥώμῃ. Ὁφείλε λοιπὸν καὶ ὁ Ἀρχίας νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ῥώμην, ἀν ἀπεδεικνύετο, ὅτι δὲν ἦτο Ῥωμαῖος πολίτης. Τὸ 62 π.Χ. κατηγορήθη ὑπὸ τινος Γραττίου (Grattius), ὅτι δὲν εἶχεν ἀποκτήσει νομίμως τὰ πολιτικὰ δικαιώματα τοῦ Ῥωμαίου πολίτου.

Ἡ κατηγορία ἐστηρίζετο κυρίως ἐπὶ τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ Ἀρχίας ἀπὸ τὸ 89 π.Χ. μέχρι τοῦ 62 δὲν εἶχε παρουσιασθῆ ἐνώπιον τῶν τιμητῶν (censores), διὰ νὰ ἀπογραφῆ, οὔτε εἰς φυλὴν (tribus) εἶχε καταλεχθῆ, οὔτε εἰς λόχον (centuriae), οὔτε εἶχεν ἀσκήσει ποτὲ τὸ ὕψιστον δικαίωμα τοῦ Ῥωμαίου πολίτου, τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου.

Πράγματι ὁ Ἀρχίας δὲν εἶχε προσέλθει εἰς τοὺς τιμητὰς κατὰ τὰ ἔτη 86 καὶ 70, ὅτε εἶχε γίνει ἡ τίμησις (census) τῶν πολιτῶν, καὶ τοῦτο, διότι ἔτυχε νὰ μὴ εὐρίσκειται ἐν Ῥώμῃ, ἀλλὰ ἐν Ἀσίᾳ μετὰ τοῦ Λουκούλλου.

Τὸν κατηγορούμενον ποιητὴν ἀνέλαβε νὰ ὑπερασπίσῃ ὁ Κικέρων ἐξ εὐγνωμοσύνης πρὸς αὐτόν, ὡς ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος, ἀλλὰ καὶ διότι ἤθελε νὰ περιποιηθῆ καὶ νὰ φανῆ εὐάρεστος πρὸς τοὺς ἐπιφανεῖς φίλους καὶ προστατὰς τοῦ ποιητοῦ, τοὺς Λουκούλλους.

Δὲν εἶναι ἐπισήμως μεμαρτυρημένον, ἀν ὁ Ἀρχίας ἠθωώθη ἐκ τοῦ γεγονότος ὅμως, ὅτι οὗτος παρέμεινεν ἐν Ῥώμῃ καὶ μετὰ τὴν δίκην, συνάγεται, ὅτι ὁ Κικέρων διὰ τῆς σθεναρᾶς καὶ γλαφυρᾶς συνηγορίας του ἐπέτυχε τὴν ἀθώωσίν του.

Μ Ε Ρ Ο Σ Α'

Κ Ε Ι Μ Ε Ν Ο Ν

ORATIO IN CATILINAM TERTIA

Quam in contione quo die Allobroges indicarunt habuit.

Rem publicam, Quirites, vitamque omnium vestrum, bona, 1
 fortunas, coniuges liberosque vestros atque hoc domicilium cla- 1
 rissimi imperii, fortunatissimam pulcherrimamque urbem, hodi-
 dierno die deorum immortalium summo erga vos amore, labo-
 ribus, consiliis, periculis meis e flamma atque ferro ac paene
 ex faucibus fati ereptam et vobis conservatam ac restitutam
 vldetis. Et si non minus nobis iucundi atque illustres sunt ii 2
 dies, quibus conservamur, quam illi, quibus nascimur, quod sa-
 lutis certa laetitia est, nascendi incerta condicio, et quod sine
 sensu nascimur, cum voluptate servamur, profecto, quoniam
 illum, qui hanc urbem condidit, ad deos immortales benevolen-
 tia famaue sustulimus, esse apud vos posterosque vestros in
 honore debebit is, qui eandem hanc urbem conditam amplifi-
 catamque servavit. Nam toti urbi, templis, delubris, tectis ac
 mœnibus subiectos prope iam ignes circumdatosque restinximus,
 idemque gladios in rem publicam dstrictos rettudimus
 mueronesque eorum a iugulis vestris deiecimus. Quae quoniam 3
 in senatu illustrata, patefacta, comperta sunt per me, vobis iam
 exponam breviter, Quirites, ut, et quanta et quam manifesta,
 et qua ratione investigata et comprehensa sint, vos, qui igno-
 ratis et expectatis, scire possitis.

Principio, ut Catilina paucis ante diebus erupit ex urbe, cum
 sceleris sui socios, huiusce nefarii belli acerrimos duces, Romae
 reliquisset, semper vigilavi et providi, Quirites, quem ad modum

- 2 in tantis et tam absconditis insidiis salvi esse possemus. Nam tum, cum ex urbe Catilinam eiciebam — non enim iam vereor huius verbi invidiam, cum illa magis sit timenda, quod vivus exierit — sed tum, cum illum exterminari volebam, aut reliquam coniuratorum manum simul exituram aut eos, qui restitissent,
- 4 infirmos sine illo ac debiles fore putabam. Atque ego, ut vidi, quos maximo furore et scelere esse inflammatos sciebam, eos nobiscum esse et Romae remansisse, in eo omnes dies noctesque consumpsi, ut, quid agerent, quid molirentur, sentirem ac viderem, ut, quoniam auribus vestris propter incredibilem magnitudinem sceleris minorem fidem faceret oratio mea, rem ita comprehenderem, ut tum demum animis salutis vestrae provideretis, cum oculis maleficium ipsum videretis. Itaque, ut comperi legatos Allobrogum belli Transalpini et tumultus Gallici excitandi causa a P. Lentulo esse sollicitatos, eosque in Galliam ad suos cives eodemque itinere [cum litteris mandatisque] ad Catilinam esse missos, comitemque iis adiunctum esse T. Volturcium, atque huic esse ad Catilinam datas litteras, facultatem mihi oblatam putavi, ut, quod erat difficillimum, quodque ego semper optabam ab dis immortalibus, [ut] tota res non solum a me, sed etiam a senatu et a vobis manifesto deprehenderetur. Itaque hesterno
- 5 die L. Flaccum et C. Pomptinum praetores, fortissimos atque amantissimos rei publicae viros, ad me vocavi, rem exposui, quid fieri placeret, ostendi. Illi autem, qui omnia de re publica praeclara atque egregia sentirent, sine recusatione ac sine ulla mora negotium susceperunt et, cum advesperasceret, occulte ad pontem Mulvium pervenerunt atque ibi in proximis villis ita bipartito fuerunt, ut Tiberis inter eos et pons interessent. Eodem autem et ipsi sine cuiusquam suspicione multos fortes viros eduxerant, et ego ex praefectura Reatina complures delectos adulescentes, quorum opera utor adsidue in rei publicae praesidio, cum gladiis miseram.
- 6 Interim tertia fere vigilia exacta, cum iam pontem Mulvium magno comitatu legati Allobrogum ingredi inciperent unaque Volturcius, fit in eos impetus; educuntur et ab illis gladii et a nostris. Res praetoribus erat nota solis, ignorabatur a ceteris.

Tum interventu Pomptini atque Flacci pugna, quae erat com- 3
missa, sedatur. Litterae, quaecumque erant in eo comitatu, inte-
gris signis praetoribus traduntur; ipsi comprehensi ad me, cum
iam dilucesceret, deducuntur. Atque horum omnium scelerum
improbissimum machinatorem Cimbrum Gabinium, statim ad
me, nihildum suspicantem vocavi; deinde item accersitus est L.
Statilius, et post eum C. Cethegus; tardissime autem Lentulus
venit, credo quod in litteris dandis praeter consuetudinem pro- 7
xima nocte vigilarat. Cum summis et clarissimis huius civitatis
viris, qui audita re, frequentes ad me mane convenerant, litteras
a me prius aperiri quam ad senatum deferri placeret, ne, si nihil
esset inventum, temere a me tantus tumultus iniectus civitati
videretur, negavi me esse facturum, ut de periculo publico non
ad consilium publicum rem integram deferrem. Etenim, Quiri-
tes, si ea, quae erant ad me delata, reperta non essent, tamen
ego non arbitrabar in tantis rei publicae periculis esse mihi
nimiam diligentiam pertimescendam. Senatum frequentem cele- 8
riter, ut vidistis, coëgi. Atque interea statim admonitu Allobro-
gum C. Sulpicium praetorem, fortem virum, misi, qui ex aedi-
bus Cethegi, si quid telorum esset, efferret; ex quibus ille ma-
ximum sicarum numerum et gladiatorum extulit.

Introduxi Volturcium sine Gallis; fidem publicam iussu 4
senatus dedi; hortatus sum, ut ea, quae sciret, sine timore indi-
caret. Tum ille dixit, cum vix se ex magno timore recreasset, ab
P. Lentulo se habere ad Catilinam mandata et litteras, ut ser-
vorum praesidio uteretur, ut ad urbem quam primum cum exer-
citu accederet; id autem eo consilio, ut, cum urbem ex omnibus
partibus, quem ad modum discriptum distributumque erat, incen-
dissent caedemque infinitam civium fecissent, praesto esset ille,
qui et fugientes exciperet et se cum his urbanis ducibus coniun-
geret. Introducti autem Galli iusiurandum sibi et litteras ab 9
Lentulo, Cethego, Statilio ad suam gentem data esse dixerunt,
atque ita sibi ab his et a L. Cassio esse praescriptum, ut equi-
tatum in Italiam quam primum mitterent; pedestres sibi copias
non defuturas. Lentulum autem sibi confirmasse ex fatibus Sibyl-
linis haruspicumque responsis se esse tertium illum Cornelium,

ad quem regnum huius urbis atque imperium pervenire esset
 necesse; Cinnam ante se et Sullam fuisse. Eundemque dixisse
 fatalem hunc annum esse ad interitum huius urbis atque impe-
 rii, qui esset annus decimus post virginum absolutionem, post
 10 Capitoli autem incensionem vicesimus. Hanc autem Cethego
 cum ceteris controversiam fuisse dixerunt, quod Lentulo et aliis
 Saturnalibus eadem fieri atque urbem incendi placeret, Cethe-
 5 go nimium id longum videretur. Ac ne longum sit, Quirites,
 tabellas proferri iussimus, quæ a quoque dicebantur datæ. Pri-
 mum ostendimus Cethego; signum cognovit. Nos linum incidi-
 mus, legimus. Erat scriptum ipsius manu Allobrogum senatui
 et populo sese, quæ eorum legatis confirmasset, facturum esse;
 orare, ut item illi facerent, quæ sibi eorum legati recepissent.
 Tum Cethegus, qui paulo ante aliquid tamen de gladiis ac sicis,
 quæ apud ipsum erant deprehensa, respondisset dixissetque se
 semper bonorum ferramentorum studiosum fuisse, recitatis litte-
 ris debilitatus atque abiectus conscientia, repente conticuit. Intro-
 ductus est Statilius; cognovit et signum et manum suam. Reci-
 tatae sunt tabellæ in eandem fere sententiam; confessus est.
 Tum ostendi tabellas Lentulo et quæsi cognosceretne signum.
 Adnuit. «Est vero», inquam, «notum quidem si-
 gnum, imago avi tui, clarissimi viri, qui
 amavit unice patriam et cives suos; quæ
 quidem te a tanto scelere etiam muta revo-
 11 care debuit». Leguntur eadem ratione ad senatum Allo-
 brogum populumque litteræ. Si quid de his rebus dicere vellet,
 feci potestatem. Atque ille primo quidem negavit; post autem
 aliquando, toto iam indicio exposito atque edito, surrexit; quæ-
 sivit a Gallis, quid sibi esset cum eis, quam ob rem domum
 suam venissent, itemque a Volturcio. Qui cum illi breviter con-
 stanterque respondissent, per quem ad eum quotiensque venis-
 sent, quæsissentque ab eo, nihilne secum esset de fati Sibylli-
 nis locutus, tum ille subito scelere demens, quantam conscientiam
 vis esset, ostendit. Nam, cum id posset infitiri, repente præter
 opinionem omnium confessus est. Ita eum non modo ingenium
 illud et dicendi exercitatio, qua semper valuit, sed etiam propter

vim sceleris manifesti atque deprehensi impudentia, qua superabat omnes, improbitasque defecit. Volturcius vero subito litteras proferri atque aperiri iubet, quas sibi a Lentulo ad Catilinam datas esse dicebat. Atque ibi vehementissime perturbatus Lentulus tamen et signum et manum suam cognovit. Erant autem sine nomine, sed ita : « Quis sim, scies ex eo, quem ad te misi. Cura, ut vir sis, et cogita, quem in locum sis progressus. Vide, ecquid tibi iam sit necesse, et cura, ut omnium tibi auxilia adiungas, etiam infimorum ». Gabinius deinde introductus, cum primo impudenter respondere cœpisset, ad extremum nihil ex eis, quæ Galli insimulabant, negavit. Ac mihi quidem, Quirites, cum illa certissima visa sunt argumenta atque indicia sceleris, tabellæ, signa, manus denique unius cuiusque confessio, tum multo certiora illa, color, oculi, voltus, taciturnitas. Sic enim obstupuerant, sic terram intuebantur, sic furtim nonnumquam inter sese aspiciebant, ut non iam ab aliis indicari, sed indicare se ipsi viderentur.

Indiciis expositis atque editis, Quirites, senatum consului, de summa re publica quid fieri placeret; dictæ sunt a principibus acerrimæ ac fortissimæ sententiæ, quas senatus sine ulla varietate est secutus. Et quoniam nondum est perscriptum senatus consultum, ex memoria vobis, Quirites, quid senatus censuerit, exponam. Primum mihi gratiæ verbis amplissimis aguntur, quod virtute, consilio, providentia mea res publica maximis periculis sit liberata. Deinde L. Flaccus et C. Pomptinus prætores, quod eorum opera forti fidelique usus essem, merito ac iure laudantur. Atque etiam viro forti, collegæ meo, laus impertitur, quod eos qui huius coniurationis participes fuissent, suis et a rei publicæ consiliis removisset. Atque ita censuerunt, ut P. Lentulus, cum se prætura abdicasset, in custodiam traderetur; itemque uti C. Cethegus, L. Statilius, P. Gabinius, qui omnes præsentibus erant, in custodiam traderentur; atque idem hoc decretum est in L. Cassium, qui sibi procurationem incendendæ urbis depoposcerat, in M. Ceparium, cui ad sollicitandos pastores Apuliam attributam esse erat indicatum, in P. Furium, qui est

ex iis colonis, quos Fæsulas L. Sulla deduxit, in Q. Annium Chilonem, qui una cum hoc Furio semper erat in hac Allobrogum sollicitatione versatus, in P. Umbrenum, libertinum hominem, a quo primum Gallos ad Gabinium perductos esse constabat. Atque ea lenitate senatus est usus, Quirites, ut ex tanta coniuratione tantaque hac multitudine domesticorum hostium novem hominum perditissimorum pœna re publica conservata reliquorum

15 mentes sanari posse arbitraretur. Atque etiam supplicatio dis immortalibus pro singulari eorum merito meo nomine decreta est, quod mihi primum post hanc urbem conditam togato contigit, et his decreta verbis est, « quod urbem incendiis, caede cives, Italiam bello liberassem ». Quæ supplicatio si cum ceteris supplicationibus conferatur, hoc interest, quod ceteræ bene gesta, hæc una conservata re publica constituta est. Atque illud, quod faciendum primum fuit, factum atque transactum est. Nam P. Lentulus, quamquam patefactis indiciis, confessionibus suis, iudicio senatus non modo prætoris ius, verum etiam civis amiserat, tamen magistratu se abdicavit, ut, quæ religio C. Mario, clarissimo viro, non fuerat, quo minus C. Glauciam, de quo nihil nominatim erat decretum, prætorem occideret, ea nos religione in privato P. Lentulo puniendo liberaremur.

7 Nunc quoniam, Quirites, consceleratissimi periculosissimique belli nefarios duces captos iam et comprehensos tenetis,

16 existimare debetis omnes Catilinæ copias, omnes spes atque opes his depulsis urbis periculis concidisse. Quem quidem ego cum ex urbe pellebam, hoc providebam animo, Quirites, remoto Catilina non mihi esse P. Lentuli somnum nec L. Cassii adipem nec C. Cethegi furiosam temeritatem pertimescendam. Ille erat unus timendus ex istis omnibus, sed tam diu, dum urbis mœnibus continebatur. Omnia norat, omnium aditus tenebat; appellare, temptare, sollicitare poterat, audebat. Erat ei consilium ad facinus aptum, consilio autem neque manus neque lingua deerat. Iam ad certas res conficiendas certos homines delectos ac descriptos habebat. Neque vero, cum aliquid mandarat, confectum putabat; nihil erat, quod non ipse obiret, occurreret,

17 vigilaret, laboraret; frigus, sitim, famem ferre poterat. Hunc

ego hominem, tam acrem, tam audacem, tam paratum, tam callidum, tam in scelere vigilantem, tam in perditis rebus diligentem, nisi ex domesticis insidiis in castrense latrocinium compulsem (dicam id, quod sentio, Quirites), non facile hanc tantam molem mali a cervicibus vestris depulsem. Non ille nobis Saturnalia constituisset, neque tanto ante exitii ac fati diem rei publicæ denuntiavisset, neque commisisset ut signum, ut litteræ suae testes manifesti sceleris deprehenderentur. Quae nunc illo absente sic gesta sunt, ut nullum in privata domo furtum umquam sit tam palam inventum, quam haec tanta in re publica coniuratio manifesto inventa atque deprehensa est. Quod si Catilina in urbe ad hanc diem remansisset, quamquam, quoad fuit, omnibus eius consiliis occurri atque obstiti, tamen, ut levissime dicam, dimicandum nobis cum illo fuisset, neque nos umquam, cum ille in urbe hostis esset, tantis periculis rem publicam tanta pace, tanto otio, tanto silentio liberassemus.

Quamquam haec omnia, Quirites, ita sunt a me administrata, ut deorum immortalium nutu atque consilio et gesta, et 8
provisa esse videantur. Idque cum coniectura consequi possumus, quod vix videtur humani consilii tantarum rerum gubernatio esse potuisse, tum vero ita praesentes his temporibus opem et auxilium nobis tulerunt, ut eos paene oculis videre possemus. Nam ut illa omittam, visas nocturno tempore ab occidente faeces ardoremque caeli, ut fulminum iactus, ut terrae motus relinquam, ut omittam cetera, quae tam multa nobis consulibus facta sunt, ut haec, quae nunc fiunt, canere di immortales viderentur, hoc certe, quod sum dicturus, neque praetermittendum neque relinquendum est. 18

Nam profecto memoria tenetis Cotta et Torquato consulibus 19
complures in Capitolio res de caelo esse percussas, cum et simulacra deorum depulsa sunt et statuae veterum hominum deiectae et legum aera liquefacta et tactus etiam ille, qui hanc urbem condidit, Romulus, quem inauratum in Capitolio parvum atque lactantem uberibus lupinis inhiantem, fuisse meministis. Quo quidem tempore cum haruspices ex tota Etruria convenissent, caedes atque incendia et legum interitum et bellum civile ac

domesticum et totius urbis atque imperii occasum adpropinquare
 dixerunt, nisi di immortales omni ratione placati suo numine
 20 prope fata ipsa flexissent. Itaque illorum responsis tum et ludi
 per decem dies facti sunt, neque res ulla, quae ad placandos deos
 pertineret, praetermissa est. Idemque iusserunt simulacrum Jovis
 facere maius et in excelso collocare et contra, atque antea fuerat,
 ad orientem convertere; ac se sperare dixerunt, si illud signum,
 quod videtis, solis ortum et forum curiamque conspiceret, fore
 ut ea consilia, quae clam essent inita contra salutem urbis atque
 imperii, illustrarentur, ut a senatu populoque Romano perspicere
 possent. Atque id signum collocandum consules illi locaverunt;
 9 sed tanta fuit operis tarditas, ut neque superioribus consulibus
 21 neque nobis ante hodiernum diem collocaretur. Hic quis potest
 esse, Quirites, tam aversus a vero, tam praeceps, tam mente
 captus, qui neget haec omnia, quae videmus, praecipueque hanc
 urbem deorum immortalium nutu ac potestate administrari? E-
 tenim, cum esset ita responsum, caedes, incendia, interitum rei
 publicae comparari, et ea per cives, quae tum propter magnitudinem
 scelerum nonnullis incredibilia videbantur, ea non modo cogitata
 a nefariis civibus, verum etiam suscepta esse sensit. Illud vero
 nonne ita praesens est ut nutu Jovis Optimi Maximi factum esse
 videatur, ut, cum hodierno die mane per forum meo iussu et
 coniurati et eorum indices in aedem Concordiae ducebantur, eo ipso
 tempore signum statueretur? Quo collocato atque ad vos senatumque
 converso omnia et senatus et vos, quae erant contra salutem
 omnium cogitata, illustrata et patefacta vidistis.
 22 Quo etiam maiore sunt isti odio supplicioque digni, qui non
 solum vestris domiciliis atque tectis, sed etiam deorum templis
 atque delubris sunt funestos ac nefarios ignes inferre conati.
 Quibus ego si me restitisse dicam, nimium mihi sumam et non
 sim ferendus; ille, ille Jupiter restitit; ille Capitolium, ille
 haec templa, ille cunctam urbem; ille vos omnes salvos esse voluit.
 Dis ego immortalibus ducibus hanc mentem, Quirites, voluntatemque
 suscepi atque ad haec tanta indicia perveni. Iam vero (in illa
 Allobrogum sollicitatione), ab Lentulo ceterisque domesticis
 hostibus tam dementer tantae res creditae et ignotis

et barbaris commissaeque litterae numquam essent profecto, nisi ab dis immortalibus huic tantae audaciae consilium esset ereptum. Quid vero? ut homines Galli ex civitate male pacata, quae gens una restat, quae bellum populo Romano facere et posse et non nolle videatur, spem imperii ac rerum maximarum ultro sibi a patriciis hominibus oblatam neglegerent vestramque salutem suis opibus anteponerent, id non divinitus esse factum putatis, praesertim qui nos non pugnando, sed tacendo superare potuerint?

Quam ob rem, Quirites, quoniam ad omnia pulvinaria supplicatio decreta est, celebratote illos dies cum coniugibus ac liberis vestris. Nam multi saepe honores dis immortalibus iusti habiti sunt ac debiti, sed profecto iustiores numquam. Erepti enim estis ex crudelissimo ac miserrimo interitu, et erepti sine caede, sine sanguine, sine exercitu, sine dimicatione; togati me uno togato duce et imperatore vicistis. Etenim recordamini, Quirites, omnes civiles dissensiones, non solum eas, quas audistis, sed eas quas vosmet ipsi meministis atque vidistis L. Sulla, P. Sulpicium oppressit; C. Marium custodem huius urbis, multosque fortes viros partim eiecit ex civitate, partim interemit. Gn. Octavius consul armis expulit ex urbe collegam; omnis hic locus acervis corporum et civium sanguine redundavit. Superavit postea Cinna cum Mario; tum vero clarissimis viris interfectis lumina civitatis extincta sunt. Ultus est huius victoriae crudelitatem postea Sulla; ne dici quidem opus est, quanta deminutione civium et quanta calamitate rei publicae. Dissensit M. Lepidus a clarissimo et fortissimo viro, Catulo; attulit non tam ipsius interitus rei publicae luctum quam ceterorum. Atque illae tamen omnes dissensiones erant eius modi, quae non ad delendam, sed ad commutandam rem publicam, pertinerent. Non illi nullam esse rem publicam, sed in ea, quae esset, se esse principes, neque hanc urbem conflagrare, sed se in hac urbe florere voluerunt. Atque illae tamen omnes dissensiones, quarum nulla exitium rei publicae quaesivit, eius modi fuerunt, ut non reconciliatione concordiae sed internecone civium diiudicatae sint. In hoc autem uno post hominum memoriam maximo crudelissimoque bello,

quale bellum nulla umquam barbaria cum sua gente gessit, quo in bello lex haec fuit a Lentulo, Catilina, Cethego, Cassio constituta, ut omnes, qui salva urbe salvi esse possent, in hostium numero ducerentur, ita me gessi, Quirites, ut salvi omnes conservaremini et, cum hostes vestri tantum civium superfuturum putassent, quantum infinitae caedi restitisset, tantum autem urbis, quantum flamma obire non potuisset, et urbem et cives integros incolumesque servavi.

- 11 Quibus pro tantis rebus, Quirites, nullum ego a vobis prae-
 26 mium virtutis, nullum insigne honoris, nullum monumentum
 laudis postulo praeterquam huius diei memoriam sempiternam. In animis ego vestris omnes triumphos meos, omnia ornamenta honoris, monumenta gloriae, laudis insignia condi et collocari volo. Nihil me mutum potest delectare, nihil tacitum, nihil denique eius modi, quod etiam minus digni adsequi possint. Memoria vestra, Quirites, nostrae res alentur, sermonibus crescent, litterarum monumentis inveterascent et corroborabuntur; eandemque diem intellego, quam spero aeternam fore, propagatam esse et ad salutem urbis et ad memoriam consulatus mei, unoque tempore in hac re publica duos cives exstitisse, quorum alter fines vestri imperii non terrae, sed caeli regionibus terminaret, alter
 12 eiusdem imperii domicilium sedesque servaret. Sed quoniam ea-
 27 rum rerum, quas ego gessi, non eadem est fortuna atque condicio quae illorum, qui externa bella gesserunt, quod mihi cum iis vivendum est, quos vici ac subegi, illi hostes aut interfectos aut oppressos reliquerunt, vestrum est, Quirites, si ceteris facta sua recte prosunt, mihi mea ne quando obsint, providere. Mentis enim hominum audacissimorum sceleratae ac nefariae ne vobis nocere possent ego providi, ne mihi noceant, vestrum est providere. Quamquam, Quirites, mihi quidem ipsi nihil ab istis iam noceri potest. Magnum enim est in bonis praesidium, quod mihi in perpetuum comparatum est, magna in re publica dignitas, quae me semper tacita defendet, magna vis conscientiae, quam
 28 qui neglegunt, cum me violare volent se ipsi indicabunt. Est enim in nobis is animus, Quirites, ut non modo nullius audaciae cedamus, sed etiam omnes improbos ultro semper lacessamus.

Quod si omnis impetus domesticorum hostium, depulsus a vobis se in me unum converterit, vobis erit videndum, Quirites, qua condicione posthac eos esse velitis, qui se pro salute vestra obtulerint invidiae periculisque omnibus; mihi quidem ipsi quid est quod iam ad vitae fructum possit adquiri, cum praesertim neque in honore vestro neque in gloria virtutis quidquam videam altius, quo mihi libeat ascendere? Illud perficiam profecto, Quirites, 29 ut ea, quae gessi in consulatu, privatus tuear atque ornem ut, si qua est invidia in conservanda re publica suscepta, laedat invidos, mihi valeat ad gloriam. Denique ita me in re publica tractabo, ut meminerim semper, quae gesserim, curemque ut ea virtute, non casu gesta esse videantur. Vos, Quirites, quoniam iam est nox, venerati Jovem illum, custodem huius urbis ac vestrum, in vestra tecta discedite et ea, quamquam iam est periculum depulsum, tamen aequae ac priore nocte custodiis vigiliisque defendite. Id ne vobis diutius faciendum sit, atque ut in perpetua pace esse possitis, providebo.

PRO ARCHIA POËTA ORATIO

- 1 1 Si quid est in me ingenii, iudices, quod sentio quam sit exiguum, aut si qua exercitatio dicendi, in qua me non infitior mediocriter esse versatum, aut si huiusce rei ratio aliqua ab optimarum artium studiis ac disciplina profecta, a qua ego nullum confiteor aetatis meae tempus abhorruisse, earum rerum omnium vel in primis hic A. Licinius fructum a me repetere prope suo iure debet. Nam quoad longissime potest mens mea respicere spatium praeteriti temporis et pueritiae memoriam recordari ultimam, inde usque repetens, hunc video mihi principem et ad suscipiendam et ad ingrediendam rationem horum studiorum extitisse. Quod si haec vox huius hortatu praeceptisque conformata non nullis aliquando salutis fuit, a quo id accepimus, quo ceteris opitulari et alios servare possemus, huic profecto ipsi, quantum est situm in nobis et opem et salutem ferre debemus.
- 2 3 Ac ne quis a nobis hoc ita dici forte miretur, quod alia quaedam in hoc facultas sit ingenii neque haec dicendi ratio aut disciplina, ne nos quidem huic uni studio penitus unquam dediti fuimus. Etenim omnes artes, quae ad humanitatem pertinent, habent quoddam commune vinculum et quasi cognatione quadam inter se continentur.
- 2 3 Sed ne cui vestrum mirum esse videatur, me in quaestione legitima et in iudicio publico, cum res agatur apud praetorem populi Romani, lectissimum virum, et apud severissimos iudices, tanto conventu hominum ac frequentia, hoc uti genere dicendi, quod non modo a consuetudine iudiciorum, verum etiam a forensi sermone abhorreat, quaeso a vobis, ut in hac causa mihi

detis hanc veniam, accommodatam huic reo, vobis, quem ad modum spero, non molestam, ut me pro summo poëta atque eruditissimo homine dicentem, hoc concursu hominum litteratissimorum, hac vestra humanitate, hoc denique prætore exercente iudicium, patiamini de studiis humanitatis ac litterarum paulo loqui liberius, et in eius modi persona, quæ propter otium ac studium minime in iudiciis periculisque tractata est, uti prope novo quodam et inusitato genere dicendi. Quod si mihi a vobis tribui concedique sentiam, perficiam profecto, ut hunc A. Licinium non modo non segregandum, cum sit civis, a numero civium, verum etiam, si non esset, putetis adsciscendum fuisse.

Nam, ut primum ex pueris excessit Archias atque ab eis artibus, quibus ætas puerilis ad humanitatem informari solet, se ad scribendi studium contulit, primum Antiochiæ, — nam ibi natus est loco nobili, — celebri quondam urbe et copiosa atque eruditissimis hominibus liberalissimisque studiis adfluenti, celeriter antecellere omnibus ingenii gloria contigit. Post in ceteris Asiæ partibus cunctaque Græcia sic eius adventus celebrabantur, ut famam ingenii expectatio hominis, expectationem ipsius adventus admiratioque superaret. Erat Italia tum plena Græcarum artium ac disciplinarum, studiaque hæc et in Latio vehementius tum colebantur quam nunc eisdem in oppidis, et hic Romæ propter tranquillitatem rei publicæ non neglegebantur. Itaque hunc et Tarentini et Regini et Neapolitani civitate ceterisque præmiis donarunt, et omnes, qui aliquid de ingeniis poterant iudicare, cognitione atque hospitio dignum existimarunt. Hac tanta celebritate famæ cum esset iam absentibus notus, Romam venit Mario consule et Catulo. Nactus est primum consules eos, quorum alter res ad scribendum maximas, alter cum res gestas, tum etiam studium atque aures adhibere posset. Statim Luculli, cum prætextatus etiam tum Archias esset, eum domum suam receperunt. Et erat hoc non solum ingenii ac litterarum, verum etiam naturæ atque virtutis, ut domus, quæ huius adulescentiæ prima patuit, eadem esset familiarissima senectuti. Erat temporibus illis iucundus Q. Mettelo, illi Numi-

dico, et eius Pio filio, audiebatur a M. Aemilio, vivebat cum Q. Catulo et patre et filio, a L. Crasso colebatur; Lucullos vero et Drusum et Octavios et Catonem et totam Hortensiorum domum devinctam consuetudine cum teneret, adficiebatur summo honore, quod eum non solum colebant, qui aliquid percipere atque audire studebant, verum etiam si qui forte simulabant.

4 Interim satis longo intervallo, cum esset cum M. Lucullo in Siciliam profectus, et cum ex ea provincia cum eodem Lucullo decederet, venit Heracleam. Quæ cum esset civitas æquissimo iure ac fœdere, adscribi se in eam civitatem voluit, idque, cum ipse per se dignus putaretur, tum auctoritate et gratia Luculli
7 ab Heracliensibus impetravit. Data est civitas Silvani lege et Carbonis, si qui fœderatis civitatibus ascripti fuissent, si tum, cum lex ferebatur, in Italia domicilium habuissent et si sexaginta diebus apud prætorem essent professi. Cum hic domicilium Romæ multos iam annos haberet, professus est apud prætorem Q. Metellum, familiarissimum suum.

8 Si nihil aliud nisi de civitate ac lege dicimus, nihil dico amplius; causa dicta est. Quid enim horum infirmari, Gratti, potest? Heracleaene esse tum adscriptum negabis? Adest vir summa auctoritate et religione et fide, M. Lucullus, qui se non opinari sed scire, non audisse, sed vidisse, non interfuisse, sed egisse dicit. Adsunt Heraclienses legati, nobilissimi homines, huius iudicii causa cum mandatis et cum publico testimonio venerunt, qui hunc adscriptum Heracliensem dicunt. Hic tu tabulas desideras Heracliensium publicas, quas Italico bello, incenso tabulario, interisse scimus omnes? Est ridiculum ad ea, quae habemus, nihil dicere, quaerere, quae habere non possumus, et de hominum memoria tacere, litterarum memoriam flagitare, et, cum habeas amplissimi viri religionem, integerrimi municipii ius iurandum fidemque, ea, quae depravari nullo modo possunt, repudiare, tabulas, quas, idem dici solere corrumpi, desiderare. An domicilium Romæ non habuit is, qui tot annis ante civitatem datam sedem omnium rerum ac fortunarum suarum Romæ collocavit? An non est professus? Immo vero eis tabulis professus, quae solae ex illa professione collegioque prætorum obtinent publi-

carum tabularum auctoritatem. Nam, cum Appii tabulae negle- 5
gentius adservatae dicerentur, Gabinii, quam diu incolumis
fuit levitas, post damnationem calamitas omnem tabularum fi-
dem resignasset, Metellus, homo sanctissimus modestissimusque
omnium, tanta diligentia fuit, ut ad L. Lentulum praetorem et
ad iudices venerit et unius nominis litura se commotum esse di-
xerit. His igitur in tabulis nullam lituram in nomine A. Licinii
videtis.

Quae cum ita sint, quid est, quod de eius civitate dubitetis, 10
praesertim cum aliis quoque in civitatibus fuerit adscriptus?
Etenim cum mediocribus multis et aut nulla aut humili aliqua
arte praeditis gratuito civitatem in Graecia homines impertie-
bant, Reginos credo aut Locrenses aut Neapolitanos aut Taren-
tinos, quod scaenicis artificibus largiri solebant, id huic summa
ingenii praedito gloria noluisse! Quid? cum ceteri non modo
post civitatem datam, sed etiam post legem Papiam aliquo mo-
do in eorum municipiorum tabulas inrepserunt, hic, qui ne uti-
tur quidem illis, in quibus est scriptus, quod semper se Hera-
cliensem esse voluit reicietur? Censu nostros requiris. Scilicet; 11
est enim obscurum proximis censoribus hunc cum clarissimo
imperatore, L. Lucullo, apud exercitum fuisse, superioribus cum
eodem quaestore fuisse in Asia, primis, Iulio et Crasso, nullam
populi partem esse censam. Sed, quoniam census non ius civita-
tis confirmat ac tantum modo indicat, eum, qui sit census, ita
se iam tum gessisse pro cive, eis temporibus is, quem tu cri-
minaris ne ipsius quidem iudicio in civium Romanorum iure es-
se versatum, et testamentum saepe fecit nostris legibus, et adiit
hereditates civium Romanorum et in beneficiis ad aerarium
delatus est a L. Lucullo proconsule. Quaere argumenta, si quae
potes; numquam enim hic neque suo neque amicorum iudicio
revincetur.

Quaeres a nobis, Gratti, cur tanto opere hoc homine delecte- 6
mur. Quia suppeditat nobis, ubi et animus ex hoc forensi strepitu 12
reficiatur, et aures convicio defessae conquiescant. An tu existi-
mas aut suppetere nobis posse, quod cotidie dicamus in tanta
varietate rerum, nisi animos nostros doctrina excolamus, aut ferre

animos tantam posse contentionem, nisi eos doctrina eadem relaxemus? Ego vero fateor me his studiis esse deditum. Ceteros pudeat, si qui ita se litteris abdiderunt, ut nihil possint ex eis neque ad communem adferre fructum neque in adspectum lucemque proferre. Me autem quid pudeat, qui tot annos ita vivo, iudices, ut a nullius umquam me tempore aut commodo aut otium meum abstraxerit, aut voluptas avocarit, aut denique
 13 somnus retardarit? Qua re quis tandem me reprehendat, aut quis mihi iure suscenseat, si, quantum ceteris ad suas res obeundas, quantum ad festos dies ludorum celebrandos, quantum ad alias voluptates et ad ipsam requiem animi et corporis conceditur temporum, quantum alii tribuunt tempestivis conviviiis, quantum denique alveolo, quantum pilae, tantum mihi egomet ad haec studia recolenda sumpsero?

Atque hoc eo mihi concedendum est magis, quod ex his studiis haec quoque crescit oratio et facultas, quae quantacumque in me est, numquam amicorum periculis defuit. Quae si cui levior videtur, illa quidem certe, quae summa sunt, ex quo fonte hauriam, sentio. Nam, nisi multorum praeceptis multisque litteris
 14 mihi ab adulescentia suasissem, nihil esse in vita magno opere expetendum nisi laudem atque honestatem, in ea autem persequenda omnis cruciatus corporis, omnia pericula mortis atque exsiliis parvi esse ducenda, numquam me pro salute vestra in tot ac tantas dimicationes atque in hos profligatorum hominum cotidianos impetus obiecissem. Sed pleni omnes sunt libri, plenae sapientium voces, plena exemplorum vetustas; quae iacerent in tenebris omnia, nisi litterarum lumen accederet. Quam multas nobis imagines non solum ad intuendum, verum etiam ad imitandum fortissimorum virorum expressas scriptores et Graeci et Latini reliquerunt! Quas ego mihi semper in administranda re publica proponens, animum et mentem meam ipsa cogitatione hominum excellentium conformabam.

7 Quæret quispiam: «quid? illi ipsi summi viri, quorum virtutes
 15 litteris proditae sunt, istane doctrina, quam tu effers laudibus, eruditi fuerunt?» Difficile est hoc de omnibus confirmare, sed tamen est certum, quid respondeam. Ego multos homines excellenti animo

ac virtute fuisse et sine doctrina et naturae ipsius habitu prope divino per se ipsos et moderatos et graves extitisse fateor; etiam illud adiungo, saepius ad laudem atque virtutem naturam sine doctrina quam sine natura valuisse doctrinam. Atque idem ego hoc contendo, cum ad naturam eximiam atque illustrem accesserit ratio quaedam conformatioque doctrinae, tum illud nescio quid praeclarum ac singulare solere existere. Ex hoc esse hunc numero 16 quem patres nostri viderunt, divinum hominem, Africanum, ex hoc C. Laelium, L. Furium, moderatissimos homines et continentissimos; ex hoc fortissimum virum et illis temporibus doctissimum, M. Catonem illum senem, qui profecto si nihil ad percipiendam colendamque virtutem litteris adjuvarentur, numquam se ad earum studium contulissent. Quod si non hic tantus fructus ostenderetur, et si ex his studiis delectatio sola peteretur, tamen, ut opinor, hanc animi remissionem humanissimam ac liberalissimam iudicaretis. Nam ceterae neque temporum sunt neque aetatum omnium neque locorum; at haec studia adolescentiam alunt, senectutem oblectant, secundas res ornant, adversis perfugium ac solacium praebent, delectant domi, non impediunt foris, pernoctant nobiscum, peregrinantur, rusticantur.

Quod si ipsi haec neque attingere neque sensu nostro gustare 8 possemus, tamen ea mirari deberemus, etiam cum in aliis videremus. 17 Quis nostrum tam animo agresti ac duro fuit, ut Roscii morte nuper non commoveretur? qui cum esset senex mortuus, tamen propter excellentem artem ac venustatem videbatur omnino mori non debuisse. Ergo ille corporis motu tantum amorem sibi conciliarat a nobis omnibus; nos animorum incredibiles motus celebritatemque ingeniorum neglegemus? Quotiens ego hunc Archiam 18 vidi, iudices,—utar enim vestra benignitate, quoniam me in hoc novo genere dicendi tam diligenter attenditis,—quotiens ego hunc vidi, cum litteram scripsisset nullam, magnum numerum optimorum versuum de eis ipsis rebus, quae tum agerentur, dicere ex tempore! quotiens revocatum eandem rem dicere commutatis verbis atque sententiis! Quae vero accurate cogitateque scripsisset, ea sic vidi probari, ut ad veterum scriptorum laudem

perveniret. Hunc ego non diligam, non admirer, non omni ratione defendendum putem?

Atque sic a summis hominibus eruditissimisque accepimus, ceterarum rerum studia ex doctrina et praeceptis et arte constare, poëtam natura ipsa valere et mentis viribus excitari et quasi divino quodam spiritu inflari. Qua re suo iure noster ille Ennius «sanctos» appellat poëtas, quod quasi deorum aliquo dono
 19 atque munere commendati nobis esse videantur. Sit igitur, iudices, sanctum apud vos, humanissimos homines, hoc poëtae nomen, quod nulla umquam barbaria violavit. Saxa et solitudines voci respondent, bestiae saepe immanes cantu flectuntur atque consistunt; nos instituti rebus optimis non poëtarum voce moveamur? Homerum Colophonii civem esse dicunt suum, Chii suum vindicant, Salaminii repetunt, Smyrnaei vero suum esse confirmant, itaque etiam delubrum eius in oppido dedicaverunt, permulti alii praeterea pugnant inter se atque contendunt.

9 Ergo illi alienum, quia poëta fuit, post mortem etiam expetunt; nos hunc vivum, qui et voluntate et legibus noster est repudiabimus. Praesertim cum omne olim studium atque omne ingenium contulerit Archias ad populi Romani gloriam laudemque celebrandam? Nam et Cimbricas res adulescens attigit et ipsi illi C. Mario, qui durior ad haec studia videbatur, iucundus
 20 fuit. Neque enim quisquam est tam aversus a Musis, qui non mandari versibus aeternum suorum laborum praeconium facile patiatur. Themistoclem illum, summum Athenis virum dixisse aiunt, cum ex eo quaereretur, quod acroama aut cuius vocem libentissime audiret; «eius, a quo sua virtus optime praedicaretur». Itaque ille Marius item eximie L. Plotium dilexit, cuius ingenio
 21 putabat ea, quae gesserat, posse celebrari. Mithridaticum vero bellum magnum atque difficile et in multa varietate terra marique versatum totum ab hoc expressum est. Qui libri non modo L. Lucillum, fortissimum et clarissimum virum, verum etiam populi Romani nomen illustant. Populus enim Romanus aperuit Lucullo imperante Pontum et regiis quondam opibus et ipsa natura et regione vallatum, populi Romani exercitus eodem duce non maxima manu innumerabiles Armeniorum copias fudit, po-

puli Romani laus est urbem amicissimam Cyzicenorum eiusdem consilio ex omni impetu regio atque totius belli ore ac faucibus ereptam esse atque servatam; nostra semper feretur et praedicabitur L. Lucullo dimicante, cum interfectis ducibus depressa hostium classis est, incredibilis apud Tenedum pugna illa navalis, nostra sunt tropaea, nostra monumenta, nostri triumphii. Quae quorum ingeniis efferuntur, ab eis populi Romani fama celebratur. Carus fuit Africano superiori noster Ennius, itaque 22 etiam in sepulcro Scipionum putatur is esse constitutus ex marmore. At eis laudibus certe non solum ipse, qui laudatur, sed etiam populi Romani nomen ornatur. In caelum huius proavus Cato tollitur; magnus honos populi Romani rebus adiungitur. Omnes denique illi Maximi, Marcelli, Fulvii, non sine communi omnium nostrum laude decorantur. Ergo illum, qui 10 haec fecerat, Rudinum hominem, maiores nostri in civitatem receperunt; nos hunc Heracliensem multis civitatibus expetitum, in hac autem legibus constitutum de nostra civitate eiiciemus?

Nam, si quis minorem gloriae fructum putat ex Graecis verbis percipi quam ex Latinis, vehementer errat, propterea quod Graeca leguntur in omnibus fere gentibus, Latina suis finibus exiguis sane continentur. Qua re, si res eae, quas gessimus, orbis terrae regionibus definiuntur, cupere debemus, quo hominum nostrorum tela pervenerint, eodem gloriam famamque penetrare, quod cum ipsis populis, de quorum rebus scribitur, haec ampla sunt, tum eis certe, qui de vita gloriae causa dimicant, hoc maximum et periculorum incitamentum est et laborum. Quam multos scriptores rerum suarum magnus ille Alexander secum habuisse dicitur! atque is tamen, cum in Sigeo ad Achillis tumulum astitisset: «o fortunate» inquit, «adulescens, qui tuae virtutis Homerum praeconem inveneris!» Et vere. Nam, nisi Ilias 24 illa exstitisset, idem tumulus, qui corpus eius contexerat, nomen etiam obruisset. Quid? noster hic Magnus, qui cum virtute fortunam adaequavit, nonne Theophanem Mytilenaeum, scriptorem rerum suarum, in contione militum civitate donavit, et nostri illi fortes viri, sed rustici ac milites dulcedine quadam gloriae

commoti, quasi participes eiusdem laudis magno illum clamore approbaverunt?

- 25 Itaque, credo, si civis Romanus Archias legibus non esset, ut ab aliquo imperatore civitate donaretur, perficere non potuit. Sulla cum Hispanos donaret et Gallos, credo, hunc petentem repudiasset; quem nos in contione vidimus, cum ei libellum malus poëta de populo subiecisset, quod epigramma in eum fecisset, tantummodo alternis versibus longiusculis, statim ex eis rebus, quas tum vendebat, iubere ei praemium tribui, sed ea condicione, ne quid postea scriberet. Qui sedulitatem mali poëtae duxerit aliquo tamen praemio dignam, huius ingenium et
- 26 virtutem in scribendo et copiam non expetisset? Quid? a Q. Metello Pio, familiarissimo suo, qui civitate multos donavit, neque per se neque per Lucullos impetravisset? qui praesertim usque eo de suis rebus scribi cuperet, ut etiam Cordubae natis poëtis, pingue quiddam sonantibus atque peregrinum tamen aures suas dederet.
- 11 Neque enim est hoc dissimulandum, quod obscurari non potest, sed prae nobis ferendum: trahimur omnes studio laudis, et optimus quisque maxime gloria ducitur. Ipsi illi philosophi etiam in eis libellis, quos de contemnenda gloria scribunt, nomen suum inseribunt; in eo ipso, in quo praedicationem nobilitatemque des-
- 27 piciant, praedicari de se ac se nominari volunt. Decimus quidem Brutus, summus vir et imperator, Accii, amicissimi sui, carminibus templorum ac monumentorum aditus exornavit suorum. Iam vero ille, qui cum Aetolis Ennio comite bellavit, Fulvius, non dubitavit Martis manubias Musis consecrare. Qua re, in qua urbe imperatores prope armati poëtarum nomen et Musarum delubra coluerunt, in ea non debent togati iudices a Musarum honore et a poëtarum salute abhorrere.
- 28 Atque ut id libentius faciatis, iam me vobis, iudices, indicabo et de meo quodam amore gloriae, nimis acri fortasse, verum tamen honesto, vobis confitebor. Nam quas res nos in consulatu nostro vobiscum simul pro salute huius urbis atque imperii et pro vita civium proque universa re publica gessimus, attigit hic versibus atque inchoavit.

Quibus auditis, quod mihi magna res et iucunda visa est, hunc ad perficiendum adhortatus sum. Nullam enim virtus aliam mercedem laborum periculorumque desiderat praeter hanc laudis et gloriae; qua quidem detracta, iudices, quid est, quod in hoc tam exiguo vitae curriculo et tam brevi tantis nos in laboribus exercemus? Certe, si nihil animus praesentiret in posterum, et si, 29 quibus regionibus vitae spatium circumscriptum est, eisdem omnes cogitationes terminaret suas, nec tantis se laboribus frangeret neque tot curis vigiliisque angeretur nec totiens de ipsa vita dimicaret. Nunc insidet quaedam in optimo quoque virtus, quae noctes ac dies animum gloriae stimulis concitat atque admonet non cum vitae tempore esse dimittendam commemorationem nominis nostri, sed cum omni posteritate adaequandam.

An vero tam parvi animi videamur esse omnes, qui in re 21 publica atque in his vitae periculis laboribusque versamur, ut 30 cum usque ad extremum spatium nullum tranquillum atque otiosum spiritum duxerimus, nobiscum simul moritura omnia arbitremur? An statuas et imagines, non animorum simulacra, sed corporum studiose multi summi homines reliquerunt; consiliorum relinquere ac virtutum nostrarum effigiem nonne multo malle debemus summis ingeniis expressam et politam? Ego vero omnia, quae gerebam, iam tum in gerendo spargere me ac disseminare arbitrabar in orbis terrae memoriam sempiternam. Haec vero sive a meo sensu post mortem abfutura est, sive, ut sapientissimi homines putaverunt, et aliquam animi mei partem pertinebit, nunc quidem certe cogitatione quadam speque delector.

Qua re conservate, iudices, hominem pudore eo, quem ami- 31 corum videtis comprobari cum dignitate, tum etiam vetustate, ingenio autem tanto, quantum id convenit existimari, quod summorum hominum ingeniis expetitur esse videatis, causa vero eius modi, quae beneficio legis, auctoritate municipii, testimonio Luculli, tabulis Metelli comprobetur. Quae cum ita sint, petimus a vobis, iudices, si qua non modo humana, verum etiam divina in tantis ingeniis commendatio debet esse, ut eum, qui vos, qui vestros imperatores, qui populi Romani res

gestas semper ornavit, qui etiam his recentibus nostris vestrisque domesticis periculis aeternum se testimonium laudis datum esse profitetur, estque ex eo numero, qui semper apud omnes sancti sunt habiti itaque dicti, sic in vestram accipiatis fidem, ut humanitate vestra levatus potius quam acerbitare violatus esse videatur.

- 32 Quae de causa pro mea consuetudine breviter simpliciterque dixi, iudices, ea confido probata esse omnibus; quae a forensi aliena iudicialique consuetudine et de hominis ingenio et communiter de ipso studio locutus sum, ea, iudices, a vobis spero esse in bonam partem accepta, ab eo, qui iudicium exercet, certo scio.

ΜΕΡΟΣ Β'

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ ΚΑΤΑ ΚΑΤΙΛΙΝΑ ΛΟΓΟΝ

Κεφάλαιον 1.

1. bona-ōrum = τὰ ἀγαθὰ. fortūnae (πληθ.) = τὰ τῆς τύχης, περιουσία. summo amore (ἀφαιρ. ἀναγκ. αἰτ.). hodiernus, ἐπίθ. = σημερινός. fāuces-ium = μόνον πληθ. ὁ φάρυγξ. fatum-i = τὸ πεπρωμένον, μοῖρα. ereptam παθ. μετ. eripior = ἐξαρπάζομαι. restituo, ῥ. = ἀποκαθίσταμαι. vobis = δοτ. χαριστ. Quirites-ium = ὦ Κυρίται· ἡ ὄν. ἐν. Quiris ἢ Quiritis, γεν. Quiritis· οὕτως ὠνομάζοντο κατ' ἀρχὰς οἱ μεταικήσαντες εἰς Ῥώμην Σαβίνοι, μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης μεταξὺ Ῥωμαίων καὶ Σαβίνων, οἱ καταγόμενοι ἐκ τῆς πόλεως Cures τῆς Σαβινικῆς χώρας. Συναποτελέσαντες δὲ μίαν μετὰ τῶν πρώτων τῆς Ῥώμης κατοίκων πολιτείαν, ὠνομάζοντο populus Romānus Quiritesque. Βραδύτερον ὑπὸ τὸ ὄνομα Quirites δηλοῦνται πάντες οἱ Ῥωμαῖοι πολῖται ἰθαγενεῖς καὶ ἐπήλυδες.

2. Quam illi (dies). salūtis certa laetitia = κατ' ἔννοιαν· ἡ χαρὰ ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ ἡμῶν εἶναι δικαιολογημένη, διότι ἐσώθημεν ἐξ ἀπειλήσαντος ἡμᾶς κινδύνου, ἐν ᾧ nascendi condicio incerta, διότι εἶναι ἀβέβαιον ἂν γενώμεθα ὑπὸ καλοὺς ἢ κακοὺς οἰωνοὺς. sustulimus παρακ. tollo = ἀναβιβάζω, αἴρω. conditam, παθ. μετ. condo = ιδρύω, θεμελιῶ. amplificātam τοῦ amplifico, ῥ. (α') = ἐπαυξάνω, μεγαλύνω. delūbrum-i = ἱερὸν (μικρόν). subiectos (ignes) = ὑποβεβλημένα πυρά. circumdatosque = καὶ τὰ τεθειμένα περὶ τὴν πόλιν. destringo, strinxi-strictum (γ') = ἀποσπῶ, σύρω τὸ ξίφος. retundo-di-ūsum (γ') = ἀποστομῶ, ἀμβλύνω. mucro-ōnis = ἡ αἰχμή. iugulum-i = ὁ λαιμός. deicio (de-iacio) = ἀποστρέφω.

3. illustro = διασαφηνίζω. patefacta τοῦ patefio = φανεροῦμαι. comperta μετοχ. τοῦ comperior = ἐπιβεβαιοῦμαι. manifestus, ἐπίθ. = φανερός. investīgo, ῥ. (α') = ἀνιχνεύω, ἀνακαλύπτω. comprehensa τοῦ comprehendor = συλλαμβάνομαι (πιάνομαι)· ἡ φ. σ. expōnam . . . ut possītis scire vos qui ignorātis et expectatis, et quanta et quam manifesta et qua ratiōne investigata et comprehensa sint. principio ὡς ἐπίρ. ἐν πρώτοις. erupit, τοῦ ῥ. erumpo-ūpi-uptum (γ') = ἐξορμῶ· ἐνταῦθα ut erupit = ὅτε ἐξεδιώχθη. nefarius, ἐπίθ. = ἄρρητος, ἀνόσιος. Romae, γεν. δηλοῦσα ἐν τόπῳ στάσιν. absconditus-a-um = ἀπόκρυφος, σκοτεινός. acerrīmos duces : τοιοῦτοι ἦσαν ὁ Λέντος, ὁ Κέθηγος, ὁ Στατίλιος κλπ.

Κεφάλαιον 2.

eicio (ex-iacio) = ἐκβάλλω. vereor, ἀποθ. -ītus sum-ēri = φοβοῦμαι. exterminō, ῥ. (α') = ἐξορίζω. simul, ἐπίρ. = ὁμοῦ, ἅμα. exitūram (esse) ὑποκ. αὐτοῦ relīquam coniuratorum manum· manus (δ') = χεῖρ, πλήθος. ac = καί. debīlis-is ἐπίθ. = παραλελυμένος, ἀσθενής.

4. atque ἐνταῦθα = ἀλλά. ut vidi . . . esse et remansisse. remaneo, ῥ. (β') = διαμένω. in eo = εἰς τὴν ἐξῆς ἀσχολίαν. consumpsi τοῦ ῥ. consūmo (γ') = καταναλίσκω. quid agerent, quid molirentur = τί ἔπραττον, τί ἐμηχανῶντο. molior-ītus sum (δ') = μηχανῶμαι. minōrem fidem faceret = θὰ ἐνεποιεῖ πολὺ μικρὰν πίστιν. ut tum demum . . . providerētis . . . cum . . . videretis = ὥστε τότε μόνον διὰ τῶν ψυχῶν (σοβαρῶς) περὶ τῆς ὑμετέρας σωτηρίας θὰ προνοήσετε, ὅταν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν (χειροπιαστὰ) αὐτὸ τοῦτο τὸ κακὸν θὰ ἐβλέπετε. tumultus (δ') = θόρυβος, πανικός. bellum transalpīnum ἀντὶ bellum in Gallia transalpīna = πόλεμος ἐν τῇ πέραν τῶν Ἑλλησπονδίων Γαλατίας. esse sollicitatos = ὅτι παρεκινήθησαν (ἵνα συμμαχάσθουν τῆς συνωμοσίας) / eodemque itinēre = καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν πορείαν (τῆς ἐπιστροφῆς οἴκαδε). manifesto, ἐπίρ. = φανερῶς. deprehendor = καταλαμβάνομαι ἐπ' αὐτοφῶρῳ. mandatū-i (mando) = παραγγελία, ἐντολή· αἱ προφορικαὶ παραγγελίαι δίδονται πρὸς μείζονα ἀσφάλειαν, ἐν περιπτώσει συλλήψεως τῶν ἀπεσταλμένων καὶ κατασχέσεως τῶν ἐπιστολῶν (πρβλ. verba volant, scripta manent). comes-ītis = συνοδοιπόρος. facultas-ātis = εὐκαιρία. oblātam (esse)

τοῦ ῥ. *offēro* = προσφέρω. *tota res*, ἡ συνωμοσία ἐν τῷ συνόλω αὐτῆς μετὰ πάντων τῶν πειστηρίων. *tumultus Gallicus* = ἀναστάτῳσις καὶ πανικὸς ὁμοιος πρὸς τὸν προκληθέντα ἐν Ῥώμῃ τῷ 373 π. Χ., ὅτε εἰσέβαλον οἱ Γαλάται εἰς Ῥώμην (ὁ Βρέννος). *legati Allobrogum* = οἱ πρέσβεις τῶν Ἀλλοβρόγων, οἵτινες ἐπιστρέφοντες διὰ τῆς Ἐτρούριας εἰς τὴν πατρίδα των θὰ διήρχοντο κατ' ἐντολὴν τοῦ Λέντλου καὶ τῶν ἄλλων συνωμοτῶν ἀπὸ τὴν πόλιν *Faesūlas*, ἵνα συναντήσουν τὸν ἐκεῖ ἐστρατοπεδευμένον ἀρχηγὸν τῆς συνωμοσίας καὶ συνεννοηθοῦν πληρέστερον μετ' αὐτοῦ. *T(itus) Voltureius* = ὁ Τίτος Οὐολτούρκιος, εἷς τῶν συνωμοτῶν.

5. *hesterno die* = κατὰ τὴν χθεσινὴν ἡμέραν. *amantissimos rei publicae viros* = τὰ μάλιστα ἀγαπῶντας τὴν πολιτείαν ἄνδρας. *qui sentirent = cum ii sentirent. omnia de re publica praeclara et egregia sentirent* κατ' ἔνοιαν : ἔτρεφον τὰς καλυτέρας διαθέσεις διὰ τὴν πρόοδον τῆς πολιτείας. *recusatio-ōnis* = ἄρνησις, ἀντίρρησις. *mora-ae* = ἡ ἀναβολή. *negotium-ii* = τὸ ἔργον (δηλ. σύλληψιν τῶν Ἀλλοβρόγων καὶ τοῦ Τίτου Οὐολτούρκιου καὶ τὴν κατάσχεσιν τῶν κομιζομένων ὑπ' αὐτῶν ἐπιστολῶν). *bipartito* ἐπίρ. = δίχα, εἰς δύο μέρη. *cum advesperascēret* = ὅτε ἤρχισε νὰ σκοτεινιάζῃ. *occulte* ἐπίρ. = κρυφίως. *interesset τοῦ ῥ. intersum* = παρεμβάλλομαι. *eōdem (loco)*. *suspicio-ōnis* = ἡ ὑπόψια. *complūres* = πλείστους. *delectus*, παθ. μετ. *del'gor* = ἐκλέγομαι. *opēra-ae* = ἡ ἐργασία, ἡ ὑπηρεσία. *adsidue* ἐπίρ. = συνεχῶς. *pons Mulvius* = ἡ Μουλουῖα γέφυρα κειμένη πρὸς βορρᾶν τῆς Ῥώμης ἐπὶ τοῦ Τιβέρεως, δι' ἧς θὰ διήρχοντο οἱ πρέσβεις τῶν Ἀλλοβρόγων πρὸς συνάντησιν τοῦ Κατιλίνα. *ex praefectūra Reatīna* = ἐκ τῆς Ῥεατίνης ἐπαρχίας. *Reāte* = τὸ Ῥέατον, πόλις τῆς Σαβινικῆς χώρας, ἧτις ὑποταχθεῖσα εἰς τοὺς Ῥωμαίους ἔγινε *praefectūra*, ἧτοι ἐπαρχία, ἧς προῖστατο ὁ ἐκ Ῥώμης ἀποστελλόμενος ἐκάστοτε ἄρχων *δικαιοδότης* οἱ κάτοικοι τῶν τοιούτων πόλεων ἦσαν *cives sine suffragio* = πολῖται ἄνευ ψήφου. *tertia fere vigilia exacta* = ὅτε σχεδὸν εἶχε τελειώσει ἡ τρίτη νυκτοφρουρά, ἧτοι τὴν 3ην μεταμεσονύκτιον ἢ ὑπηρεσία τῶν νυκτοσκοπῶν (κοινῶς βάρδια, νύμερο) ἦτο τρίωρος, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς 6ης μ.μ. ὥρας. Οὕτω τὸ δωδεκάωρον τῆς νυκτὸς διηρεῖτο εἰς τέσσαρα ἴσα μέρη (*prima vigilia . . . quarta vigilia* : πρβλ. βίγλα, ἡμεροβίγλι).

Κεφάλαιον 3.

6. *ingrēdi* ἀπαρ. τοῦ *ingredior* = εἰσβαίνω. *in eos* = *contra eos*. *ignōror* (α') = ἀγνοοῦμαι. *interventus-us* = ἐπέμβασις. *sedor* (α') = καταπαύομαι. *intēgris signis* = μετ' ἀθίκτων σφραγίδων. *cum dilucēsceret* = ὅτε πλέον ὑπέφωσκε. *machinator-ōris* = ὁ μηχανορράφος. *statim* = ἀμέσως, παραχρῆμα. *nihildum suspicantem* = οὐδὲν ἀκόμη ὑποπτεύοντα, (ὅλως ἀνύποπτον). *item* ἐπίρ. = ὁμοίως. *accerso* ἢ *arcesso-ssīvi-ssītum* (γ') = προσκαλῶ. *tarde* ἐπίρ. = βραδέως. *in litteris dandis* = ἐν τῷ διδόναι τὰς ἐπιστολάς, ἔλξις γερονδιακῆ ἀντὶ τοῦ οὐδέποτε λεγομένου *in dando litteras*. *praeter consuetudīnem vigila(vē)rat* = παρὰ τὴν συνήθειάν του εἶχεν ἀγρυπνήσει· ὑπαινίσσεται εἰρωνικῶς τὴν ὑπερβολικὴν νωθρότητα καὶ τὴν ὑπερβολικὴν πρὸς τὸν ὕπνον ἀγάπην τοῦ Λέντλου.

7. *summi viri* = ἐπιφανεῖς ἄνδρες· οὗτοι συνέρρουσαν ἄθροοι εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κικέρωνος, εὐθύς ὡς διεδόθη ἡ περὶ τὴν Μουλουτάν γέφ. σύγκρουσις (= *res*). *mane*, ἐπίρ. = κατὰ τὴν πρωΐαν. Ἡ φυσ. σειρά εἶναι *cum placēret summis et clarissimis viris* . . . *prius a me aperiri litteras quam deferri ad senātum, ne videretur, iniectus temēre a me civitatī tantus tumultus, si nihil esset inventum*. *cum placēret* = ἐν ᾧ ἤρεσκεν. *temere*, ἐπίρ. = ἀλογίστως (για ψύλλου πήδημα). *negavi me esse facturum* = ἠρνήθην, ὅτι ἐγὼ θὰ πράξω, ἀντὶ εἶπον, ὅτι ἐγὼ δὲν θὰ πράξω. *consilium publicum* = τὸ κοινὸν συνέδριον, ἢ σύγκλητος. *defero* (γ') = ἀναφέρω. *etēnim* = διότι. *reperta*, μετ. *reperior* = ἀποκαλύπτομαι. *tamen ego non arbitrabilis* . . . *esse pertimescendam*· διὰ τούτων καταδεικνύεται τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀντιλήψεως τοῦ Κικέρωνος, ὅστις ἀποκρούει πᾶσαν γνώμην ἀντίθετον πρὸς τὰς στερεὰς αὐτοῦ πεποιθήσεις, αἱ ὁποῖαι ἐβασίζοντο ἐπὶ τοῦ ὑψίστου νόμου : *salus populi suprēma lex esto*. *nimia diligentia* = ἡ ὑπερβολικὴ ἐπιμέλεια. *admonitus-us* = ἡ προτροπή. *qui ex aedibus Cethēgi efferret* = ἕνα οὗτος ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Κεθήγου ἐξαγάγη. *si quid telorum esset* = ἐὰν ὑπῆρχον (ἐντὸς αὐτῆς) ὅπλα. *aedes* (πληθ.) = ἡ οἰκία. *sica-æ* = ἡ βραχεῖα, ἐπικαμπῆς καὶ μονόστομος μάχαιρα. *gladii-orum* = μακρότερα τῶν μαχαιρῶν, ἀμφίστομα καὶ εὐθέα ξίφη. *Cimbrum Gabinium* = τὸν Κίμβρον Γαβίνιον, τοῦ ὁποῦ το πλῆρες ὄνομα *P(ublius) Gabinium Capito*.

L(ucius) Statilius = ὁ Λεύκιος Στατίλιος. G(aius) Cethēgus = ὁ Γάιος Κέθηγος. P(ublius) Lentūlus = ὁ Πόπλιος Λέντλος, ἅπαντες συνωμόται. frequens senatus = ἡ σύγκλητος ἐν ἀπαρτία (ἀθρόα). Ἡ ἀπαρτία ἐθεωρεῖτο νόμιμος, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Κικέρωνος, ἂν ἐκ τῶν 600 συγκλητικῶν παρίστατο τοὐλάχιστον τὸ $\frac{1}{3}$.

Κεφάλαιον 4.

8. sine πρόθ. = ἄνευ. cum vix = εὐθύς ὥς. me recreo = ἀναλαμβάνω, συνέρχομαι (ἐκ φόβου). uterētur, παρατ. ὑποτ. utor-usus sum-i, ἀποθ. = μεταχειρίζομαι. accedo, ῥ. (γ') = προχωρῶ. quamprimum = ὥς τάχιστα. eo consilio = ἐπὶ τούτῳ τῷ σκοπῷ. praesto sum alicui = εἶμαι εἰς τὴν διάθεσιν τινος ἕτοιμος (νά τὸν ὑπηρετήσω). urbāni duces = οἱ ἐν τῇ πόλει ('Ρώμῃ) ἀρχηγοὶ (Κέθηγος, Λέντλος, Στατίλιος, Γαβίνιος κλπ.).

9. ius iurandum = ὁ ὄρκος. haruspex-īcis = ὁ μαντευόμενος ἐκ τῆς ἐξετάσεως τῶν σπλάγγων τῶν σφαζομένων κατὰ τὰς θυσίας ζῶων. fatalis ἐπίθ. = μοιραῖος. absolutio-ōnis = ἀθῶσις. incensio-ōnis = ἡ πυρκαϊά, ὁ ἐμπρησμός. fides publicā = δημοσία πίστις· αὕτη ἦτο ἐπίσημος διαβεβαίωσις παρεχομένη ὑπὸ τῶν ἐπισήμων ἀρχῶν πρὸς τοὺς καταδικωμένους διὰ σοβαρὸν ἔγκλημα, ὅτι δὲν θὰ τιμωρηθῶν, ἂν ὁμολογήσουν τὴν ἀλήθειαν, ἦτο δὲ πειστικὴ, διότι ἐθεωρεῖτο δύσκολος ἡ ἀθέτησις τῆς δοθείσης ὑποσχέσεως. cum urbem... incendissent : ὁ ἐμπρησμὸς τῆς Ῥώμης εἶχεν ἀνατεθῆ εἰς τὸν Στατίλιον καὶ Γαβίνιον μετὰ τῶν ἄλλων ὑπ' αὐτοὺς συνωμοτῶν, θὰ ἐγίνετο δέ, κατὰ τὰς ὑπαρχούσας πληροφορίας, ἐκ δώδεκα ἐπικαίρων σημείων τῆς πόλεως. Sibyllīna fata : ἦσαν χρησμοὶ τῆς Κυρναίας Σιβύλλης, καταγεγραμμένοι εἰς τοὺς Sibyllīnos libros καὶ φυλασσόμενοι ἐν τῷ ἐπὶ τοῦ Καπιτωλίου ναῷ τοῦ Διός. Τοὺς χρησμοὺς τούτους συνεβουλεύοντο οἱ Ῥωμαῖοι μόνον κατόπιν ἀδείας τῆς συγκλήτου. Ἐνταῦθα πρόκειται περὶ τῶν ἰδιωτικῶν συλλογῶν τῶν χρησμῶν τούτων, τὰς ὁποίας κατεῖχον ἰδιῶται καὶ ἐξ ὧν ἠδυνήθη ὁ Λέντλος νὰ ἀρυσθῇ ὅσα λέγει περὶ ἑαυτοῦ πρὸς εὐδωσιν τῶν σκοπῶν του. tertium Cornelium : οἱ δύο προηγούμενοι Κορνήλιοι εἶναι ὁ Λεύκιος Κορνήλιος Κίννας καὶ ὁ Λεύκιος Κορνήλιος Σύλλας, τρίτος δὲ εἶναι κατὰ τοὺς Σιβυλλείους χρησμοὺς ὁ Πόπλιος Κορνήλιος Λέντλος Sura. virginum (Vestaliūm) : αἱ Ἑστιάδες παρθέναι, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἀφωσιωμέναι εἰς τὴν λατρείαν τῆς Ἑστίας

(Vesta) και εἶχον ὑποχρέωσιν ἐκτὸς τῶν ἄλλων νὰ διατηροῦν ἄσβεστον τὸ ἱερὸν πῦρ τῆς κοινῆς ἐστίας.

10. incensio Capitōli : κατὰ τὸ 83 π.Χ. ἐξεργάγη πυρκαϊὰ ἐπὶ τοῦ Καπιτωλίου, ἐξ ἀγνώστου αἰτίας, προξενήσασα πολλὰς ζημίας. Saturnalibus = κατὰ τὰ Κρόνια· ἐορτὴ τελουμένη ἐν Ῥώμῃ τὴν 17ην Δεκεμβρίου πρὸς τιμὴν τοῦ Κρόνου, καθ' ἣν ἐώρταζον κυρίως οἱ δοῦλοι μεταμφιεζόμενοι εἰς κυρίους.

Κεφάλαιον 5.

Ac ne longum sit = και διὰ νὰ μὴ μακρηγορῶ. signum = τὸ σημεῖον, ἡ σφραγίς. cognōvit, τοῦ ῥ. cognosco-gnōvi-gnītum (γ') = ἀναγνωρίζω. linum-i = τὸ λίνον, λινὴ ταινία, δι' ἧς περιεδέοντο αἱ tabellae και ἐσφραγίζοντο, διὰ νὰ ἀποβαίῃ εὐκόλος ἡ ἀνακάλυψις τῆς τυχὸν παραβιάσεώς των. incidimus, παρκ. τοῦ incido = ἀποκόπτω. ipsius manu (Cethegi). recepissent τοῦ recipio = ἀναλαμβάνω, ὑπόσχομαι. ferramenta-orum = σιδηρᾶ ὄργανα (κ. σιδηρικά). studiōsus, ἐπίθ. = σπουδάζων, ἀσχολούμενος εἰς τι. recitātis, μετ. recito = ἀναγινώσκω. debilitatus, μετ. debilitor = καταβάλλομαι, γίνομαι ἄθυμος. abiectus μετ. abicior = ἀπορρίπτομαι, ταπεινοῦμαι. repente, ἐπίρ. = αἴφνης. conticuit τοῦ ῥ. conticesco = σιωπῶ. confessus est παρκ. τοῦ confiteor = ὁμολογῶ. adnuit παρκ. adnuo = κατανεύω, ὁμολογῶ. unice, ἐπίρ. = μοναδικῶς. mutus, ἐπίθ. = ἄλαλος, ἄφωνος (ἀντίθεσις muta-revocare).

11. facio potestatem = δίδω ἐξουσίαν, δικαίωμα. post autem aliquando = μετὰ πάροδον ὅμως ὥρας τινός. toto iam indicio exposito atque edito = ὅλης πλέον τῆς μαρτυρικῆς καταθέσεως ἐκτεθείσης και πρωτοκολληθείσης (φαίνεται ὅτι ἐκρατοῦντο πρακτικά, ἐν τοῖς ὁποίοις κατεχωρίζοντο αἱ μαρτυρικαὶ καταθέσεις). surrexit, παρκ. ῥ. surgo-surrēxi-surrectum (γ') = ἐγείρομαι. quāesivit a Gallis quid sibi esset cum illis = ἠρώτησε τοὺς Γαλάτας ποίαν σχέσιν εἶχεν αὐτὸς μετ' ἐκείνων. constanter, ἐπίρ. = σταθερῶς. subito, ἐπίρ. = αἴφνης. demens-ntis = ἐκφρων. quotiens, ἐπίρ. = ποσάκις. infitior, ῥ. = ἀρνοῦμαι. ingenium ii = ἡ φυσικὴ ἐτοιμότης τοῦ πνεύματος, ἡ εὐφυΐα. valuit, ῥ. valeo = ἰσχύω, δύναμαι. impudentia-æ = ἡ ἀναίδεια. improbitas-atis = ἡ φαυλότης. defecit τοῦ deficio = ἀφίνω, ἀπολείπω.

12. perturbātus, μετ. perturbor = ταρασσομαι. scies, μελ. τοῦ scio = γνωρίζω. cura ut vir sis = πρόσεξε νὰ φανῆς ἄνδρας (και νὰ μὴ

λιποψυχῆσης). quem in locum sis progressus = μέχρι ποίου σημείου ἔχεις προχωρήσει (ἔχεις δηλ. ἐκτεθῆ πολὺ καὶ δὲν εἶναι ἀνδρικὸν νὰ ὑποχωρήσης). vide eequid tibi iam sit necesse = κοίταζε τί πλέον εἶναι ἀνάγκη εἰς σὲ νὰ πράξεις. infīmi-ōrum = οἱ κατώτατοι, οἱ δοῦλοι. impudenter, ἐπίρ. = ἀναιδῶς. insimūlo, ῥ. = κατηγορῶ. cum... tum = καὶ... ἀλλὰ καὶ.

13. argumentum-i = τεκμήριον. taciturnitas-ātis = ἡ σιωπή. obstupuerant, τοῦ ῥ. obstupesco = θαμβοῦμαι, καταπλήσσομαι. intuebantur, τοῦ ῥ. intueor = ἀτενίζω, προσβλέπω. furtim ἐπίρ. (πρβλ. ἀρχ. ἑλλ. φῶρ) = λάθρα. nonnumquam, ἐπίρ. = ἐνίοτε. indicari, ῥ. indīcor = καταγγέλλομαι, μὴνύομαι. tabellas = τὰς δέλτους, τὰς ἐπιστολάς· ἦσαν μικροὶ πίνακες ἐκ ξύλου, κοῖλοι ἐσωτερικῶς, τῶν ὁποίων ἡ ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια ἐκαλύπτετο διὰ στρώματος κηροῦ. Οἱ πίνακες οὗτοι ἠδύναντο νὰ ἐφαρμοσθοῦν ἀνὰ δύο (πρβλ. τάβλι). Ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ κηροῦ ἔγραφον διὰ γραφίδος σιδηρᾶς ἢ ὀστεῖνης, « τοῦ στύλου », τοῦ ὁποίου τὸ μὲν ἐν ἄκρον ἦτο αἰχμηρόν, τὸ δὲ ἄλλο πεπλατυσμένον, διὰ νὰ ἐξαφανίζον διὰ πίεσεως τὰ τυχόν ἐσφαλμένως χαραχθέντα γράμματα. Ἡ συσκευὴ αὕτη, ἂν παρεῖχε σπουδαῖόν τι, ἐδένετο διὰ ταινίας καὶ ἐσφραγίζετο διὰ κηροῦ. imāgo avi tui = ἡ προσωπογραφία τοῦ πάππου σου· οὗτος ὠνομάζετο Πόπλιος Κορνήλιος Λέντος. sine nomine = ἀνόνομος· ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης δὲν ὑπῆρχεν, ὡς ἦτο τὸ κανονικόν, ὄνομα τοῦ ἀποστολέως.

Κεφάλαιον 6.

Senatum consului = τὴν σύγκλητον συνεβουλεύθην· de summa re publica = περὶ τῶν ὑψίστων συμφερόντων τῆς πολιτείας, δηλ. περὶ αὐτῆς τῆς ὑπάρξεώς της. acerrimae ac fortissimae sententiae, ἦτοι γινῶμαι ἐνέχουσαι αὐστηρότητα καὶ φανεροῦσαι γενναιοψυχίαν. senatus consultum = τὸ δόγμα τῆς συγκλήτου· ἡ ῥωμαϊκὴ σύγκλητος ἐξέφερε τελευταία τὴν γνώμην της καὶ ἐπεκύρου ἢ ἐτροποποιεῖ τὰς κατ' ἄτομον ἐξενεχθείσας γνώμας.

14. censuerit, τοῦ censeo = κρίνω, ἀποφασίζω. gratiae verbis amplissimis aguntur = χάριτες διὰ λόγων τιμητικωτάτων ὁμολογοῦνται (μοῦ ἐκφράζονται εὐχαριστίαι διὰ τὰς ὑπηρεσίας μου). providentia-æ = ἡ πρόνοια. quod eorum opera forti fidelique usus essem κατ' ἔννοιαν : διότι μὲ ἐβοήθησαν ὡς γενναῖοι καὶ πιστοὶ σύντροφοι.

merito, ἐπίρ. = ἐπαξίως, collēga-æ = ὁ συνάρχων (τοιοῦτος ἦτο ὁ Γάιος Ἄντωνιος). suis et rei publicæ consiliis removisset = ἀπὸ τῶν ἰδικῶν του καὶ ἀπὸ τῶν ἀποφάσεων τῆς πολιτείας εἶχεν ἀπομακρύνει (διότι δὲν ἀνεκοίνωσεν εἰς τοὺς συνωμότας τὰς ἀποφάσεις τῆς Πολιτείας καὶ τὰ ἐναντίον των ληφθέντα μέτρα, παρὰ τὰς στενάς μετ' αὐτῶν προσωπικὰς σχέσεις του). cum se prætura abdicasset = ὅτε θὰ ὑπέβαλε τὴν παραίτησίν του ἀπὸ τοῦ πραιτωρικοῦ ἀξιώματος· οὐδεὶς ἀνώτερος ἄρχων ἐν Ῥώμῃ ἐπετρέπετο νὰ διωχθῆῖ ποινικῶς κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀρχῆς του· ἡ δίωξις αὐτῶν ἐγένετο ἢ μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἀρχῆς των ἢ μετὰ τὴν τυχὸν παραίτησίν των (πρβλ. τὴν βουλευτικὴν ἀστυλίαν). uti = ἴνα. atque idem hoc decretum est = καὶ αὐτὸ τοῦτο ἀπεφασίσθη, δηλ. ἡ παρακολούθησις καὶ ἡ ἐπιτήρησις τοῦ Λ. Κασσίου. procuratio-onis = φροντίς. incendendæ urbis ἀντὶ τοῦ incendendi urbem. depoposcerat (τοῦ depono) = εἶχε ζητήσῃ. cui (Cæpario) ad sollicitandos pastōres Apuliam attribūtam esse erat indicātum (Cicerōni) = εἰς τοῦτον (τὸν Καϊπάριον) εἶχε καταγγελοῦν εἰς τὸν Κικέρωνα, ὅτι εἶχε παραχωρηθῆῖ (ὡς τομεὺς δράσεως) ἡ Ἀπουλία πρὸς ἐξέγερσιν τῶν ποιμένων. constabat = ὠμολογεῖτο. lenitas-ātis = ἡ ἐπιείκεια.

15. perditus = ἐξώλης, διεφθαρμένος. singulāris, ἐπίθ. = μοναδικός. mihi primum togātō contigit = εἰς ἐμὲ πρῶτον τηβεννοφόρον (ὄντα) συνέβη. si conferatur . . . hoc interest = ἐὰν συγκριθῆῖ . . . κατὰ τοῦτο διαφέρει. bene gesta re publica = διὰ τὴν καλὴν διοίκησιν τῆς πολιτείας. transactum est τοῦ ῥ. transigor = ἄγομαι εἰς πέρας (τέλος). abdicō me magistratu = παραιτοῦμαι τῆς ἀρχῆς. P. Furius = ὁ Πόπλιος Φούριος, παλαίμαχος στρατιώτης τοῦ Σύλλα, ἐγκατασταθεὶς μετὰ τὴν παραχώρησιν τῶν γαιῶν ὑπὸ τοῦ Σύλλα εἰς τὴν πόλιν Φαισόλας τῆς Τυρρηνίας. libertīnus = ὁ ἀπελευθερός. οὕτως ἐλέγετο παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἐκεῖνος, ὅστις ἦτο δούλος ἢ ἐγεννήθη ἐκ γονέων δούλων, καὶ ἀπελευθερούμενος ὑπὸ τοῦ κυρίου του κατετάσσετο εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀπελευθέρων, οἵτινες δὲν ἦσαν τέλειοι πολῖται καὶ δὲν ἐπετρέπετο νὰ καταλάβουν οἰανδήποτε ἀρχήν. supplicatio = εὐχαριστήριος δέησις, δοξολογία πρὸς τοὺς θεοὺς, ἔχουσα ἐορταστικὸν χαρακτῆρα, τελουμένη ἢ ἐν περιπτώσει διασώσεως τῆς πολιτείας ἐν σοβαροῦ κινδύνου ἢ δι' ἄλλο τι εὐχάριστον γεγονός· supplicatio ἐπετρέπετο νὰ γίνῃ μόνον ὑπὸ στρατιωτικῶν ἀρχόντων, διὰ σπουδαῖα πολεμικὰ κατορθώματα, ὥστε ἡ παραχώρησις τοῦ δικαιώματος τούτου

εἰς τὸν Κικέρωνα, μὴ στρατιωτικόν, ἦτο ἐξαιρετικὴ τιμὴ. meo nomine = ὑπὸ τὸ ὄνομά μου· ὁ Κικέρων δηλαδὴ κατὰ τὴν δοξολογίαν εἶπεν : « Ἐγώ, ὁ Μ. Τύλλιος Κικέρων εὐχαριστῶ τοὺς θεοὺς, διότι. . . ». togātus ἐλέγετο ὁ φέρων τὴν περιπόρφυρον ἐσθῆτα (togam praetextam)· ἦτο τὸ ἐπίσημον ἔνδυμα ἐν καιρῷ εἰρήνης τῶν Ῥωμαίων ἀρχόντων. Ἐν πολέμῳ ἐφόρουσαν τὸ paludamentum, ἐξ οὗ paludāti ὠνομάζοντο. quae religio C. Mario non fuerat = ἐκεῖνο τὸ θρησκευτικὸν κάλυμα, τὸ ὁποῖον δὲν ὑπῆρξεν εἰς τὸν Γ. Μάριον· οὗτος ἀναγκασθεὶς νὰ διατάξῃ τὸν φόνον τοῦ πραιτῶρος Γ. Γλαυκία εὐρέθη εἰς δύσκολον θέσιν, διότι οἱ ἀνώτεροι ἄρχοντες τῆς Ῥωμαϊκῆς πολιτείας ἐνομιζόντο ὡς προστατευόμενοι ὑπὸ τῶν θεῶν, ἕνεκα τῶν θυσιῶν καὶ τῶν ἄλλων ἱεροτελεστιῶν, αἱ ὁποῖαι ἐγίνοντο κατὰ τὰς ἐκλογὰς τῶν καὶ κατὰ τὴν ἀνάληψιν τῶν καθηκόντων. de quo Glaucia nihil nominatim erat decretum, δηλ. τὸ δόγμα τῆς συγκλήτου δὲν ἀνέφερε τὸ ὄνομα τοῦ Γλαυκία, ὥστε νὰ θεωρηθῇ νόμιμος πᾶσα κατ' αὐτοῦ βιαιοπραγία.

Κεφάλαιον 7.

16. concidisse, τοῦ concido (cum-cado) = συγκαταπίπτω· ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ existimare. adeps-īpis = ἡ πολυσαρκία. norat (noverat) τοῦ ῥ. nosco = γνωρίζω. appello, ῥ. = προσαγορεύω. tempto = δοκιμάζω. facinus-ōris = τὸ ἔγκλημα. aptus-a-um = κατάλληλος. deerat τοῦ desum = ἐλλείπω. certos homines = ἀσφαλεῖς, ἐμπίστους ἀνθρώπους (ἀφωσιωμένους). mandārat (mandaverat) τοῦ ῥ. mando = παραγγέλλω διατάσσω. confectus τοῦ ῥ. conficio τελειώνω, περατώνω. nihil erat, quod non ipse obiret = οὐδὲν ὑπῆρχε, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἐπεχειρεῖ ὁ ἴδιος.

17. callīdus, ἐπίθ. = πανούργος. castrense latrocinium = τὸ ἐν τῷ στρατοπέδῳ ληστρικὸν στίφος. moles, is = ὁ ὄγκος, βάρος. testis-is = ὁ μάρτυς. neque tanto ante = οὐτε τόσον πρότερον. furtum-i = ἡ κλοπή. palam, ἐπίρ. = φανερῶς. ad hanc diem = μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης. quoad fuit = ἐφ' ὅσον ἔμεινεν (ἐντὸς τῆς πόλεως). occurri atque obstīti = ἀντίκρουσα καὶ ἠναντιώθη. somnus Lentūli : πικρὰ εἰρωνεία πρὸς τὴν ὑπνηλίαν τοῦ Λέντλου. Saturnalia : ἑορταὶ πρὸς τιμὴν τοῦ Κρόνου, τελούμεναι τὴν 17ην Δεκεμβρίου· ἡ δρᾶσις τῶν συνωμοτῶν τοῦ Κατιλίνα θὰ ἐξεδηλοῦτο κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Κρο-

νίων, προανήγγειλαν ἑμῶς αὐτήν, ἐν τῇ ἀπερισκεψίᾳ των, πρὸ τῆς 3ης Δεκεμβρίου. Κατὰ τὸν Κικέρωνα ὁ Κατιλίνας οὔτε τόσον ἀργὰ θὰ ὥριζε τὴν ἡμέραν τῆς δράσεως, οὔτε θὰ προανήγγειλεν αὐτήν.

Κεφάλαιον 8.

18. administro, ῥ. = διοικῶ, ῥυθμίζω. coniectūra-æ = ἡ εἰκασία, ὁ στοχασμός. tum coniectura... tum vero = τόσον ἐκ συμπερασμοῦ, ἀλλὰ καί. quod vix vidētur... potuisse = διότι μόλις φαίνεται, ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ εἶναι ἀνθρωπίνης βουλήσεως (ἴδιον) ἡ διακυβέρνησις τόσων μεγάλων ζητημάτων. ita præsentes... opem tulērunt = τόσον φανερά μᾶς ἐβοήθησαν. ut eos (deos). omittam, τοῦ ῥ. omitto = παραλείπω. occīdens-ntis = αἱ δυσμαί. fax-cis = ἡ λαμπάς, τὸ φῶς· ἡ ἐμφάνισις τοιούτων σημείων, ἰδίως δὲ ἀπὸ δυσμῶν, ἐθεωρεῖτο ἀπαίσσιος οἰωνός, αἴσιος δὲ ἡ ἐξ ἀνατολῶν. fulmīnum iactus = οἱ ῥιφθέντες κεραυνοί. ut... canēre di immortāles viderentur = ὥστε νὰ νομίζεται, ὅτι οἱ ἀθάνατοι θεοὶ ἐψάλλον, ἐχρησιμοδότην. neque prætermittendum neque relinquendum est = οὔτε πρέπει νὰ μῶ διαφύγη, οὔτε πρέπει νὰ τὸ παραλείψω.

19. complūres in Capitolio res de cælo esse percussas = ὅτι πάμπολλα πράγματα ἐν τῷ Καπιτωλίῳ ἐξ οὐρανοῦ (διὰ κεραυνῶν) ἐπλήγησαν. legum æra = οἱ χάλκινοι πίνακες τῶν νόμων (διότι ἐπὶ τοιούτων πλακῶν ἐχαράσσοντο οἱ νόμοι πρὸς διαίωσις). liquefacta sunt παρχ. τοῦ παθ. liquefio = τήχομαι. tactus est, τοῦ tangor = θίγεται, πλήττεται. inauratus ἐπίθ. = ἐπίχρυσος. lactans-ntis = ὁ θηλάζων. uberibus lupīnis inhiantem = πρὸς τοὺς μαστοὺς λυκαίνης χάσκοντα· ἐπὶ τοῦ Καπιτωλίου ὑπῆρχεν ὠραῖον ἀγαλμα παριστῶν νήπια τὸν Ῥωμύλον καὶ τὸν Ῥῶμον θηλάζοντας λύκαιναν. haruspīces ex tota Etruria = ἱεροσκόποι ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑτρουρίας. οὔτοι ἐθεωροῦντο ἐμπειρότεροι. occāsus = ἡ δύσις, ὁ ἀφανισμός.

20. placati, τοῦ placor = ἐξιλεοῦμαι, ἐξευμενίζομαι. flexissent τοῦ flecto = κάμπτω, μεταβάλλω. prope fata = τὰ σχεδὸν θέσφατα· fata οὐδ. : οἱ θεοὶ εἶχον τὴν δύναμιν νὰ μεταβάλλουν αὐτά. idemque (haruspices). in excelso (loco) = ἐπὶ ἐξέχοντος (ὑψηλοῦ βάρους). et contra atque antea fuerat, ad orientem convertere = καὶ κατ' ἀντίθετον τῆς προηγουμένης διεύθυνσις, πρὸς ἀνατολὰς νὰ στρέψωμεν. ortus, us = ἡ ἀνατολή. curia-æ = τὸ βουλευτήριον. clam,

ἐπίρ. = λάθρα. quæ clam essent inīta = τὰ ὁποῖα ἐν κρυπτῷ ἔσχε-
διάσθησαν. collūco = τοποθετῶ. looco = ἐκμισθῶ, προκηρύσσω μειο-
δοτικὴν δημοπρασίαν. Cotta et Torquato consulibus : ὁ Λ. Αὐρή-
λιος Κόττας καὶ Λ. Μάνλιος Τορκουάτος, ὕπατοι τὸ 65 π. Χ. ad orien-
tem convertēre simulācerum : τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν ἐν τοῖς Ῥω-
μαϊκοῖς ναοῖς ἔβλεπον πρὸς δυσμὰς, ὥστε οἱ προσευχόμενοι πρὸ αὐτῶν
ἔβλεπον πρὸς ἀνατολάς. neque superioribus consulibus neque nobis,
δηλ. οὔτε ἐπὶ τῆς ὑπατείας τῶν κατὰ τὸ ἔτος 64 καὶ 63 ὑπάτων οὔτε
ἐπὶ τῆς ὑπατείας τοῦ Κικέρωνος.

Κεφάλαιον 9.

21. hic = ὑπὸ τριαύτας συνθήκας. aversus a vero = ἀπεστραμμέ-
νος ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν. præceps-itis = προπετής, μωρός. mente captus =
φρενοβλαβής. præcipue, ἐπίρ. = κατ' ἐξοχὴν. cogitata = μελετηθέντα.
suscepta = ἐπιχειρηθέντα. nonne ita præsens = δὲν εἶναι τόσον
φανερὸν. mane, ἐπίρ. = κατὰ τὴν πρωτάν. index-icis = ὁ μηνυτής.
funestus, ἐπίθ. = ὀλέθριος.

22. conāti, τοῦ conor = ἐπιχειρῶ. nimium mihi sumam = ὑπερ-
βολικὸν (ἔπαινον) θὰ ἐλάμβανον διὰ τὸν ἑαυτὸν μου. cunctus-a-um =
σύμπας. ad hæc tanta indicia pervēni = εἰς ταύτας τὰς τόσον με-
γάλας (σοβαρὰς) καταγγελίας ἔφθασα. dementer, ἐπίρ. = παραφρόνως.
iam vero nisi ereptum esset ab diis immortalibus huic tantæ
audaciæ consilium numquam profecto tantæ res tam dementer
credītæ essent neque litteræ commissæ (essent) ab Lentulo cete-
risque domesticis hostibus et ignōtis et barbaris (hominibus).
quid vero = τί δέ ; εἰσάγεται ἄλλη ἀπόδειξις τῆς εὐνοίας τῶν θεῶν.
ultro, ἐπίρ. = ἐκουσίως. antepōno, ῥ. = προτιμῶ. suis opibus, β' ὄρος
συγκρ. = ἢ τὴν αὐξῆσιν τῆς δυνάμεως των. divinītus, ἐπίρ. = θεόθεν
ædes Concordiæ : ὁ ναὸς τῆς Ὁμονοίας, κείμενος ἐν τῇ Β.Α. γωνίᾳ
τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀγορᾶς, οὐχὶ μακρὰν τοῦ βουλευτηρίου. Ἐκεῖ συνήλθεν
ἐκτάκτως ἡ σύγκλητος, ἵνα λάβῃ ἀποφάσεις περὶ τῶν συναμοσῶν.

Κεφάλαιον 10.

23. pulvīnar-āris = δειπνητικὴ κλίνη. ad omnia pulvinaria =
εἰς πάσας τὰς ἱεράς στρωμνάς τῶν θεῶν, διότι οἱ Ῥωμαῖοι ἐτοποθέτουσαν
κατὰ τὰς ἑορτὰς ξύλινα ἀγάλματα τῶν θεῶν, μὲ κεφαλὴν ἐκ μαρμάρου.

ρου ἢ χαλκοῦ ἢ κηροῦ ἐπὶ δειπνητικῶν κλινῶν, ἐθυσίαζον καὶ ἐπανηγυρίζον λαμπρῶς. *celebro*, ῥ. = λαμπρύνω, πανηγυρίζω. *multi honores* . . . *habiti sunt* = πολλαὶ τιμαὶ πολλάκις δικαίως ἀπενεμήθησαν.

24. *recordor*, ἀποθ. ῥῆμα = ἀναμνησσομαι. *dissensio-ōnis* = ἡ διχόνοια, ἡ στάσις. *vosmet ipsi* = σεῖς οἱ ἴδιοι. *partim*, ἐπίρ. = (σχεδὸν πάντοτε ἐπαναλαμβάνομενον) μέρος μὲν . . . μέρος δέ . . . *interēmit*, τοῦ ῥ. *interīmo* = ἀφανίζω, φθείρω. *acervus-i* = ὁ σωρός. *redundo*, ῥ. = πλημμυρῶ. *extinguor* = σβέννυμαι, ἀφανίζομαι. *ultus est*, τοῦ ῥ. *ulciscor* = τιμωρῶ, ἐκδικοῦμαι. *ne dici quidem opus est* = οὔτε νὰ λεχθῆ βεβαίως εἶναι ἀνάγκη. *deminutio-ōnis* = ἡ ἐλάττωσις. *dissensit* τοῦ ῥ. *dissentio* = διαφωνῶ.

25. *luctus-us* = πένθος. *conflāgro*, ῥ. = πυρπολῶ. *reconciliatio-ōnis* = ἀποκατάστασις, συνδιαλλαγή. *internecio-ōnis* = ἡ σφαγή, ἡ πανωλεθρία. *diiudicatae sint*, τοῦ ῥ. *diiudicor* = διακρίνομαι, καταπαύω. *barbaria-æ* = ὅλη ἡ ἄλλοδαπή πλὴν τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Ἑλλάδος. *ducerentur*, τοῦ ῥ. *ducor* = νομίζομαι. *ita me gessi* = οὕτως ἐνήργησα, δηλ. δραστηρίως καὶ θαρραλέως. *restitisset* τοῦ *resto*, *-iti-are* = μένω, ὑπολείπομαι. *superfutūrum (esse)*, ῥ. *supersum* = περισσῶζομαι. *quantum (urbis) flamma obire non potuisset* = εἰς ὅσον μέρος (τῆς πόλεως) ἡ φλόξ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ φθάσῃ. L. Sulla P. Sulpicium oppressit : ὁ Π. Σουλπίκιος Ῥούφος, εἷς τῶν δημάρχων τοῦ ἔτους 88 π.Χ. ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν ἰππέων τοῦ Σύλλα, διότι προέτεινε ν' ἀφαιρεθῆ ἡ διεύθυνσις τοῦ Μιθριδατικοῦ πολέμου ἀπὸ τὸν Σύλλα καὶ ν' ἀνατεθῆ εἰς τὸν Μάριον. *lumina civitatis extincta sunt* : διὰ τοῦ φόνου πολλῶν ἐπιφανῶν ἐπὶ παιδείᾳ ἀνδρῶν τὰ πνευματικὰ φῶτα ἐσβέσθησαν. Τοιοῦτοι ἐπιφανεῖς διὰ τὴν μόρφωσίν των ἄνδρες, φονευθέντες μετὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ Μαρίου καὶ τοῦ Κίννα, ἦσαν οἱ ὑπατοὶ L. Merula, Cn. Octavius, ὁ ῥήτωρ M. Antonius, ὁ Q. Lutatius Catulus καὶ ἄλλοι. *dissensit* M. Lepidus : ὁ M. Λεπίδος καὶ ὁ Κάτουλος, ὑπατοὶ τὸ 78 π.Χ. διεφώνησαν, ἀποτέλεσμα δὲ τῆς διαφωνίας των ἦτο ἡ φυγὴ τοῦ Λεπίδου εἰς Σαρδηνίαν, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 77 π.Χ.

Κεφάλαιον 11.

26. *Quibus pro tantis rebus* = ἀντὶ τούτων τῶν τόσων μεγάλων πράξεών μου. *praemium* = γέρασ. *insigne-is* = τὸ παράσημον.

condi et collocāri vollo = θέλω νὰ κρύπτονται καὶ νὰ τοποθετοῦνται. alentur, τοῦ alor = τρέφομαι. crescent, τοῦ ρ. cresco = ἐπιρρωνύομαι, ἀυξάνομαι. inveterascent, τοῦ ρ. inveterasco = παλαιούομαι, διαιωνίζομαι. corroborabuntur, τοῦ ρ. corroboror = ἐπιρρωνύομαι, ἀυξάνομαι. propagātam esse, τοῦ ρ. propāgor = παρατείνομαι. duos cives : οἱ δύο αὐτοὶ πολῖται ἦσαν ὁ Κικέρων καὶ ὁ Πομπήιος, διότι, ἐνῶ ὁ πρῶτος ἔσφριζε τὴν Ῥώμην ἀπὸ βεβαίαν καταστροφὴν, ὁ δεύτερος περιῆγε νικηφόρα τὰ Ῥωμαϊκὰ ὄπλα ἐν Μ. Ἀσίᾳ πολεμῶν κατὰ τοῦ Μιθριδάτου.

Κεφάλαιον 12.

27. subēgi, τοῦ ρ. subīgo (sub-ago) = ὑποτάσσω. vestrum est = ὑμέτερον (καθῆκον) εἶναι, ἔχετε ὑποχρέωσιν. prosum (alicui) = ὠφελῶ, obsum (alicui) = βλάπτω. magna vis conscientiae = μεγάλη ἢ δύναμις τῆς συνειδήσεως· ὁ Κικέρων ἐστήριζεν ἄλλας ἐλπίδας ὑποστηρίξεως ἐπὶ τῆς εὐσυνειδήσιας τῶν πολιτῶν, οἵτινες δὲν ἦτο δυνατόν, κατὰ τὴν γνώμην του, νὰ παραγνωρίσουν τὰς μεγάλας πρὸς τὴν πατρίδα ὑπηρεσίας του καὶ νὰ μὴ θελήσουν νὰ τὸν ὑποστηρίξουν κινδυνεύοντα.

28. lacezzo, ρ. = ἐρεθίζω, προκαλῶ. quod si omnis impetus... convertērit = διότι, ἐὰν ὅλη ἡ ὁρμὴ τῶν ἐσωτερικῶν ἐχθρῶν, ἥτις ἀπεκρούσθη ὑφ' ἡμῶν, στραφῆ ἔναντιον ἐμοῦ μόνον. vobis erit videndum = ὑμεῖς θὰ πρέπη νὰ προνοήσητε. qua condiciōne eos esse velītis = ποία τύχη θέλετε νὰ περιμένῃ εἰς τὸ μέλλον ἐκείνους. qui pro salute vestra se obtulerint invidiae periculisque omnibus = οἵτινες χάριν τῆς ὑμετέρας σωτηρίας ἐξέθεσαν τοὺς ἑαυτοὺς των εἰς τὸν φθόνον (τῶν πολιτῶν) καὶ εἰς παντὸς εἴδους κινδύνους. ad vitae fructum = πρὸς ἀπόλαυσιν τῆς ζωῆς. quo mihi libeat ascendere = ὅπου νὰ μὲ εὐχαριστῆ ν' ἀναβῶ· δὲν ὑπῆρχε δηλ. διὰ τὸν Κικέρωνα ἀξίωμα ἀνώτερον τοῦ ὑπατικοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ ἐφιλοδόξει νὰ καταλάβῃ. tueor, ρ. = διατηρῶ. laedo, ρ. = βλάπτω. invidus = ὁ φθονερός. venēror, ρ. ἀποθ. = προσκυνῶ. Jovem illum, διότι δεικνύει τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ. aequae ac priore nocte = ὅπως καὶ κατὰ τὴν προηγουμένην νύκτα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΥΠΕΡ ΑΡΧΙΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΛΟΓΟΝ

Κεφάλαιον 1.

1. ingenium-ii = ιδιοφυΐα (ιδίως ῥητορική). exiguus ἐπίθ. = ὀλίγος, μικρός. exercitatio dicendi = ἄσκησις εἰς τὸ λέγειν. infitior = ἀρνοῦμαι. versor = ἀναστρέφομαι, ἀσχολοῦμαι. mediocriter = οὔτε πολὺ οὔτε ὀλίγον, ἐπομένως ἀρκοῦντως. huiusce rei (τοῦδε τοῦ πράγματος), δηλ. τοῦ dicendi. ratio aliqua (ἐνν. τὸ est). ratio = θεωρητικὴ γνῶσις (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν πρακτικὴν ἄσκησιν). profecta (τοῦ ἀποθ. proficiscor) = προσελθοῦσα, ἐκπηγάσσα. confiteor (cum-fateor) = ὁμολογῶ. abhorreo = ἀπομακρύνομαι. earum rerum (ingenii - exercitationis - rationis). vel, ἐπιτείνει τὸ in primis = μάλιστα, μεταξὺ τῶν πρώτων. repeto = ἀπαιτῶ τι ὡς ἀνταπόδοσιν. suo iure ἔκφρασις δικανικὴ = αὐτοδικαίως. quoad longissime = ὅσον μακρότατα. respicio = ἀνασκοπῶ. recordor memoriam = ἀνακαλῶ εἰς τὴν διάνοιάν μου, τὴν μνήμην. repetens = ἀπολύτως, ἀνατρέχων ὀπίσω. princeps = ὁ πρῶτος πράττων τι, ὁ προπορευόμενος, ὁ ὀδηγός. ad suscipiendam, κλπ. γερουνδ. ἔλξις ἀντὶ τοῦ ad suscipiendum et ad ingrediendum rationem horum studiorum. suscipere rationem = λαμβάνω ἀπόφασιν πρὸς σπουδὴν (πρὸς τοῦτο ἀνταποκρίνεται κατωτέρω τὸ hortatu). ingredi rationem = ἄρχεσθαι τῆς σπουδῆς. ratio ἐνταῦθα = via = πορεία, ὁδός· ἢ ὅλη φράσις. οὗτος βλέπω ὅτι ὑπῆρξεν εἰς ἐμὲ ὁ πρῶτος ὀδηγός καὶ νὰ ἀποφασίσω καὶ νὰ τραπῶ εἰς τὴν εἰδίκευσιν τῶν σπουδῶν τούτων. quod si = ἀλλ' ἐάν. haec vox = αὕτη (ἢ ἐμὴ) φωνή, δηλαδὴ ἡ ῥητορική μου ἰκανότης. conformata = μορφωθεῖσα, ἐπεξεργασθεῖσα. nonnullis saluti fuit = ὑπῆρξεν εἰς τινὰς σωτηρία. id, δηλ. vocem conformatam. opitūlor (opem-fero) = βοηθῶ. quo possemus = δι' οὗ θὰ ἤδυνάμεθα. ingenium, exercitatio, rei ratio : εἶναι τὰ τρία κύρια προσόντα τοῦ ῥήτορος, τὰ ὅποια ἀνεγνωρίζοντο ὑπὸ τῶν φιλοσοφικῶν καὶ ῥητορικῶν σχολῶν φυσικὴ ιδιοφυΐα, ἐξά-

σχησις καὶ ἀπόκτησις γνώσεων θεωρητικῶν διὰ σπουδῆς. A (ulus) Licinius (Archias)· ὁ Ἀρχίας ἦτο ξένος, "Ἕλλην· οἱ ξένοι πολιτογραφούμενοι Ῥωμαῖοι ἐλάμβανον τὸ ὄνομα τοῦ γένους ἐκείνου, ὁ ὁποῖος εἶχε συντελέσει νὰ δοθῇ εἰς αὐτοὺς τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου. Ἐπίσης ἐλάμβανον καὶ τὸ πατρωνύμιον (praenōmen). Τὸ Licinius εἶναι τὸ ὄνομα τῆς Λικινίας γενεᾶς τῶν Λουκούλλων, οἱ ὁποῖοι εἶχον συντελέσει εἰς τὴν πολιτογράφησιν τοῦ ποιητοῦ, ἀλλὰ τὸ praenōmen Aulus οὐδεὶς εἶχεν ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν Λουκούλλων. Ὁ Κικέρων ἐνταῦθα μεταχειρίζεται τὸ Ῥωμαϊκὸν ὄνομα τοῦ ποιητοῦ ἐπίτηδες, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι πρόκειται νὰ ὑποστηρίξῃ ἓνα Ῥωμαῖον πολίτην καὶ ὄχι ξένον. *optimarum artium* : αἱ ἐλευθέραι μαθήσεις, δηλ. ἡ φιλοσοφία, ἡ γραμματικὴ (φιλολογία), ἡ ρητορικὴ, ἡ ποίησις.

2. hoc = τὸ προηγούμενον, κυρίως τὸ a quo id accepimus. quod ... sit· τὸ quod μὲ ὑποτακτ., διὰ νὰ δείξῃ, ὅτι τοῦτο εἶναι ξένη γνώμη καὶ ὄχι ἰδική του. *facultas* = δεξιότης (πνεύματος)· ἡ ποίησις δηλ. ἡ ὁποία κατ' ἐξοχὴν εἶναι δῶρον φυσικόν. *ratio dicendi* = τρόπος τοῦ λέγειν, διότι ἡ ῥητορικὴ καὶ ἡ ποίησις, δύο μαθήσεις ἐντελῶς διαφοροί, ἀπαιτοῦν καὶ τρόπον ἐκφράσεως ἰδιαιτερον. *disciplīna* = μάθησις, ἐπιστήμη. *ne nos quidem* : φράσις ἑλλειπτικὴ, ἡ ὁποία δύναται νὰ συμπληρωθῇ οὕτω : *ut Archias non uni studio deditus fuit, sic ne nos quidem uni...* κλπ. = ὅπως ὁ Ἀρχίας δὲν ἐπεδόθη εἰς ἓν μόνον στάδιον, οὕτω οὐδὲ καὶ ἐγὼ εἰς ἓν μόνον... κλπ. *ne... quidem* = οὐδέ. *penitus* = ἐξ ὀλοκλήρου δηλ. μονομερῶς καὶ πάντοτε. *etēnim* = καὶ γάρ. *quae ad humanitatem pertinent* = αἱ προσήκουσαι, αἱ ἐμπρέπουσαι τῇ ἀνθρωπίνῃ μορφώσει. *quoddam vincūlum* = δεσμόν τινα ἰδιαιτέρας φύσεως, πραγματικὸν δεσμόν. *quasi* = ὡσάν, κολάζει τὴν ἰσχυρὰν μεταφορὰν. *cognatiōne* = διὰ συγγενείας· τρόπον τινὰ διὰ συγγενείας τινὸς συνέχονται (*continentur*). *humanitas-ātis* = τὸ σύνολον τῶν γνώσεων, αἱ ὁποῖαι ἐμπρέπουσιν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἢ καλύτερον ἀπαρτίζουσιν τὸν ἄνθρωπον.

Κεφάλαιον 2.

3. *Sed ne... «sed ne... videatur mirum esse. me... hoc uti genere dicendi... quaeso... ut mihi detis hanc veniam... ut me patiamini loqui et uti novo... genere dicendi».* *quaestio legitīma* = ὑπόθεσις νομική. *iudicium publicum* = δίκη δημοσίου

συμφέροντος. *res agitur* = ἡ υπόθεσις διεξάγεται. *cum* = καίτοι. *lectus* = ἐπίλεκτος, ἔγκριτος. *tanto conventu* = *in tanto* = ἐνώπιον τόσης συρροῆς. *ac frequentia* = καὶ ὀμηγύρεως. *hominum ἐννόησον* τὸ ἐπίθ. *litteratissimorum* = ἐλλογιμωτάτων. *hoc genere*, ἀντικ. τοῦ *uti* = (χρῶμαι). *quod abhorreat* = τὸ ὁποῖον ἀφίσταται. *forensis* = ἀγοραῖος, δικανικός. *venia* = συγγνώμη, ἐξουσία, ἄδεια. *accommodātam* (*accommodo* = προσαρμόζω) = ἀρμόζουσαν. *huic reo* = τῷδε τῷ ὑποδίκῳ, τῷ Ἀρχίᾳ. *non molestam* = ὄχι ὀχληράν. *hoc concursu* . . . = *in hoc concursu* = ἐνώπιον ταύτης τῆς συρροῆς. Καὶ εἰς τὰ κατωτέρω *hac vestra* . . . *hoc denique*, ἐννόησον τὸ *humanitas* = εὐμουσία, ἐλλογιμότης. *exercente iudicium* (*exerceo iudicium*) ὄρος τεχνικός ἀντὶ τοῦ προεδρεύοντος τῆς δίκης. *ut* . . . *patiamini* : ἡ ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ *detis veniam* ἢ εἶναι ἐπεξηγήσις αὐτοῦ. *paulo liberius* = ὀλίγον ἐλευθεριώτερον τοῦ δέοντος. *otium* = σχολή, ἀποχώρησις ἐκ τοῦ δημοσίου βίου. *tracto*, θαμιστικός τύπος τοῦ *traho* = (σύρω) ἔλκω. *tracto personam* = παίζω τὸν βόλον, ὑποκρίνομαι. Ἐνταῦθα *tractata est* = ἀνεστράφη, ἐτίβη, παρεφθάρη. *iudicium et periculum* = ὅ,τι τὰ ἑλληνικὰ δίκη καὶ γραφή. *inusitatus* = ἀήθης, ἀσυνήθιστος. *quaestio legitima et iudicium publicum* : Ἡ υπόθεσις τοῦ Ἀρχίου δὲν ἦτο ἰδιωτικῆς φύσεως (*causa privata, iudicium privatum*), δὲν ἐπρόκειτο δηλ. περὶ ἰδιωτικῶν συμφερόντων ἢ περὶ χρημάτων. Ἡ υπόθεσις ἦτο δημοσίου δικαίου, διότι ὁ ὑπόδικος ἐν περιπτώσει καταδίκης ἐνέπιπτεν εἰς τὰς ποινὰς τοῦ νόμου *lex Papia*, περὶ ἰδιοποιήσεως πολιτικῶν δικαιωμάτων. *praetor* εἶναι ὁ ἀστυδίκης (*praetor urbānus*). Ἐνταῦθα ἀστυδίκης εἶναι ὁ ἀδελφὸς τοῦ ῥήτορος Κόϊντος Κικέρων, φίλος τῶν γραμμάτων καὶ τῆς ποιήσεως.

4. *tribuo* = ἀπονέμω τι ὡς δίκαιον. *concedo* = παραχωρῶ τι κατὰ συγκατάβασιν. *non segregandum* (*esse*) = δὲν πρέπει νὰ χωρισθῇ. *adsciscendum fuisse* : συμπλήρωσον *in numerum civium* = πρέπει νὰ γίνῃ δεκτὸς εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν πολιτῶν.

Κεφάλαιον 3.

ut primum = εὐθὺς ὡς. *ex pueris excedere* μετάφρασις τῆς ἑλληνικῆς φράσεως « ἐκ παιδῶν ἢ ἐκ τῶν ἐφήβων ἐξέρχεσθαι ». *artibus* : *artes*, ἐνταῦθα ἐννοεῖ τὴν πρώτην ἐγκύκλιον μόρφωσιν. *informari* = διαμορφοῦσθαι. *me confere* = μεταβαίνω, ἐπιδίδομαι. *Antiochiae*,

γεν. σημαίνει στάσιν ἐν τόπῳ, ἐν Ἀντιοχείᾳ locus, ἀντὶ familia = ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας. *celeber* = πολυάνθρωπος. *copiosus* = ἀφθονῶν τινος, πλούσιος. *liberalissima studia* = ἐλευθεριώταται μαθήσεις, ἴδε § 1. Τὸ δὲ *affluo* = ἀφθονῶ. *antecello* μὲ δοτ. = ὑπερβάλλω τινά. Εἰς τὸ *contigit* ἐνν. εἰ = συνέβη εἰς αὐτόν. *gloria* = fama. *adventus* = πληθ. αἱ ἀφίξεις. *ex pueris excessit* : οἱ παῖδες ἐξήρχοντο τῆς παιδικῆς ἡλικίας εἰς τὸ 13ον ἔτος των. *Antiochiā* : ἡ γνωστὴ πόλις καὶ πρωτεύουσα τῆς Συρίας, ἡ ὁποία ἐγνώρισε μεγίστην δόξαν καὶ ἀκμὴν κατὰ τοὺς μετὰ τὸν Μ. Ἀλέξανδρον, δηλ. κατὰ τοὺς ἐλληνοιστικούς χρόνους.

5. *vehementius*, ἐπίρ. συγκ. = σφοδρότερον, μετὰ περισσοτέρου ζήλου. *colo* = θεραπεύω. *hic* = ἐνταῦθα. *civitate* = *iure civitatis* = μὲ τὸ πολιτικὸν δικαίωμα. *cognitio* = γνωριμία. *celebritas* = ἡ μεγάλη διάδοσις (φήμη). *absentibus*, ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ *vel absens* = ἀκόμη καὶ ἀπών. *nactus est* (*nanciscor*) = τυγχάνω, ἐντυγχάνω, εὐρίσκω (ὡς τι ἀνέλπιστον ἀγαθόν). *alter... alter...* = ὁ μὲν... ὁ δέ. *res*, ἐνν. *gestas* = κατορθώματα. *cum... tum...* = τόσον... ὅσον, καί, καί. *adhibere* = παρέχειν. Κατὰ ζεῦγμα εἰς τὸ *res gestas* πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν τὸ ῥ. *suppeditare* (ἀφθόνως παρέχειν), τὸ ὁποῖον δὲν ἀρμόζει εἰς τὸ *ares* (= ὄτα). *cum* = καίτοι. *praetextatus* = περιβεβλημένος τὴν περιπόρφυρον ἐσθῆτα τῶν παίδων. *adulescentiae* δοτ. = πρώτη εἰς τὴν νεαράν των ἡλικίαν ὑπῆρξεν, εἶναι ἡ πρώτη δηλ. ἡ ὁποία τὸν ἐδέχθη. *senectūti* = εἰς τὸ γῆρας του, εἰς τὰ γεράματά του. *Italia* : ὁ Κικέρων ἐννοεῖ τὴν Μεγάλην Ἑλλάδα, τὴν κάτω Ἰταλίαν δηλ., ἡ ὁποία ἦτο πλήρης ἐλληνικῶν ἀποικιῶν καὶ ὅπου ὠμιλεῖτο ἡ ἐλληνικὴ. *tranquillitatem* ἐννοεῖ ὁ Κικέρων τὴν εἰρήνην, ἡ ὁποία ἐμεσολάβησεν ἀπὸ τῶν Γράκχων μέχρι τοῦ συμμαχικοῦ πολέμου (91 π.Χ.). *Tarentīni, Regīni, Neapolitāni* : ἦσαν *civitates foederatae*, δηλ. ἐνσπονδοὶ πολιτεῖαι πρὸς τὴν Ῥώμην, διατηροῦσαι τὴν αὐτοδιοίκησίν των, ἀλλ' ὑποβαλλόμεναι εἰς ὄρισμένας ὑποχρεώσεις. Ὡς πρὸς τὸν Τάραντα ὅμως γεννᾶται ἡ ἐξῆς δυσκολία. Ὅταν ὁ Ἀρχίας ἦλθεν ἐκεῖ, ἡ πόλις δὲν ἦτο πλέον *civitas foederata*, ἐπομένως δὲν ἠδύνατο νὰ χορηγήσῃ εἰς τὸν Ἀρχίαν τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου. Φαίνεται λοιπὸν μᾶλλον ὅτι ὁ Κικέρων ἐν τῇ ἐκφράσει του ἐννοεῖ, ὅτι τὸ δικαίωμα πολίτου ἐχορήγησαν εἰς τὸν Ἀρχίαν οἱ *Regini* καὶ οἱ *Neapolitani*, οἱ δὲ *Tarentini* ἐπεδαψίλευσαν εἰς αὐτόν

άλλας τιμάς, στέφανον, δώρα κλπ. Mario et Catūlo : ἦσαν ὕπατοι τὸ 102 π.Χ. Ἐκ τούτων ὁ μὲν Μάριος, ὁ γνωστός στρατηγὸς καὶ ἐκ τοῦ πρώτου ἐμφυλίου πολέμου (qui durior ad hæc studia videbatur, ὡς λέγει ὁ ἴδιος ὁ Κικέρων κατωτέρω ἐν § 19 - 20) μόνον στρατιωτικὰ κατορθώματα ἠδύνατο νὰ παράσχη ὡς θέμα εἰς τὸ ποιητικὸν τάλαντον τοῦ Ἀρχίου, ἐνῶ ὁ Κ. Λουτάτιος Κάτλος τάσσεται ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος μεταξὺ τῶν μᾶλλον πεπαιδευμένων καὶ πνευματωδεστέρων ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς του. Luculli : ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας τῶν Λουκούλλων ἦτο ὁ Λεύκιος Λικίνιος Λούκουλλος (L. Licinius Lucullus), πραιτώρ τὸ 103, ἀντιπραιτώρ τὸ 102 εἰς τὴν Σικελίαν, ὅπου κατετρόπωσε τοὺς στασιάσαντας δούλους. Ἐξορισθεὶς κατόπιν ἐγκατεστάθη εἰς Ἡράκλειον τὸ 79 π.Χ., τὸ ἔτος δηλ. κατὰ τὸ ὅποιον ἦλθεν εἰς Ῥώμην ὁ Ἀρχίας. praetextatus : μὲ κάποιαν ἀνακριβείαν ὁ Κικέρων μεταχειρίζεται τὸν ὄρον προκειμένου περὶ Ἕλληνας καὶ ὄχι περὶ Ῥωμαίου praetextati ἐλέγοντο ὅσοι ἐφόρουσαν τὴν togam praetextam (= ἐσθῆτα λευκὴν περιπόρφυρον, μὲ πορφυρᾶν δηλ. παρυφήν), τὴν ὁποίαν ἐπετρέπετο νὰ φοροῦν μόνον οἱ ἀνώτατοι ἄρχοντες καὶ κατὰ συγκυρία καὶ οἱ παῖδες μέχρι τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας.

6. eius Pio filio = ἀντὶ eius filio Pio κατὰ σχῆμα ὑπερβατόν. devinctam (devincio = συνδέω) = συνδεδεμένην. consuetudo = οἰκειότης. afficio aliquem aliqua re = περιβάλλω τινά τι. si qui forte = ὅσοι τυχόν. simūlo = ὑποκρίνομαι ὅτι ἔχω τι, ὅπερ δὲν ἔχω. dissimūlo = ὑποκρίνομαι, ὅτι δὲν ἔχω τι, ὅπερ ἔχω ἐπομένως κρύπτω. Q. Metellus Numidicus : Κόϊντος Μέτελλος ὁ Νουμιδικός, ὁ νικητῆς τοῦ Ἰουγούρθα (109 καὶ 108). Φαίνεται, ὅτι τοῦτον ἐγνώρισεν ὁ Ἀρχίας διὰ τῶν Λουκούλλων. Pius : ὕπατος τὸ 80 π.Χ. καὶ πραιτώρ τὸ 89. M. Aemilius : Μᾶρκος Αἰμίλιος, ἐ χρημάτισεν ὕπατος καὶ τιμητῆς καὶ ῥήτωρ ἀξιόλογος. Q. Catulus : εἶναι αὐτός, ἐπὶ τῆς ὑπατείας τοῦ ὁποίου ὁ ποιητῆς ἐφθασεν εἰς τὴν Ῥώμην, ὁ νικητῆς τῶν Κίμβρων. L. Krassus : Λικίνιος Κράσσος, ὁ περίφημος ἀντίζηλος τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου, ἡ οἰκία τοῦ ὁποίου ἦτο ἀνοικτὴ εἰς τὸν ποιητῆν. Drusum : εἶναι ὁ περίφημος δήμαρχος Λίβιος Δρούσος, φονευθεὶς τὸ 91, τοῦ ὁποίου ὁ νόμος (lex de civitate sociis danda) προεχάλεσε τὸν συμμαχικὸν πόλεμον. Octavios : ὁ ὀνομαστότερος τῆς οἰκογενείας τῶν Ὀκταβίων Γναῖος ἐ χρημάτισεν ὕπατος τὸ 87 μετὰ τοῦ Κίinna, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ προεγράφη. Δύο ἄλλους

Ἰουλιανὸς ἀναφέρει ὁ Κικέρων, οἱ ὅποιοι ἦσαν πολιτικοὶ ῥήτορες τῆς ἐποχῆς αὐτῆς. Catōnem : εἶναι ὁ Μάρκος Κάτων, πατὴρ Κάτωνος τοῦ Ὑπικαίου. Ὁ νεώτερος Κάτων ὁ Ὑπικαῖος πιθανὸν νὰ ἦτο εἰς τῶν δικαστῶν τοῦ Ἀρχίου, ἢ τοῦλάχιστον παρίστατο κατὰ τὴν δίκην του. Hortensiorum : Ὀρτῆνσιοι ἦσαν τρεῖς, ὁ εἰς ὕπατος τὸ 69, ῥήτωρ καὶ ἀντίζηλος τοῦ Κικέρωνος. Ὁ ἄλλος, πατὴρ τοῦ πρώτου, ὕπατος τὸ 97, καὶ ὁ ἀδελφός του, ὁ ὁποῖος διεκρίθη εἰς τὴν Ἑλλάδα ὡς ὕπαρχος τοῦ Σύλλα.

Κεφάλαιον 4.

intervallum = διάλειμμα. decēdo = ἀποχωρῶ, ἀναχωρῶ. æquis-simo iure ac foedēre ἀφαιρ. τῆς ιδιότητος (qualitātis) = ἰσωτάτου δικαίου καὶ συνθήκης. cum αἰτιολογικὸν ἢ καὶ ἐναντιωματικόν, διότι, μολονότι. ipse per se = αὐτὸς καθ' ἑαυτόν. impētro = ἐπι-τυγχάνω. Luculli = ἡ γεν. εἰς μὲν auctoritate ὑποκειμενικῆ (= ἐνεκα τοῦ κύρους, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὁ Λούκουλλος), εἰς gratia ἀντικειμενικῆ (διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Λούκουλλον). esset profectus : ὁ Μ. Λούκουλλος φαίνεται, ὅτι μᾶλλον δι' ἰδιωτικὰς του ὑποθέσεις εἶχε μεταβῆ εἰς τὴν Σικελίαν καὶ ὄχι ὡς ἄρχων, διότι αὐτὸς μόλις τὸ 79 π.Χ. ἐγι-νεν ἀγορανόμος. Ἐπομένως μεταξὺ τῶν ἐτῶν 102 καὶ 89, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐγινε τὸ ταξίδιον αὐτό, ὁ Λούκουλλος ἦτο ἀδύνατον νὰ σταλῆ ὡς ἄρχων εἰς ἐπαρχίαν, διότι τὰ ἀξιώματα τῶν ἐπαρχιῶν ἦσαν ἀνώ-τερα τοῦ ἀγορανόμου (proconsul, proprætor). Heraclēam : ἡ Ἡρά-κλεια, ἑλληνικὴ ἀποικία εἰς τὸν κόλπον τοῦ Τάραντος ἦτο, φαίνεται, ὁ τόπος τῆς διαμονῆς τοῦ ἐξορίστου πατρὸς τοῦ Μ. Λουκούλλου, τὸν ὁποῖον ἀκριβῶς καὶ μεταβαίνει νὰ ἐπισκεφθῇ.

7. lege ἀφαιρ. τοῦ αἰτίου ἢ ὀργάνου = διὰ τὸν νόμον, κατὰ τὸν νόμον. si qui = eis qui = εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι. foederatis civitati-bus ἀφαιρ. τοῦ τόπου, ὅπου πρέπει νὰ νοηθῆ ἢ προθ. in = εἰς ὁμο-σπόνδους πολιτείας. si qui. . . essent professi εἶναι τὸ κείμενον τοῦ νόμου. legem fero φράσις τυπικῆ = εἰσάγω νόμον. diebus ἀφαιρ. τοῦ χρόνου (temporis) = ἐν 60 ἡμέραις. essent professi (profiteor) = ἤθελον δηλώσει δηλ. nomen, τὸ ὄνομά των. enim αἰτιολ. = ἐπειδὴ. Silvāni et Carbonis ἢ ἄλλως καὶ lex Plautia Papiria. Ἦτο ψήφι-σμα (plebiscitum) τοῦ ἔτους 89 π.Χ. προταθὲν ὑπὸ τῶν δημάρχων Μ. Πλαυτίου Σιλουανοῦ καὶ Κ. Παπιρίου Κάρβωνος. foederatæ

civitates : εἶναι αἱ πόλεις, αἱ ὁποῖαι ἄλλως ἐκαλοῦντο municipia. sexaginta diebus : Ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου ἦτο νὰ πληρωθοῦν τὰ κενὰ τοῦ ῥωμαϊκοῦ στρατοῦ τῶν νεοσυλλέκτων Ἰταλιωτῶν καὶ διὰ τοῦτο ἡ προθεσμία ἦτο πολὺ μικρά. praetorem : ἐννοεῖ εἰς ἓνα οἰονδήποτε ἐκ τῶν 6 πραιτώρων, οἱ ὁποῖοι ἠδύναντο ὅλοι νὰ παραλάβουν τὴν δέλωσιν. Romae : Ὁ νόμος ἀπῆτει διαμονὴν ἐν Ἰταλίᾳ. Διὰ τὸν Ἀρχίαν ἦτο ἐν ἐπὶ πλέον πλεονέκτημα ἡ διαμονή του ὅχι ἀπλῶς ἐν Ἰταλίᾳ, ἀλλ' ἐν αὐτῇ τῇ Ῥώμῃ.

8. si nihil aliud nisi = si nihil aliud quam = ἂν οὐδὲν ἄλλο ἢ. lege = περὶ τοῦ νόμου, κατὰ τὸν ὅποιον ἐχορηγήθη ἡ civitas. causa dicta est = ἡ ὑπόθεσις ἐλέχθη, ἦτοι ἐτελείωσεν. Ἡ ἀπολογία δηλ. ἠδύνατο νὰ σταματήσῃ εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, ἐφ' ὅσον ὁ Ἀρχίας ἐξεπλήρωσε τὰς τρεῖς ἐκ τοῦ νόμου ἀπορροεῦσας ὑποχρεώσεις, τὴν πολιτογράφησιν εἰς τινα τῶν ὁμοσπόνδων πολιτειῶν, τὴν διαμονὴν ἐν Ἰταλίᾳ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ψηφίσεως τοῦ νόμου καὶ τὴν ἐγκαιρον δέλωσιν (ἐντὸς 60 ἡμερῶν) παρὰ τῷ πραιτώρι. infirmari - infirmo = ἀσθενῶ τι, ἀναίρω, ἀνασκευάζω. auctoritate, religione, fide ἀφαιρ. τῆς ιδιότητος. auctoritas = κύρος, αὐθεντία. religio = εὐορκησία (διότι ὑπενθυμίζει τὸν ὄρκον, τὸν ὅποιον ἔδωκεν ὁ Λούκουλλος ὡς μάρτυς). egisse (= ago) = ὅτι ἐνήργησε καὶ ἔφερεν εἰς πέρας τὴν πολιτογράφησιν. cum mandatis = με ἐντολῆν (τῆς πολιτείας του). publicum testimonium = ἀπόδειξις δημοσία, οὐχι δηλ. προερχομένη ἐξ ἰδιωτῶν, ἀλλ' ἐξ αὐτῆς τῆς πόλεως Ἡρακλείας. hic, ἐπίρ. = ἐνταῦθα. Ἐδῶ σημαίνει : εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ. tabūlas publicas = τὰ δημόσια ἀρχεῖα, ἦτοι τὸν κατάλογον τῶν πολιτῶν, τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία κλπ., τὰ βιβλία τὰ τηρούμενα εἰς τὸ tabularium. quas κλπ. Ἡ φυσικὴ σειρὰ : quas omnes scimus interisse (= ὅτι ἀπωλέσθησαν) Italico bello incenso tabulario (= καέντος τοῦ ἀρχείου). ridicūlum = γελοῖον. ad ea = σχετικῶς πρὸς ταῦτα. videmus : ἐννοεῖ τοὺς μάρτυρας. quae habere = ὅσα νὰ ἔχωμεν δὲν δυνάμεθα (δηλ. τὸ ἀρχεῖον). desiderare, flagitare = σφοδρῶς ἐπιθυμεῖν (μετὰ τινος εἰρωνείας λέγονται). hominum : τοῦ Λουκουλλου, τῶν Ἡρακλεωτῶν μαρτύρων κλπ. litterarum memoria : αἱ γραπτὰ ἀποδείξεις. depravari (= depravo) = νὰ διαστραφοῦν, νὰ μεταβληθοῦν. repudio = ἀπορρίπτω, δὲν δέχομαι. idem = ὁ ἴδιος. causa dicta est : Ἡ ὑπόθεσις δὲν εἶναι ἀπλή, ὅσον τὴν παρουσιάζει ὁ Κι-

κέρων, διότι ἔπρεπε νὰ ἀποδειχθοῦν ὅλαι αἱ ἀπαιτούμεναι προϋποθέσεις, διὰ νὰ εἶναι Ῥωμαῖος πολίτης ὁ Ἀρχίας καὶ ἰδίως ἡ πρώτη καὶ τρίτη. Ὁ κατήγορος ὅπως θὰ ἴδωμεν κατωτέρω, δὲν εἶχε πολὺ ἄδικον ζητῶν ἐγγράφους μαρτυρίας. *Italicio bello* : εἶναι ὁ συμμαχικὸς πόλεμος, κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ Ἡράκλεια διηρπάγη καὶ τὸ ἀρχεῖόν της ἐπυρπολήθη.

9. *fortunarum*, γεν. πληθ. κατὰ τὸ *rerum* = τῆς περιουσίας του. *est professus*, δηλ. *apud praetores. immo vero*, ἔντονος ἄρνησις = τὸνναντίον μάλιστα. . . *illa professione* = ἐκείνης τῆς δηλώσεως, ἡ ὁποία δηλ. ἔγινεν εἰς τοὺς πραιτόρας περὶ πολιτογραφήσεως καὶ διαμονῆς ἐν Ῥώμῃ. *collegium* = τὸ συνέδριον, ὁ σύλλογος.

Κεφάλαιον 5.

cum = ἐνῶ. *neglegentius* : συγκρ. = κάπως ἀμελῶς. *levitas* = ἐπιπολαιότης, ἐλαφρότης. *resigno* = κυρίως ἀποσφραγίζω (*litteras* = ἐπιστολήν), κατόπιν ἀκυρῶ. *sanctissimus* = ἀγνότατος, σεμνότατος. *et unius . . . dixērit*, ἡ φουσ. σειρά : *et dixerit se commōtum esse litūra* (abl. causae τῆς αἰτίας) *unius nominis. litura* = ἡ ἐπάλειψις διὰ κηροῦ (ἐπὶ τοῦ πινακίου), ἐπομένως ἡ ἀπαλοιφή, ἐκ τοῦ ῥ. *lino* = ἐπαλείφω. *his tabulis* : δηλ. εἰς τοὺς καταλόγους τοῦ Μετέλλου. *Appii* : ὁ *Appius Claudius Pulcher* ἦτο πραιτόρ μετὰ τοῦ Μετέλλου τὸ 89. Ἦτο ὁ πατὴρ τοῦ περιφήμου Κλωδίου, ὑπάτου τὸ 79 καὶ ὀπαδοῦ τοῦ Σύλλα. Τὸν Ἀππιον διέγραψεν ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν συγκλητικῶν ὁ τιμητῆς Φίλιππος τὸ 86 διὰ τὰ πολιτικά του φρονήματα ἢ δι' ἀμέλειαν περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων του. *Gabinii* : ὁ *P. Gabinius Capito* κατηγορήθη ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν (Ἑλλήνων) ἐπὶ ἀργυρολογία καὶ κατεδικάσθη ὀλίγα ἔτη μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἀρχῆς του. *L. Lentūlum* : ὁ Λεύκιος Λέντλος ἦτο καὶ αὐτὸς πραιτόρ τὸ ἴδιον ἔτος καὶ μάλιστα, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ σημείου τούτου, προῖστάμενος τοῦ κολλεγίου τῶν πραιτόρων, ἀφοῦ εἰς αὐτὸν καταφεύγει ὁ Μέτελλος διὰ νὰ καταγγεῖλῃ τὴν παράνομον διαγραφήν. Ὁ Μέτελλος ἤθελε νὰ ἀναγκάσῃ τὸν πολίτην, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ὑπόπτως καὶ κατόπιν διαγραφῆς ἐφέρετο γεγραμμένον ἐπὶ τοῦ καταλόγου, νὰ ἀποδείξῃ ἐνώπιον τῶν δικαστῶν, ὅτι δὲν εἶχε σφετερισθῆ τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου.

10. *Quid est quod περίφρασις ἀντὶ quid* = διατί ; *Εἰς αὐτὴν ὀφείλεται ἡ ὑποτ. dubitetis. fuerit adscriptus καὶ ὅχι sit adscriptus*, διότι θέλει νὰ δείξῃ, ὅτι ἦτο ἐγγεγραμμένος πρὸ τοῦ νόμου *Plautia Pa-*

piria. etenim = και γάρ, τῶ ὄντι. mediocribus... civitatem... impertiebant. impertire aliquid alicui = μεταδιδόναι τινί τινας. praeditus = πεπροικισμένος. largiri = παρέχειν δαφιλῶς, ἐν ἀφθονίᾳ. id κλπ. φ. σ. noluisse id huic praedito summa gloria ingenii. quid ?, ἐνόησον haec dicimus = ἀλλὰ διατί λέγομεν αὐτά ; τί μᾶς χρειάζονται ; cum ἐναντιωματικὸν = ἐνῶ. civitatem datam : ἐννοεῖ διὰ τοῦ νόμου Plautia Papiria εἰς τοὺς Ἰταλιώτας. inrepserunt (inireo = εἰσέρπω, ἐπὶ ἐρπετῶν) = παρεσέδυσαν. ne... quidem = οὐδέ. esse = νὰ εἶναι, νὰ θεωρῆται. reiicio = ἐκβάλλω, ἀπορρίπτω. mediocribus : ἐννοεῖ τοὺς κατωτέρω μνημονευομένους scenicos artifices, εἰς τοὺς ὁποίους, ὡς γνωστὸν, οἱ Ῥωμαῖοι δὲν εἶχον πολλὴν ἐκτίμησιν. in Graecia : ἐννοεῖ ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἑλλάδι. εἶναι γνωστὸν ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν πόλεων τῆς Μ. Ἑλλάδος ἐχορήγουν ἢ καὶ ἐπώλουν τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου. εἶναι ὅμως ἀνεξήγητος ἡ ὑπόμνησις ἐνταῦθα τῆς κακῆς αὐτῆς συνήθειας. legem Papiam : Ὁ δήμαρχος Πάπιος εἰσήγαγε νόμον τὸ 65 π. Χ. διὰ τοῦ ὁποῖου ἤθελε νὰ περιορίσῃ τὴν παράνομον ἐγγραφὴν εἰς τοὺς Ῥωμαϊκοὺς καταλόγους ὡς πολιτῶν πολλῶν ξένων. Διότι πολλοὶ ξένοι μετὰ διαμονὴν ὀλίγου χρόνου ἐν Ῥώμῃ κατώρθωνον νὰ σφετερίζωνται τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου. Διὰ τοῦ νόμου παρέπεμποντο οἱ ξένοι εἰς τὰς πόλεις των... voluit esse : τὸ ἐπιχείρημα τοῦ ῥήτορος δὲν εἶναι διόλου ἰσχυρόν.

11. census = τίμησις, ἀπογραφή. scilicet (εἰρωνικῶς) = βεβαίως, φυσικώτατα. proximis censoribus : οἱ ἐγγύτατοι τιμῆται πρὸς τὸν χρόνον τῆς διεξαγωγῆς τῆς δίκης. superioribus : οἱ προγενέστεροι ἐν σχέσει μὲ τοὺς προηγούμενους. primis : εἶναι οἱ πρῶτοι τιμῆται ἀπὸ τῆς παραχωρήσεως τοῦ πολιτικοῦ δικαιώματος δυνάμει τοῦ νόμου Plautia Papiria. nullam populi partem esse censam = ὅτι οὐδεμίᾳ μερὶς τοῦ λαοῦ ἐτιμήθη, ὅτι οὐδεμιᾶς μερίδος τοῦ λαοῦ ἐγένετο τίμησις, ἀπογραφή. confirmat = βεβαιώνει· πράγματι εἶναι ἀρχὴ τοῦ δικαίου, ὅτι ἡ ἐγγραφὴ εἰς τοὺς καταλόγους δὲν δημιουργεῖ δικαίωμα, ἀλλ' ἀπλῶς εἰκασίαν ὅτι ὁ ἐγγεγραμμένος εἶναι πολίτης. ne ipsius quidem iudicio = οὐδὲ κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου. esse versatum = ἀνεστράφη, ἤσκησε τὸ δικαίωμα τοῦ Ῥωμαίου πολίτου. testamentum = διαθήκη. adeo hereditates = προσέρχομαι εἰς κληρονομίαν, λαμβάνω κληρον. aliquem deferre = ἀναφέρειν τινὰ ἢ nomen alicuius deferre in beneficiis ἦσαν τὰ εὐεργετήματα, ἀμοιβαί. aerarium = τὸ δημόσιον

ταμείον. census : 'Από τῆς πολιτογραφήσεως τοῦ 'Αρχίου μέχρι τῆς δίκης του εἶχον γίνεαι τρεῖς τιμητικαὶ ἀπογραφαί : 1) τὸ 70 ἐπὶ τιμητῶν L. Gellius Poplicid̄a καὶ Cn. Lentulus Codianus. 2) τὸ 86 ἐπὶ M. Marcius Philippus καὶ M. Perpenna καὶ 3) τὸ 89 ἐπὶ τιμητῶν 'Ιουλίου καὶ Κράσσου. 'Αλλὰ κατὰ τὰς δύο ἐξ αὐτῶν ἀπογραφὰς ὁ 'Αρχίας ἀπουσίαζεν ἐκ 'Ρώμης, ἐνῶ κατὰ τὴν τρίτην ὁ ῥήτωρ ἰσχυρίζεται, ὅτι δὲν ἔγινεν ἀπογραφή. 'Η ὕπαρξις τοῦ ὀνόματος τοῦ 'Αρχίου εἰς τοὺς καταλόγους τῶν τιμητῶν βεβαίως θὰ ἐστήριζε τὸ δίκαιωμα τοῦ πολίτου, ἀλλ' ἡ ἀπουσία του δὲν ἀποδεικνύει, ὅτι δὲν ἦτο 'Ρωμαῖος πολίτης. apud exercitum fuisse : 'Η φράσις δηλοῖ, ὅτι ὁ 'Αρχίας ἀπλῶς συνῴδευε τὸν στρατηγὸν χωρὶς νὰ εἶναι στρατιώτης, ὅπερ θὰ ἐλέγετο in exercitu esse. 'Εννοεῖ τὸν Μιθριδατικὸν πόλεμον. quaestōre : 'Ο Λούκουλλος τὸ 86 ἦτο ταμίας τοῦ Σύλλα εἰς τὴν 'Ασίαν. testamentum saepe : "Ἐκαμε πολλάκις διαθήκην ὁ 'Αρχίας, διότι οἱ 'Ρωμαῖοι συνήθιζον πρὸ πάσης ἐκστρατείας νὰ συντάσσουν τὴν διαθήκην των. adiit hereditates : Συνήθιζον οἱ εὐγενεῖς 'Ρωμαῖοι νὰ δίδουν μέρος τῆς περιουσίας των εἰς τοὺς ξένους φίλους, τοὺς ὁποίους μᾶλλον τιμῆς ἔνεκα περιελάμβανον εἰς τὴν διαθήκην των. proconsul : Διοικηταὶ τῶν ἐπαρχιῶν ἐστέλλοντο ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον (= ἀνθύπατος) καὶ βραδύτερον ὑπὸ τὸν τίτλον proprætor = ἀντιστράτηγος. Οὗτοι μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἀρχῆς των ἀνέφερον εἰς τὸ δημόσιον ταμείον τὰ ὀνόματα ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι εὐσυνειδήτως τοὺς εἶχον ἐξυπηρετήσει κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀρχῆς των πρὸς ἀμοιβήν, ἡ ὁποία συνήθως ἦτο ἀρκετὰ σοβαρά. Τοιαύτην ἀμοιβήν ἔλαβε καὶ ὁ 'Αρχίας, τὸν ὁποῖον ὁ Λούκουλλος ἀνέφερον εἰς τὸ δημόσιον ταμείον.

Κεφάλαιον 6.

argumentum = ἀπόδειξις, τεκμήριον. revinceo = κατανικῶ, ἐλέγχω. numquam... neque... neque... συσσωρεύσεις ἀρνήσεων, διὰ νὰ τονίσῃ ὁ ῥήτωρ τὸ ἀδύνατον τοῦ ἐλέγχου. quære argumenta : Διὰ τῆς φράσεως αὐτῆς ὁ ῥήτωρ κλείει τὴν νομικὴν ἀπόδειξιν τοῦ ζητήματος. amicorum iudicio : Διὰ τούτων ὑποδηλοῖ ὁ ῥήτωρ, ὅτι θὰ μεταβῆ εἰς νέου εἶδους ἀπόδειξιν, ὄχι νομικὴν, ἀλλὰ πηγάζουσαν ἐκ τοῦ ἀγράφου νόμου, ὅτι ἄνδρες, ὅπως ὁ 'Αρχίας, θὰ ἐτίμων τὴν 'Ρωμαϊκὴν πολιτείαν, ἂν ἦσαν ἐγγεγραμμένοι ἐν αὐτῇ.

12. tanto opere = τοσοῦτον. delectemur, ὑποτ. διότι ὁ κατή-

γορος τούτο θεωρεῖ παράδοξον, ὅτι δηλ. τερπόμεθα κλπ., ἐνῶ ὁ ἴδιος δὲν εὐρίσκει τι ἐξαιρετικὸν ἐν τῷ Ἀρχία. suppedīto = πορίζω. ubi haec, a quibus = παρέχοι μοι δαψιλῶς ἐκεῖνα, διὰ τῶν ὁποίων. reficiatur... conquiescant αἱ ὑποτ. δυνητικά. forensis strepītus = ὁ ἀγοραῖος θόρυβος. conviciūm = θόρυβος, ἔρις, ἀντεγκλήσεις (τῶν ἐρίζοντων ἰδίᾳ εἰς τὰ δικαστήρια). aures defessae = τὰ καταπεποννημένα ὦτα (ἐκ τῶν ἐρίδων). conquiesco = ἡσυχάζω, ἡρεμῶ. aut posse... suppetere... aut posse... ferre = ἢ ὅτι δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν πρόχειρον (ἄφθονον) ἢ ὅτι δυνάμεθα νὰ ὑποφέρωμεν. an tu? = ἢ μήπως σύ; quod dicamus = ut dicamus (τελικὴ ἢ συμπερασματικὴ ἀναφορικὴ πρότασις). excōlo = ἀσχῶ, παιδεύω. contentio = ἀγών. relāxo = χαλαρώνω, ἔπειτα πραῦνω. Μετὰ τοὺς καθημερινούς ἀγῶνας ἢ ἐπίδοσις εἰς τὰ γράμματα πραῦνει τὴν τεταραγμένην καὶ ἐκνευρισμένην ψυχὴν. vero = ἀληθῶς. dedo = ἐπιδίδω (esse deditum = ὅτι ἐπεδόθη). pudeat (ὑποτ. τοῦ ἄπροσ. pudet me = αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι) εἶναι ὑποτ. δυνητικὴ = δύνανται νὰ ἐντρέπωνται. si qui. Τὸ si προσδίδει εἰς τὴν φράσιν ἀπορίαν ἀριστίαν ἢ ἀμφιβολίαν, ὡς νὰ ἔλεγεν οἱ ἄλλοι, ὅσοι, ὅσοι π.χ. τυχὸν ἀπεκρύβησαν... δύνανται νὰ ἐντρέπωνται. litteris δοτ. Ἡ φρ. se litteris abdidērunt = ἐκρύβησαν εἰς τὰ γράμματα, ἐπεδόθησαν τόσον πολὺ δηλ. εἰς αὐτά, ὥστε τελείως ἀφωσιώθησαν καὶ ἀπεκρύβησαν ἐν αὐτοῖς. ex eis, δηλ. litteris. ad communem adferre fructum = πρὸς κοινὴν ὠφέλειαν νὰ προσφέρουν. τὸ δὲ proferre = νὰ παρουσιάσουν καὶ τὸ in adspēctum lucemque = εἰς ὄψιν καὶ εἰς φῶς, εἰς τὴν δημοσιότητα, προῖόν δηλ. τῆς πνευματικῆς τῶν ἐργασίας, τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ ὠφελήσῃ τὰ γράμματα καὶ τὰς ἐπιστήμας καὶ ὅχι τὰ ἄτομα. pudeat (ὑποτ. ἀπορηματικὴ dubitativus) = πρὸς τί νὰ ἐντρέπωμαι. tempore ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ periculo εἰς τὰς δημοσίας δίκας, τὸ δὲ commodo = ἀπὸ τοῦ συμφέροντος, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ θέμα τῶν ἰδιωτικῶν δικῶν. abstraho = ἀποσπῶ, ἀφέλκω. avōco = μετακαλῶ, ἀποτρέπω. quaeres : Ὁ Κιζέρων ἐκ τῆς ὑποτιθεμένης ἀντιρρήσεως τοῦ κατηγοροῦ ὀρμώμενος ἀντιεῖ ἀπὸ θέματος ἐντελῶς δευτερευούσης σημασίας τὰ ἰσχυρότερα ἐπιχειρήματα καὶ ἀσφαλῶς δημιουργεῖ τὸ λαμπρότερον μέρος τοῦ λόγου του. ego fateor : Οἱ Ῥωμαῖοι δὲν ἐξετίμων τὴν εἰς τὰ γράμματα καὶ τὴν φιλοσοφίαν ἐνασχόλησιν καὶ γλευαστικῶς ἐκάλουν αὐτὴν graecum otium (χάσιμο χρόνου, ἐλληνικὴ τεμπελιά). Συγκαταβατικώτεροι εἶναι

πρὸς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἠδύναντο τοὺς καρπούς τῆς σχολῆς των αὐτῆς νὰ διαθέσουν πρὸς κοινὴν ὠφέλειαν, ὅπως ὁ Κικέρων. Οἱ Ἕλληνες ὅμως εἶχον ἐντελῶς διαφορετικὴν ἀντίληψιν τοῦ πράγματος. Τοὺς ὀπωσδήποτε ἐγκύπτοντας εἰς τὰς σπουδὰς ἐξετίμων καὶ ἐσέβοντο, οἱ δὲ ἀσχολούμενοι εἰς αὐτὰς οὐδέποτε ἠσχύνοντο νὰ ὁμολογοῦν τὴν ἐνασχόλησίν των καὶ νὰ εἶναι μάλιστα ὑπερήφανοι δι' αὐτήν.

13. reprehendat (reprehendo = ψέγω, ἐπιτιμῶ) καὶ suscenseat (suscenseo = ὀργίζομαι τιμῆ) δυνητικαὶ ὑποτακτικαὶ = τίς δύναται νά...
 si, σύνδεσμον μὲ τὸ sumpsero εἰς τὸ τέλος τῆς περιόδου. Ἡ φυσικὴ σειρά τῶν λέξεων : si egomet sumpsero mihi ad haec studia colenda tantum quantum temporum conceditur cet̄eris ad suas res obeundas, quantum. κλπ. obeundas = ad obeundum suas res = πρὸς ἐπιτέλεσιν τῶν ἔργων των. celebrandos = ad celebrandum = πρὸς πανηγυρισμόν. ipsam requiem-solam requiem = διὰ μόνον τὴν ἀναπαυλάν, τὴν ἀναψυχὴν. tempestivus = ἐγκαιρος, ἔπειτα πρόωρος, πρῶτος. recolo = πάλιν θεραπεύω, ἀναπολῶ. ad recolenda = πρὸς ἀναπόλησιν. sumpsero = β' μέλ. ὡς ἂν νὰ προσηγεῖτο α'. nemo me reprehendet. hoc = id = recolere haec studio eo magis = τόσω μᾶλλον. oratio et facultas = ἐν διὰ δυοῖν, ἀντὶ orationis facultas = ἡ εὐπορία, ἡ ἀφθονία τοῦ λόγου. defuit τοῦ deesse = ἐλλείπω. quae = ea autem, δηλ. oratio et facultas. levior = κάπως κουφοτέρα, κατωτέρα, δηλ. πολὺ κατωτέρα. hauriam μὲ δυνητ. σημασίαν, θὰ ἠδυνάμην νὰ ἀντλήσω. ludi : Οἱ διάφοροι ἀγῶνες, σκηνηκοί, ἵππικοί, μονομάχων κλπ. διὰ τοὺς ὁποίους πλῆθος ἡμερῶν ἀργίας καθιεροῦτο εἰς τὸ ῥωμαϊκὸν ἡμερολόγιον. alveolus (ὑποκορ. τοῦ alveus = σκαφίς) = τράπεζα κυβική, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπαιζον τοὺς κύβους. pila = σφαῖρα (τόπι) δερματίνη ὡς « foot ball ». recolenda : Ὁ Κικέρων ἐννοεῖ, ὅτι ἡ τωρινὴ του ἀσχολία μὲ τὰ γράμματα δὲν ἔχει σκοπὸν τὴν μάθησιν, ἀλλ' ἀπλῶς τὴν ἀνάμνησιν τῶν κατὰ τὴν νεότητά του μεμαθημένων. illa quae summa sunt : Τὰς ἀνωτέρας ιδιότητας, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ κατέχη ῥήτωρ ἀληθὴς καὶ ἄνθρωπος ἀναμειγνύομενος εἰς τὴν πολιτικὴν (ὡς ὁ Κικέρων) πρὸς τὸ καλὸν τοῦ κράτους.

14. nisi suasissem . . . numquam me obiecissem = ὑποθ. λόγος ἀπραγματοποιήτου. Ἐὰν μὴ ἔπειθον ἑμαυτόν . . . οὐδέποτε θὰ ἐξέθετον ἑμαυτόν. magno opere = σφόδρα, τὰ μάλιστα. laus = δόξα honestas = ἐντιμότης· τὸ δεύτερον περιορίζει τὸ πρῶτον, τὴν δόξαν,

τὴν κτωμένην ἐντίμως. in ea persequenda, γερ. ἔλξις ἀντὶ in persequendo eam. duco aliquid parvi = θεωρῶ τι μικρᾶς σημασίας. profligatus = ἐξώλης, διεφθαρμένος. vox = praeceptum. in tenēbris = εἰς τὰ σκότη δηλ. τὴν λήθην. lumen accedēret = ἂν μὴ προήρχετο τὸ φῶς τῶν γραμμάτων, ἂν μὴ δηλ. τὰ γράμματα ἔφερον αὐτὸ τὸ φῶς. quae omnia δηλ. libri, voces, exempla. quam multas = πόσον πολλές. expressas (τοῦ exprimo = ἐκτυπῶ) = ἐκτύπουσ, ἀναγλύφους· ἡ μεταφορὰ ἐκ τῆς γλυπτικῆς. ad intuendum (τοῦ intueor) = νὰ τὰς προσβλέπωμεν (νοεῶς). cogitatione, ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ cogitando = διὰ τοῦ διανοεῖσθαι, μὲ τὸ νὰ ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου. conformo = διαμορφῶ. me obiecissem : Τὸ προηγούμενον ἔτος (63) ὁ Κικέρων εἶχεν ἀποκαλύψει τὴν συνωμοσίαν τοῦ Κατίλινα καὶ εἶχε στείλει εἰς τὸν θάνατον τοὺς κυριωτέρους ὄργανωτάς της.

Κεφάλαιον 7.

15. quaeret quispiam πρβλ. τὸ ἑλληνικὸν « ἴσως εἴποι ἄν τις ». Ὑποτιθεμένη ἀντίρρησης, τὴν ὁποίαν προλαμβάνων ἀνασκευάζει ὁ ῥήτωρ. summi viri : αὐτοί, τοὺς ὁποίους ἀνωτέρω ὠνόμασε fortissimos viros καὶ τῶν ὁποίων τὰς εἰκόνας (imagines) παρέδωκαν ἡμῖν οἱ Ἕλληνας καὶ Λατῖνοι συγγραφεῖς. proditae sunt (prodo = ἐκφέρω, γνώριμον ποιῶ) = ἐγνώσθησαν, παρεδόθησαν. istane doctrina· ἡ ἀντωνυμία ista διατηρεῖ τὴν καθαρὰν της σημασίαν· ista = ea tua = μὲ αὐτὴν σου τὴν μάθησιν, τὴν ἰδικήν σου, μὲ τὴν ὁποίαν ἐπαίδεύθης. effero laudibus = ἐπαίνοισ ἐξάιρω, ἐγκωμιάζω. ego· ἡ φουσ. σειρά : ego fateor multos homines fuisse excellenti animo ac virtute et extitisse et moderatos et graves per se ipsos sine doctrina, naturae ipsius habitu prope divino. animo = κατὰ τὸ πνεῦμα, σημαίνει τὴν ἐσωτερικὴν ἀνωτερότητα. virtute = κατὰ τὴν ἀρετήν, δηλ. κατὰ τὴν ἀνωτερότητα, τὴν ἐκδηλουμένην εἰς τὰς πράξεις των. habitu (habitus = ἔξις, διάθεσις, ποιότης) = διὰ τῆς σχεδὸν θείας ποιότητος αὐτῆς τῆς φύσεως. moderatus = ὁ ἔχων ψυχὴν ἰσορροπον (μετρίαν), ἡ ὁποία γνωρίζει νὰ ῥυθμίζῃ τὴν ζωὴν. gravis = βαρὺς, διακεκριμένος. saepius, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ saepe = τὰς περισσότεράς φορές. valuisse τοῦ valeo = ἰσχύω, ἔχω ἐπιρροήν. idem ego... Τὸ idem συνδ. μὲ τὸ ego = καὶ ἐγὼ αὐτός. hoc = τόδε, τὸ ἐπόμενον. eximius = ἐξάιρετος. accesserit (accēdo = χωρῶ, προσγίγνο-

μαι, προστίθεμαι) = όταν προστεθῆ. ratio = λογική, σύστημα. illud, δηλ. ἡ ἐξαιρετος φύσις. Τότε δὲν ξεύρω νὰ εἶπω (= nescio) τί ἐξαιρετικὸν καὶ μοναδικὸν συνήθως γίνεται (solet existere) ἡ ἐξαιρετος φύσις.

16. ex hoc numero : τῶν ἐξαιρετικῶν φύσεων, δηλ. εἰς τὰς ὁποίας προστίθεται ἡ παιδείσις. continentissimus (continens = συνεχής, ἐγκρατής, σώφρων) συνώνυμον τοῦ moderatissimus. percipio = καταλαμβάνω, νοῶ. adiuvantur . . . contulissent ὑποθ. λόγος τοῦ ἀπραγματοποιήτου. me confero = μεταβαίνω, τρέπομαι. quod si . . . tamen = ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἀκόμη, ὅμως. remissio = ἀνεσις, ἀνακούφισις, ἀνάπαυλα. iudicaretis, ὑποτ. = εἴχετε ὑποχρέωσιν νὰ θεωρήσῃτε. ceterae (animi remissiones) = αἱ λοιπαί. omnium : πρέπει νὰ νοηθῆ καὶ εἰς τὸ temporum καὶ locorum = ὅλων τῶν χρόνων, ὅλων τῶν ἡλικιῶν, ὅλων τῶν τόπων. alunt τοῦ alo = τρέφω. secundas res ornant : κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην « τὴν παιδείαν ἔλεγεν ἐν μὲν ταῖς εὐτυχίαις εἶναι κόσμον, ἐν δὲ ταῖς ἀτυχίαις καταφυγὴν ». solacium = παραμυθία, παρηγορία. domi = οἶκοι, ἀντίθετον foris = ἔξω, κυρίως εἰς τὸν πόλεμον. pernactant = διανυκτερεύουν μαζί μας, δηλ. μᾶς συντροφεύουν κατὰ τὰς ἀγρυπνίας μας (στενοχωρίας μας). peregrinor = ἀποδημῶ, ταξιδεύω. rusticoor = διαιτῶμαι εἰς τὴν ὑπαίθρον, εἰς τοὺς ἀγρούς. Africanum : ἐνοσεῖ Σικιπῖωνα τὸν Ἀφρικανὸν τὸν νεώτερον, τὸν πορθητὴν τῆς Καρχηδόνας καὶ τῆς Νουμαντίας (185 - 129). Δι' αὐτὸ λέγει καὶ hunc, διὰ νὰ τὸν διαστείλῃ ἀπὸ τὸν πρεσβύτερον (illum). C. Laelium : Ὁ Κόιντος Λαίλιος ἔγινε περισσότερον γνωστὸς ἐκ τῆς γνωριμίας του πρὸς τὸν Σικιπῖωνα. Ἐπωνομάζεται sapiens καὶ prudens, διότι τὸ 151, εἰσαγαγὼν ἀγροτικὸν νόμον καὶ πιεσθεὶς ὑπὸ τῶν πατρικίων ἀπέσυρεν αὐτόν. Ἦτο ῥήτωρ καλὸς καὶ ὁ Κικέρων τὸν ἐξετίμα πολὺ. L. Furium : Ὁ Λεύκιος Φούριος, ὁ ἐπονομαζόμενος Philus, ἐχρημάτισεν ὑπατος τὸ 136 π.Χ. Ὁ Κικέρων τάσσει καὶ αὐτὸν εἰς τὸν κύκλον τοῦ Σικιπῖωνος, τοῦ ὁποίου σκοπὸς ἦτο ἡ μύησις τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν ἑλληνικὸν πολιτισμὸν. Catōnem : Εἶναι ὁ πρεσβύτερος Κάτων, ὁ ἐπονομαζόμενος Censorius (τιμητικός, διότι ἐγένετο ὁ κατ' ἐξοχὴν τιμητής). Καλεῖται senex, διότι καὶ εἰς ἡλικίαν μεγάλην διετήρησε τὴν ζωρότητα τοῦ πνεύματος καὶ τὴν μαχητικότητά του. Εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀντίπαλος τῆς ἐκπολιτιστικῆς τάσεως τοῦ κύκλου τοῦ Σικιπῖωνος καὶ ἀγρυπνίας φύλαξ τῶν ἀρχαίων καὶ αὐστηρῶν Ῥωμαϊκῶν παραδόσεων. Ἐγινε περίφημος ἡ τιμητεία του, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας καὶ

νόμους αὐστηροὺς ἔθεσε καὶ ἐπὶ τῶν ἡθῶν τῶν Ῥωμαίων αὐστηρότατα ἠγρύπνει. *rusticantur* : ὑπενθυμίζει τὴν ζωὴν τῶν Ῥωμαίων εἰς τὴν ὑπαιθρον, εἰς τοὺς ἀγρούς, μετὰ τῶν ὁποίων τόσον ἦσαν συνδεδεμένοι κατὰ τοὺς ἀρχαιότερους χρόνους.

Κεφάλαιον 8.

17. *Quod si* = ἀλλὰ καὶ ἐν ἡ περιπτώσει. *ipsi* = οἱ ἴδιοι (ἡμεῖς). *haec* = *studia*. *attingere* (*attingo*) = νὰ ἀπτόμεθα, νὰ ἀσχολούμεθα. *sensu nostro gustare* = νὰ γευόμεθα διὰ τῆς ἡμετέρας αἰσθήσεως, νὰ ἀπολαύμεν. *cum* = καίτοι. *omnino* = καθόλου. *sibi conciliarat* : Τὸ *concilio mihi aliquid ab aliquo* = πορίζομαι, κτῶμαί τι παρά τινος. *Roscii* : Ὁ Ῥόσκιος ἦτο περίφημος ὑποκριτής, τὸν ὁποῖον ὁ Κικέρων ὑπερήσπισεν εἰς τὸ δικαστήριον διὰ τοῦ ὁμωνύμου λόγου του (*pro Roscio Amerino*) δι' ἰδιωτικὴν ὑπόθεσιν. Ὁ Κικέρων ἐγκωμιάζει πολὺ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν ἰδιοφυΐαν του (*summa venustas*). *ergo ille* : συλλογισμὸς ἢ ἐπιχείρημα ἐκ τοῦ ἐλάσσονος εἰς τὸ μεῖζον (*a minore ad maius*).

18. *Quotiens* = ποσάκις. *attendo aliquem* = προσέχω τινί, μὲ προσοχὴν ἀκούω τινά. *cum*, ἐναντιωμ. = ἐνῶ. *agerentur* (*ago* = πράττω) = τὰ ὁποῖα τότε ἐπράττοντο, ἐτελοῦντο. *dico ex tempore* = ὁμιλῶ, λέγω αὐτοσχεδιάζων. *quotiens ἐνοητέον πάλιν τὸ hunc vidi. revocatus* (*revoco* = ἀνακαλῶ, καλῶ ἐκ νέου) = ἀνακληθεῖς, κληθεῖς ἐκ νέου. Κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῶν ὑποκριτῶν, οἱ ὁποῖοι καλοῦνται εἰς τὴν σκηνὴν ἐκ νέου, διὰ νὰ ἐπαναλάβουν τι (*bis*). *accurate*, ἐπίρ. = ἐπιμελετημένως. *cogitare* = περισκεμμένως, κατόπιν δηλ. διανοητικῆς καὶ τεχνικῆς ἐργασίας ἐπὶ τῶν στίχων. *scripsisset*, ἡ ὑποτ. δηλοῖ τὸ ἀόριστον = ὅσα ἤθελε γράψει. *probo* = ἐπιδοκιμάζω. *accepimus* (*accipio* = παραλαμβάνω) = ἐκ παραδόσεως παρελάβομεν. *constare* (*consto* = συνίσταμαι, ἔγκειμαι) = ὅτι ἔγκειται, συνίσταται. *excito* = διεγείρω, ἐξεγείρω. *inflō* = ἐμπνέω. *suo iure* = μὲ τὸ δίκαιόν του (διότι καὶ αὐτὸς ἦτο ἐμπνευσμένος ποιητής). Καὶ ποῖος ἄλλος εἶχε τὸ δίκαιωμα αὐτὸ νὰ ὁμιλήσῃ περὶ ἐμπνεύσεως καὶ τοῦ θεοῦ χαρακτῆρος τῆς ποιήσεως ; *commendo* = ἐμπιστευομαι. *videantur* ἢ ὑποτ. μετὰ τὸ *quod*, διότι ἐκφράζει τὴν γνώμην τοῦ Ἐννίου. *probari* : ἐνταῦθα ὁ Κικέρων προτιμᾷ ἀντὶ τῆς ἰδικῆς του γνώμης, ἡ ὁποία δυνατὸν νὰ μὴ εἶχε πολλὴν ἀξίαν, ἐφ' ὅσον ἦσαν γνωστοὶ οἱ δεσμοὶ του μετὰ τοῦ ποιητοῦ, νὰ φέρῃ τὴν κοι-

νήν γνώμην, τῆς ὁποίας εἶναι ἀναμφισβήτητος ἡ ἀξία. *vetērum scriptorum* : Πολὺ συχνὰ ὁ Κικέρων ἐκφράζει τὸν θαυμασμόν του πρὸς τοὺς ἀρχαίους ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς καὶ ἰδίως τοὺς Ἑλληνας. Δι' αὐτὸ λέγει « *præter ceteros Philḗllēnes et simus et habemur* » = ὑπὲρ τοὺς ἄλλους καὶ εἴμεθα καὶ θεωρούμεθα φιλέλληνες. *arte* : Διὰ τῆς λέξεως αὐτῆς συγκεφαλαιώνει τὰ διὰ τῶν προηγουμένων ἐκφρασθέντα νοήματα *doctrīna et præceptis*. *Ennius* : ὁ ἀρχαιότερος ἐπικός ποιητῆς τῶν Ῥωμαίων (231 - 169). Συνέγραψε *Annāles* (Χρονικά), τὰ ὁποῖα περιεῖχον τὴν ἀρχαιοτέραν ἱστορίαν τῆς Ῥώμης μέχρι τῶν χρόνων τοῦ ποιητοῦ. Σφίζονται ὀλίγοι μόνον στίχοι. Πρῶτος μετεχειρίσθη εἰς λατινικοὺς στίχους τὸ ἠρωϊκὸν ἐξάμετρον.

19. *barbaria* = βαρβαρική χώρα. *respondent* = ἀπαντοῦν, ἀντηχοῦν. *flecto* = κάμπτω. *consisto* = ἵσταμαι σιωπηλός. *institutus* = πεπαιδευμένος. *non moveamur* = δὲν ὀφείλομεν νὰ συγκινοῦμεθα. *itaque* = *et ita* = καὶ δι' αὐτό. *dedico* = ἀφιερώνω.

Κεφάλαιον 9.

Expētunt = *repetunt*. *olim* = ἀπὸ πολλοῦ χρόνου. Δὲν πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ « ποτέ », διότι τότε θὰ ὑπετίθετο, ὅτι ἡ ποιητικὴ παραγωγή τοῦ Ἀρχίου προ πολλοῦ εἶχεν ἐξαντληθῇ. *attigit* (*atingo* = ἄπτομαι) = ἤψατο, ἐπεχείρησε νὰ ὑμνήσῃ. *durior* καὶ ἐναυῦθα τὸ συγκρ. ἀπολύτως = πολὺ τραχύς.

20. *aversus a Musis* = ἄμουσος. *qui non . . . patiatu mandari*, πρότ. ἀναφ. τελική (*ut is non patiatu*) = ὥστε νὰ μὴ ἀνέχεται νὰ παραδίδεται. *æternum*, προληπτ. κατηγορούμενον = *ut æternum sit* = ὥστε νὰ εἶναι αἰώνιον. *præconium* = ἐγκώμιον. *prædīco* = κηρύττω, ἐγκωμιάζω. *item* = ὡσαύτως. *dilexit* (*dilīgo*) = ἠγάπησε. *quæ gesserat* = *suas res gestas* = τὰς πράξεις του, τὰ κατορθώματά του. *acroāma* : Κατὰ τοὺς Ἑλληνας πᾶν ὅ,τι ἀκούει τις εὐχαρίστως· εἰς τοὺς Ῥωμαίους ὑπονοοῦνται πρόσωπα, ἀριστοτέχνη, μουσικοί, ὑποκριταὶ κλπ. *L. Plotium* : ἦτο καλός· πρῶτος λατῖνος ῥητοροδιδάσκαλος.

21. *versatum in multa varietate* = λαβόντα πολλὰς καὶ ποικίλας μεταβολὰς. *ab hoc* (*Archia*). *expresum est* (*exprīmo* = ἐκτυπῶ) = ἐξετέθη (ἐποιήθη ἐν στίχοις). *aperuit* (*aperio* = ἀνοίγω) = ἤνοιξε. *vallatum* (*vallum* = χαράκωμα) = χαρακωμένον, ὠχυρωμένον. *re-*

gio = περιοχή, χώρα. manus = χείρ, δυνάμεις. fudit (fundo = χέω, καταβάλλω) = κατενίκησε. eiusdem = τοῦ ἰδίου, τοῦ Λουκούλλου. ereptam esse et servatam esse = ἀπαρ. παθ. παρκ. τῶν ῥημάτων eripio (ἐξαρπάζω) καὶ servo (σφάζω), ὑποκείμενα τῆς ἀπροσ. φράσεως laus est. depressa τοῦ deprimo = καταστρέφω. classis = victoria, qua depressa est classis = ἡ νίκη διὰ τῆς ὁποίας κατεστράφη ὁ στόλος τῶν ἐχθρῶν. cum, πρόθ. = μετὰ (τῶν φονευθέντων ἀρχηγῶν, διὰ τῆς ὁποίας δηλ. νίκης κατεστράφη ὁ στόλος καὶ οἱ ἀρχηγοὶ ἐφονεύθησαν). quæ quorum κλπ. ἡ φυσ. σειρά : fama pop. Rom. celebr. ab eis, ingeniis quorum hæc (quæ) efferuntur = ἡ φήμη δὲ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ ὑμνεῖται ὑπὸ τούτων, διὰ τῶν πνευμάτων (τῆς ἰδιοφυίας) τῶν ὁποίων ταῦτα (τὰ τρόπαια κλπ.) ἐξάιρονται, ἐγκωμιάζονται. Mithridaticum bellum : ἐννοεῖ τὸν β' Μιθριδατικὸν πόλεμον (74 - 63) καὶ μάλιστα τὴν περίοδον αὐτοῦ, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔδρασαν ὁ προστάτης τοῦ ποιητοῦ Λούκουλλος. aperuit Pontum = διήνοιξε τὸν Πόντον. Πραγματικῶς μεγάλαι πόλεις, Σινώπη, Ἀμισός, Θεμισκυρα, Εὐπατόρια, Ἡράκλεια κ. ἄ., ἀντέταξαν ἰσχυρὰν ἀντίστασιν εἰς τὸν Λούκουλλον (72 - 70). Armeniorum copias : 200 χιλ. τῶν ὁποίων ἠγεῖτο ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλέων Τιγράνης. Ἡ ῥωμαϊκὴ δύναμις ἦτο τόσο μικρά, ὥστε ὁ Πλούταρχος διηγεῖται ὅτι ὁ Τιγράνης ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ῥωμαϊκοῦ στρατοῦ εἶπεν. « Εἰ μὲν ὡς πρεσβευταί, πολλοὶ πάρρυσιν, εἰ δὲ ὡς στρατιῶται, ὀλίγοι ». Ἐνταῦθα μὲ τὸ fudit ἐννοεῖ τὴν μάχην παρὰ τὰ Τιγρανόκερτα, τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἀρμενίας, ὅπου ὁ Λούκουλλος κατενίκησε τὸν Τιγράνην (τὸ 69 π.Χ.). urbem Cyzicenorum : Ἡ πολιορκία τῆς πόλεως Κυζικίου, ἡ ὁποία ἔκειτο ἐπὶ τῆς ἐν Προποντίδι ὁμωνήμου νήσου παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς Μυσίας, μεθ' ἧς συνεδέετο διὰ γεφύρας. Ταύτην ἀπῆλλαξε τῆς ἀπειλῆς τοῦ Μιθριδάτου ὁ Λούκουλλος τὸ 73. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐγένεν ἡ ναυμαχία παρὰ τὴν Τένεδον

22. putatur = νομίζεται. constitutus esse = ὅτι ἰδρύθη. at να συνδεθῆ μὲ τὸ certe = ἀλλὰ βεβαίως. huius = τοῦδε, τοῦ ζῶντος Κάτωνος, δηλ. τοῦ ἐπωνομαζομένου Ὑτικαίου (Uticensis). proavus = πρόπαππος. decetro = καλλωπίζω, κοσμῶ, λαμπρύνω. in sepulcro : Ὁ ἱστορικὸς Τίτος Λίβιος ἀναφέρει ὅτι ἔξω τῆς Ῥώμης παρὰ τὴν πύλιν τῆς Καπύης, ὅπου τὸ μνημεῖον τῶν Σικιτιῶνων, ὑπῆρχον τρεῖς ἀνδριάντες, τῶν ὁποίων δύο ἀνῆκον εἰς τοὺς Σικιτιῶνας καὶ ὁ τρίτος

εἰς τὸν ποιητὴν Ἐννιον. Ὅταν ἀνεκάλυψαν ὅμως τὸν τάφον τῶν Σκιπιώνων, μάτην ἀνεζήτησαν τὸν ἀνδριάντα τοῦ Ἐννίου. Τὸ ῥῆμα *putatur* (= νομίζεται, ὑπάρχει ἢ γνώμη) μαρτυρεῖ, ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ ἀρχαῖοι δὲν ἦσαν πολὺ βέβαιοι περὶ τοῦ πράγματος. *Maximi, Marcelli, Fulvii*. Ὁ πληθυντικὸς εἶναι ῥητορικὸς τρόπος. Δὲν πρόκειται περὶ πολλῶν Μαρκέλλων, οὔτε Μαξίμων, οὔτε Φουλβίων. Μάξιμος εἶναι ὁ Κόιντος Φάβιος Μάξιμος ὁ ἐπονομασθεὶς *cunctator* (μελλητής), ὁ ὁποῖος ἔδρασε κατὰ τοῦ Ἀννίβα καὶ εἶχεν εἰσαγάγει τὴν βραδεῖαν τακτικὴν πρὸς ἐξάντλησιν τοῦ ἀντιπάλου. Μάρκελλος εἶναι ὁ νικητὴς τοῦ Ἀννίβα εἰς τὴν Νώλαν καὶ ὁ πορθητὴς τῆς Σικελίας. Φούλβιος εἶναι ὁ Μᾶρκος Φούλβιος Νουμπίλιωρ, νικητὴς τῶν Αἰτωλῶν, ὑπάτος τὸ 189. Ὑπάρχει καὶ ἄλλος Φούλβιος, ὁ Κόιντος Φούλβιος Φλάκκος, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸν β' καρχηδονικὸν πόλεμον ἔλαβε τετράκις τὴν ὑπατείαν καὶ ἀνέκτησε τὴν Καπύην.

Κεφάλαιον 10.

illum - Ennium. haec = τὰυτα ἐποίησε, τὰ ἀνωτέρω. *hunc = Archiam. in hac* = ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ. *eiicio = ἐκβάλλω. Rudinum* = τὸν ἐν Ῥωδαιαῖς, διότι πατρις τοῦ Ἐννίου ἦσαν αἱ Ῥωδαιαί, πόλις τῆς Καλαβρίας. Ἐκ τοῦ ἐπιχειρήματος τοῦ ῥήτορος, ἀπὸ τοῦ ἐλάσσο-νος εἰς τὸ μεῖζον, ἐννοοῦμεν ὅτι αἱ Ῥωδαιαὶ δὲν ἦσαν πόλις ἰσοπολίτις, (*civitas foederata*) ὅπως ἡ Ἡράκλεια. *recepunt* : εἰς τὸν Ἐννιον τὸ πολιτικὸν δικαίωμα ἐδόθη τῇ μεσολαβήσει τοῦ Φουλβίου τὸ 184 π.Χ.

23. *nam, αἰτιολογεῖ ὁλόκληρον πρότασιν παραλειπομένην, ὡς εὐκόλως νοουμένην ἦτοι* : « Μήπως δύναται νὰ ἰσχυρισθῇ τις, ὅτι περισσοτέρου λόγου ἀξία εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ ποίησις τῆς Λατινικῆς ; ἀσφαλῶς ὄχι. Διότι κλπ. ». *percipi* (τοῦ *percipio*) = ὅτι δρέπεται, ἀποκταῖται. *exiguus* = βραχύς, μικρός, *sane* = προφανῶς. *contineo* = συνέχω, περιορίζω. *Quare...* Ἡ ἔννοια ὅθεν ἂν τὰ κατορθώματά μας ἔχουν ὡς ὄριον τὰς ἐσχάτας χώρας τῆς οἰκουμένης, τοῦ κόσμου. Εἶναι ῥητορικὴ ὑπερβολὴ δικαιολογουμένη ἐν μέρει ἐκ τῶν τελευταίων κατορθωμάτων τοῦ Πομπηίου εἰς Ἀσίαν. *eodem... quo* = ἐκεῖ, ὅπου. *tela* = *arma. manum* = *exercitum* ἢ *copiarum. quod* = αἰτιολογικόν. *cum... tum* = καὶ... καί. *scribitur*, σχεδὸν ἀπροσώπως = γράφεται. *de vita dimiscant* = περὶ ζωῆς ἀγωνίζονται, ἀγωνίζονται μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς των. *periculorum et laborum* ἐννοεῖτ. ἀντικ. *incitamentum* =

παρόρημα πρὸς κινδύνους καὶ πόνους. Græca-Latina : Μολονότι ὁ Κικέρων ὀμιλεῖ μετὰ τινος ὑπερβολῆς ἐνταῦθα καὶ διὰ τὸ συμφέρον τοῦ πελάτου του, ἐν τούτοις ἡ ὁμολογία τοῦ ῥήτορος, ὅτι τὰ ἑλληνικὰ γράμματα ἔχουν μεγαλύτεραν ἀξίαν τῶν λατινικῶν εἶναι πολῦτιμος. Ἀπὸ ἀπόψεως εὐρυτέρας διαδόσεως βεβαίως τὰ λατινικὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν εἶχον ἀρχίσει νὰ ἐξαπλοῦνται εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ὁ ῥήτωρ ὅμως κυρίως ὀμιλεῖ περὶ μείζονος ἀξίας. orbis terræ : Τοῦτο κατὰ τοὺς μετέπειτα χρόνους θὰ δικαιολογηθῆ περισσότερον, διότι οἱ Ῥωμαῖοι πραγματικῶς διὰ τῶν κατορθωμάτων τοῦ Καίσαρος εἰς τὴν Γαλιανίαν, Γερμανίαν καὶ Βρετανίαν ἤγγισαν τὰ ὅρια τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου.

24. atque . . . tamen = καὶ ὅμως. qui εἰσάγει ἀναφ. αἰτιολ. πρότασιν, διὰ τοῦτο τὸ qui = quia tu. prædōnem = κήρυκα, ὑμνητήν. exstitisset τοῦ exsto = ὑφίσταμαι. contēgo = συγκαλύπτω. obruo = καταχώννυμι, κατακαλύπτω. quid = τί, διὰ νὰ εἰσαγάγῃ νέον παράδειγμα. cum virtute fortunam adaequavit = ἐξίσωσε πρὸς τὴν ἀρετὴν του τὴν τύχην, ὑπῆρξε δηλ. τόσον τυχερὸς ὅσον καὶ ἀνδρεῖος. contio = σύνοδος, συνέλευσις. viri δηλ. οἱ στρατιῶται τοῦ Πομπηίου. rustici = ἀγρόται. milites = στρατιῶται, ἐπομένως καὶ ἐκ τῆς προσελύσεώς των (rustici) καὶ τοῦ εἶδους τῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν διῆγον (milites) ἀνίκανοι νὰ κρίνουν περὶ τῆς ἀξίας τῶν ποιητικῶν ἔργων. dulcēdo = γλυκύτες. particeps = μέτοχος. illud, δηλ. τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαιώματος τοῦ πολίτου. apprdōbo = ἐπιδοκιμάζω. Sigēo : Τὸ Σίγειον, ἀκρωτήριο εἰς τὴν Τρωάδα, ὅπου λέγεται, ὅτι ἦτο ὁ τάφος τοῦ Ἀχιλλέως. Magnus : Ἡ κολακεία ἀπευθύνεται πρὸς τὸν Πομπήιον, ὁ ὅποιος ἠρέσκετο ἀκούων νὰ ὀνομάζεται μέγας μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου. Τὸ ἐπώνυμον αὐτὸ πρῶτος ἔδωκεν εἰς τὸν Πομπήιον, ἐνῶ ἦτο ἀκόμη 24 ἐτῶν, ὁ Σύλλας. Ἐκτοτε παρέμεινε ὡς σταθερὸν ἐπίθετον τοῦ Πομπηίου, ὅπως μαρτυροῦν καὶ νομίσματα τῶν χρόνων ἐκείνων. Theophānem Mytilenaeum : Θεοφάνης ὁ Μυτιληναῖος συχνὰ ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος. Ἦτο ἔμπιστος καὶ ἀγαπητὸς τοῦ Πομπηίου. Οἱ Μυτιληναῖοι μετὰ τὸν θάνατόν του τοῦ ἀπένειμαν θείας τιμᾶς. civitate donavit : Τὸ δικαίωμα τοῦτο εἶχε μόνον ὁ Ῥωμαϊκὸς λαός, ἀλλὰ δι' εἰδικῶν νόμων παρεχωρήθη τοῦτο εἰς τοὺς μεγάλους στρατηγούς, τὸν Μάριον, τὸν Πομπήιον. Ἄλλοι πάλιν, ὅπως ὁ Σύλ-

λας, ὁ Καῖσαρ καὶ ὁ Ἀντώνιος ἐσφετερίσθησαν τὸ δικαίωμα τοῦτο ἄνευ νόμου κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐμφυλίων πολέμων.

25. credo = πιστεύω. Ἡ φυσικὴ σειρά τῶν λέξεων : non potuit perficere ut ab aliquo imperatore civitate donaretur. Τὸ ἐπιχειρήμα εἶναι, ὅτι ὁ Ἀρχίας, ἐν ἧ περιπτώσει δὲν εἶχεν ἀποκτήσει διὰ τῶν νόμων τὸ δικαίωμα, θὰ ἦτο πολὺ εὐκόλον νὰ τὸ λάβῃ παρὰ τινος στρατηγοῦ. hunc = τὸν Ἀρχίαν. libellum, ὑποκοριστ. τοῦ liber = βιβλιάριον. malus = ταπεινός, ἀδόκιμος. subiicio = ὑποβάλλω. tantummōdo = τόσον μόνον, ἀναφέρεται εἰς ὅλην τὴν φράσιν· διότι ἐπίγραμμα πρὸς τιμὴν του εἶχε κάμει, τόσον μόνον δι' ἐναλλασσομένων στίχων ὀλίγον διαφερόντων ἀλλήλων κατὰ τὸ μῆκος. fecisset ὑποτ. μετὰ τὸ quod, διότι δεικνύει τὴν σκέψιν τοῦ ποιητοῦ. iubere, ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ vidimus. ea condicione = ἀλλ' ὑπὸ τοῦτον τὸν ὄρον. qui = cum is, αἰτιολογικὴ ἀναφ. πρότασις. sedulitas = φορτικότης. tamen, ἀντιτίθεται εἰς τὸ mali roetae : τὴν φορτικότητα ἐνός ταπεινοῦ (ἀσήμου) ποιητοῦ ἐθεώρησεν ἐν τούτοις. virtutem = τὴν ἀρετὴν, τὴν ἰκανότητα ἐν τῷ γράφειν. Sulla : ὁ Λεύκιος Κορνήλιος Σύλλας, ὁ ὁποῖος ἀπένευμε τὸ πολιτικὸν δικαίωμα εἰς τὸν ἐκ Μασσαλίας Ἀρίστωνα καὶ ἐννεά κατοίκους τῶν Γαδείρων. vendebat : Ὁ Σύλλας ἐπώλει τὰ πράγματα τῶν προγεγραμμένων πολιτῶν. Ὁ Σύλλας ἐξέθετεν εἰς πώλησιν διὰ κήρυκος (per praedonem) ἐνῶ ὁ ἴδιος κατὰ Πλούταρχον « δεσποτικῶς ἐπὶ βήματος ἐκαθέζετο ».

26. per se = δι' ἑαυτὸν, ἀφοῦ ἦτο familiarissimus. qui = ἀναφ. αἰτιολογικόν. ut natis· natis, τοῦ nascor = γεννῶμαι. pinguis = παχυλός, τραχύς. peregrinus = ξενικός. Q. Metello Pio : ὁ Κ. Μέτελλος Πίος, ὁ ὁποῖος ἐσυγγένευε μὲ τοὺς Λουκούλλους, διότι ἡ ἀδελφὴ τοῦ Κ. Μετέλλου τοῦ Νουμιδικοῦ καὶ ἐπομένως θεῖου τοῦ Μετέλλου Πίου, ἦτο μήτηρ τῶν δύο Λουκούλλων. Ὁ Μέτελλος κατὰ τὴν ἀνθυπατεῖαν του εἰς τὴν Ἰσπανίαν (79 - 71) διεξήγαγε σφοδροὺς ἀγῶνας κατὰ τοῦ Σερτωρίου. Ἠρέσκετο εἰς τοὺς ποιητὰς τῆς στιγμῆς καὶ ἐδέχετο νὰ τοῦ ἀπονέμονται θεῖαι σχεδὸν τιμαὶ διὰ σπονδῶν καὶ θυσιῶν καὶ ἐστεφανοῦτο διὰ χρυσοῦ στεφάνου ἀπὸ Δόξας, αἱ ὁποῖαι κατήρχοντο ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐν μέσῳ βροντῶν. Cordūbae : Κορδοῦη, πόλις τῆς Ἰσπανίας. Οἱ Ῥωμαῖοι γενικῶς κατεφρόνουν τοὺς ἐξ Ἰσπανίας ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς, οἱ ὁποῖοι κακῶς ἐχειρίζοντο τὴν λατινικὴν. Ἐν τούτοις ὀλίγον βραδύτερον ἢ Ἰσπανία ἐπρόκειτο νὰ χαρίσῃ εἰς τὰ Ῥωμαϊκὰ γράμ-

ματα τρεῖς μεγάλους ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς τὸν Σενέκαν, τοῦ Λουκανὸν καὶ τὸν Κοϊντιλιανόν.

Κεφάλαιον 11.

obseurari = νὰ ἐπισκοτισθῆ. optĭmus quisque = πᾶς ἄριστος. de contemnenda gloria ἔλιξις ἀντὶ contemnendo gloriam = περὶ καταφρονήσεως τῆς δόξης. in eo ἀσύνδετον, διότι εἶναι ἐπεξηγήσις τοῦ προηγουμένου. prædicatio = ἐγκώμιον. nobilitas = ἐπισημότης, δόξα (gloria). despicio = ὑπερορῶ, καταφρονῶ. prædicari ac nominari ἀπροσώπως = νὰ προσγίνεται ἐγκώμιον καὶ δόξα.

27. monumentorum = τῶν μνημείων, τὰ ὅποια ἴδρυσεν αὐτός. aditus = τὰς εἰσόδους. comite ὡς ἀφαιρ. ἀπόλυτος = συναδεύοντος τοῦ Ἐννίου. consecrare = νὰ ἀφιερῶσῃ. quare : Τὸ συμπέρασμα τοῦ ῥήτορος εἶναι διάφορον ἐκείνου, τὸ ὅποῖον ἀναμένομεν ἐκ τῶν δύο προηγουμένων παραδειγμάτων, ὅτι δηλ. ὁ Φούλβιος ὡς μέσον δόξης εὔρε νὰ τιμῆσῃ τὰς μούσας καὶ τοὺς ποιητὰς. Ὑπερπηδῶν τὸ συμπέρασμα τοῦτο προχωρεῖ περαιτέρω εἰς ἄλλο, ὅτι καὶ οἱ δικάζοντες σήμερον τὸν Ἀρχίαν εἶναι πολὺ φυσικὸν νὰ θέλουν νὰ συνδέσουν τὸ ὄνομά των μὲ τὴν σωτηρίαν ἐνὸς ἐνδόξου ποιητοῦ. armati - togati : Ἡ ἀντίθεσις ἔγινεν ἐπίτηδες. Οἱ ἄνδρες τοῦ πολέμου εἶναι δύσκολον νὰ σκέπτονται εἰς τὰ τραχέα ἔργα των τὰς Μούσας, ἐνῶ οἱ τηβεννοφόροι δικασταὶ ἐν εἰρήνῃ ἔχουν ὑποχρέωσιν νὰ τιμοῦν αὐτάς. abhorreo = ἀφίσταμαι, ἀποτρέπομαι. Decĭmus Brutus : Ὑπατος τὸ 138 π.Χ., ἦτο ῥήτωρ καὶ γενικώτερον φίλος τῶν γραμμάτων. Accii : L. Attihus, ἐκ Πισαύρου τῆς Ὀμβρικῆς (170 - 84 π.Χ.). Ἔγραψε τραγωδίας. Fulvius : ὁ νικητῆς τῶν Αἰτωλῶν. Ὁ Ἐννιος τὸν συνάδεδυσεν εἰς τὴν ἐκστρατείαν καὶ παρευρέθη εἰς τὴν ἄλωσιν τῆς Ἀμπρακίας (189).

28. id = τοῦτο, νὰ θεραπεύητε δηλ. τοὺς ποιητὰς. verum tamen = ἀλλ' ὅμως. atque . . . et . . . que = συνδέονται τρεῖς ἔννοιαι, καί . . . καί . . . καί . . . inchoavit = ἤρξατο, ἐπομένως δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμῃ. quibus = θὰ ἐννοήσωμεν ὅχι τὸ versibus, ἀλλὰ τὸ περιεχόμενον τῆς προηγουμένης προτάσεως, ὅτι δηλ. ἐπεχείρησε διὰ στίχων νὰ ὑμνήσῃ καὶ ἤρχισεν. Ἐπομένως « τούτου ἀκουσθέντος ». adornavi = τοῦ ἔδωκα ὅλα τὰ μέσα (διὰ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τοῦτο τὸ ποίημα). qua detracta = ταύτης δὲ ἀφαιρεθείσης, ἀποσπασθείσης (δηλ. τῆς ἀμοιβῆς). Ἡ μετοχὴ ὑποθετικὴ = ἂν ἀφαιρεθῆ. curriculum = ἄρμα καὶ μεταφορ. σταδιοδρομία.

29. Ὁ Κικέρων γενικεύει ἐδῶ τὴν γνώμην, τὴν ὁποίαν ἐξέφρασε προηγουμένως μόνον δι' ἑαυτὸν: praesentiret in postērum πλεονάσμος = προησθάνετο εἰς τὸ μέλλον. et si . . . terminaret = ἂν ἐτερμάτιζε. eisdem regionibus . . . quibus = εἰς ταύτας τὰς περιοχάς (ὅρια) εἰς τὰς ὁποίας. circumscriptum est = εἶναι περιγεγραμμένον, περιωρισμένον. nec, neque, nec = οὔτε . . . οὔτε . . . οὔτε . . . frango = θραύω. angō = ἄγχω, πνίγω (κοινῶς πνίγομαι ἀπὸ φροντίδας). nunc, ἐν. τῷ vero = νῦν δέ, τῶρα ὁμῶς. insideo = ἐπικάθημαι. virtus = εὐγενὴς ὁρμή. stimūlis gloriae = διὰ τῶν κέντρων τῆς δόξης. non esse dimittendam = ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀπολεσθῇ. nomimis γεν. ἀντ. εἰς τὸ commemorationem = ἡ ἀνάμνησις τοῦ ὀνόματός μας. adaequo = ἐξισῶ. posteritas = ὁ μετέπειτα χρόνος.

Κεφάλαιον 12.

30. versamur = ἀναστρεφόμεθα. ut σύνδεσον μετὰ τὸ arbitremur = ὥστε νὰ νομίζωμεν. omnia nobiscum = πάντα μεθ' ἡμῶν, δηλ. animus, corpus, commemoratio nomimis nostri. cum = καίτοι. otiosus = ἀπράγμων, σχολαῖος. spiritum duco = ἀναπνέω. Ἡ ἐξήγησις : καίτοι μέχρι τοῦ ἐσχάτου διαστήματος (τῆς ζωῆς μας) οὐδόλως διάγομεν ἡσύχως καὶ ἀπόνως. summis ingeniis = viris summo ingenio praeditis = ὑπὸ ἀνδρῶν πεπροικισμένων δι' ὑψίστου πνεύματος. expressam = ἐκτυπωθεῖσαν καὶ politam = καλλιτεχνηθεῖσαν. vero = τῷ ὄντι. in gerendo = ἐν τῷ πράττειν, καθ' ὃν χρόνον τὸ ἐπραττον. spargo = σπείρω. disseminō = διασκορπίζω. Ἡ ἔκφρασις διὰ τῶν ῥημάτων τούτων γίνεται ποιητικὴ. sive - sive = εἴτε - εἴτε. abfutūra est . . . pertinebit ὁ α' περιφραστικὸς μέλλων δεικνύει τὸ μελλοντικῶς ἀβέβαιον, ἐνῶ ὁ β' ἀπλοῦς τὸ μελλοντικῶς βέβαιον καὶ τὴν πεποιθήσιν τοῦ ῥήτορος. abfutūra est, τοῦ absum = ἄπειμι. imagines : Ἰδιαιτέρως διὰ τοὺς Ῥωμαίους imagines ἦσαν καὶ τὰ κήρινα ὁμοιώματα τῶν προγόνων τὰ τοποθετημένα εἰς τὸ ἄτριον τῶν οἰκιῶν.

31. quare : δι' αὐτοῦ εἰσάγεται τὸ συμπέρασμα ὅλου τοῦ λόγου. pudor = σωφροσύνη. amicorum νὰ συνδεθῇ μετὰ τοῦ dignitate. cum - tum = τόσον . . . ὅσον, καί . . . καί, ἀντὶ νὰ εἴπη ab amicis cum illustribus tum vetustis = ὑπὸ φίλων καὶ ἐπιφανῶν καὶ ἀρχαίων. convēnit, ἀπρόσ. = ἀρμύζει. existimo = θεωρῶ, νομίζω. causa vero eius modi quae = cuius causa sit eius modi ut ea . . . cau-

sa = ὑπόθεσις. recentibus = τοὺς προσφάτους οἰκείους κινδύνους καὶ ἡμετέρους καὶ ὑμετέρους· ἐννοεῖ τοὺς ἐκ τῆς συνωμοσίας τοῦ Κατιλίνα. profiteor = ὑπισχυνοῦμαι. eo numero ἀντὶ est e numero eorum, qui... sunt habiti πληθ. διότι τὸ numero εἶναι περιληπτικὸν = ἐθεωρήθησαν. itaque dicti = et tales dicti sunt = καὶ τοιοῦτοι ὠνομάσθησαν. accipiatis νὰ συνδεθῇ μὲ τὸ προηγούμενον ut eum. potius = magis = μᾶλλον. humanitas ἐνταῦθα = ἐπιείκεια, ὅπως καὶ τὸ acerbitas = ἀυστηρότης.

32. quæ, οὐδ. = ὅσα. pro = κατὰ, συμφώνως. confido = πέπεισμαι, ἐν τῇ ἀντιθέσει πρὸς τὸ spero. iudiciālis = δικανικός. communiter = κοινῶς, γενικῶς. quæ a forensi... ἐρμηνεία· ὅσα δὲ ὁμίλησα ἀσφαλῶς μακρὰν ἐμοῦ καὶ τῆς δικανικῆς συνηθείας καὶ περὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ἀνδρὸς καὶ γενικῶς περὶ αὐτῆς τῆς σπουδῆς.

ΤΑΒΕΡΙΟΥ Ν. ΦΡΑΓΚΙΕΣΟΥ

ΟΒΙΔΙΟΥ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ
(ΕΚΛΟΓΑΙ)

ΟΒΙΔΙΟΥ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ
(ΕΚΛΟΓΑΙ)

ΟΒΙΔΙΟΥ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ
(ΕΚΛΟΓΑΙ)

ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ Ν. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ

ΟΒΙΔΙΟΥ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ

(ΕΚΛΟΓΑΙ)

ΔΙΑ ΤΗΝ Ε΄ ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1956

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΟΒΙΔΙΟΥ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ

(ΕΚΛΟΓΑΙ)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΡΑΓΙΩΝΗ

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1. Βίος τοῦ Ὀβιδίου.

Ὁ Πόπλιος Ὀβίδιος Νάσων (P. Ovidius Naso) ἐγεννήθη εἰς τὴν πόλιν Σοῦλμον (Sulmo, νῦν Solmona) τῆς περιοχῆς τῶν Πελιγγῶν τῆς Ἰταλίας τὸ 43 π.Χ. ἢ 711 ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης, ἐξ οἰκογενείας ἀνηκούσης εἰς τὴν τάξιν τῶν ἰππέων (ordo equester).

Νεώτατος ἦλθεν εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τοῦ πρεσβυτέρου κατὰ ἓν ἔτος ἀδελφοῦ του καὶ ἐπεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ῥητορικῆς, ὑπὸ τοὺς διασήμες τότε ῥητοροδιδασκάλους Ὀρέλλιον Φοῦσκον καὶ Πόρκιον Λάτρωνα, κατ' ἐπιθυμίαν τοῦ πατρὸς του, φιλοδοξοῦντος νὰ ἕδῃ τοὺς υἱοὺς του πλουσίους, δρῶντας καὶ ἀναδεικνυομένους εἰς τὴν πολιτικὴν.

Τόσῃ ὁμως εἶχε κλίσιν εἰς τὴν ποίησιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας εἶχεν ἐπιδοθῆ, ὥστε ἂν καὶ ἠῤδοκίμει εἰς τὴν ῥητορικὴν, δὲν ἔπαυσε νὰ ἀσχολῆται καὶ εἰς τὴν ποίησιν. Ὁ ἴδιος ὁ Ὀβίδιος, ὁμιλῶν διὰ τὴν κλίσιν του ταύτην γράφει (Tristia 4, 10, 26) :

« Sponte sua carmen numēros veniebat ad aptos

Et quod temptabam dicere, versus erat » :

« Ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ ποίημα προσηρμόζετο εἰς τὸ προσῆχον μέτρον

Καὶ ὅ,τι ἐπεχείρουν νὰ λέγω ἦτο στίχος ».

Πρὸς συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν του μετέβη εἰς Ἀθήνας. Ἐπεσκέφθη ὁμως καὶ ἄλλας πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Μ. Ἀσίας. Μετὰ δύο ἔτη παραμονῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπέστρεψεν εἰς Ῥώμην, διὰ μέσου τῆς Σικελίας, ὅπου παρέμεινεν ἐπὶ τινα χρόνον.

Ἐν Ῥώμῃ, κατ' ἀρχάς, ἀνεμείχθη εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ ἀνέλαβε τὰ μικρότερα πολιτικὰ ἀξιώματα διὰ τῶν ὁποίων ἔπρεπε νὰ διέλθῃ, ἵνα διεκδικήσῃ τὰ ἀνώτερα. Ἄλλ' αἱ τοιαῦται ἀπασχολήσεις οὐδὲν εἶχον τὸ ἐλκυστικὸν διὰ τὸν Ὀβίδιον, ὅστις εἶχεν ἀφήσει ἀκουσίως τὸν Ἑλικῶνα. Διὰ τοῦτο δὲν ἐβράδυνε νὰ περιφρονήσῃ τὰς τιμὰς

τῆς πολιτικῆς, καθ' ὃν ἀκριβῶς χρόνον αἱ θύραι τῆς Συγκλήτου ἤνοιγοντο εἰς αὐτόν. Ἐπανῆλθε λοιπὸν εἰς τὰς προσφιλεῖς του Μούσας, διὰ νὰ μὴ τὰς ἐγκαταλείψῃ ποτὲ πλέον. Ματαίως προσεπάθει ὁ πατήρ του νὰ τὸν μεταπεισῃ, μεταχειρισθεῖς πολλὰκις τὸ ἐπιχείρημα, ὅτι « Ὁ Μαιονίδης (Ὁμηρος) δὲν ἀφῆκε περιουσίαν . . . ».

Μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν πρώτων ποιημάτων του, ἐγένετο γνωστὸς εἰς τὸν εὐρὺν κύκλον τῶν λογίων τῆς Ῥώμης, μεθ' ὧν συνεδέθη διὰ φιλίας, ὡς ἐπὶ παραδείγματός μετὰ τοῦ Ὁρατίου, Προπερτίου, Τιβούλου καὶ ἄλλων. Τόσῃν δὲ ἡσθάνετο χαρὰν ἐκ τῆς μετ' αὐτῶν συναναστροφῆς, ὥστε ὁ ἴδιος λέγει ἐν τῇ αὐτοβιογραφίᾳ του : « Ἐθεράπευσα καὶ ἠγάπησα τοὺς ποιητὰς τοῦ καιροῦ ἐκείνου· ὁσάκις εὐρισκόμην πλησίον ποιητῶν, ἐνόμιζον ὅτι θεοὶ ἦσαν παρόντες ».

Εἰς ἡλικίαν 51 ἐτῶν, ὅτε εὐτυχῆς ἔτεινε νὰ καταλάβῃ τὴν πρώτην θέσιν μετὰ τῶν συγχρόνων του ποιητῶν, περιέπεσε, δι' ἄγνωστον λόγον, εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ παντοδυνάμου τότε Αὐγούστου καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ῥώμην καὶ τὸν προσφιλεῖ κύκλον τῶν ὁμοτέχνων του καὶ νὰ ἀπέλθῃ ἐξόριστος εἰς Τόμους, μικρὰν παρὰ τὰς νοτίας ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβεως πόλιν, πλησίον τῆς σημερινῆς Κωνσταντίας.

Ἄγνωστα εἶναι τὰ αἷτια τοῦ ὑπερορισμοῦ τοῦ ποιητοῦ· πολλὰ εἰκάζονται, ἀλλ' οὐδὲν τὸ βέβαιον. Ὁ ἴδιος γράφει σχετικῶς (*Tristia* 11, 207) :

« *Perdidērint cum me duo crimina, carmen et error.*

Alterius facti culpa silenda mihi. ».

« Δύο ἐγκλήματα μετέστρεψαν, ποίημα καὶ σφάλμα.

Ἄλλὰ δι' ἑκάτερον πρέπει νὰ σιωπῶ ».

Ἄλλὰ καὶ ἐξόριστος δὲν ἔπαυσε νὰ ἀσχολῆται εἰς τὴν ποίησιν, ἥτις ἦτο ὁ παρήγορος ἄγγελος ἐν τῇ μονῶσει του· « *Gratia, Musa, tibi nam tu solacia praebeas* » = « Σ' εὐχαριστῶ, Μούσα, διότι με παρηγορεῖς ».

Τὴν φαιδρότητα ὅμως, τὴν ὁποίαν ἀπέπνεον τὰ πρὸ τῆς ἐξορίας ἔργα του, διαδέχεται καταθλιπτικὴ μελαγχολία. Παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν του δὲ καὶ τὴν ταπεινωτικὴν καὶ ἐξευτελιστικὴν κολακείαν, τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθη ἀπευθύνων ἐπιστολάς καὶ ποιήματα πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς τῆς Ῥώμης, δὲν κατάρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀνάκλησίν του. Ἡδυνήθη ὅμως νὰ ἐξασφαλίσῃ ἐκεῖ ζωὴν σχετικῶς ἄνετον, διότι ἡ ἐπιβληθεῖσα

εἰς αὐτὸν ποινὴ ἦτο ὑπερρισμός (relegatio) καὶ ὄχι φυγάδευσις (aquaе et ignis interdictio), κατὰ τὴν ὁποίαν ἐδγημεῖτο ἡ περιουσία καὶ ἠλαττοῦντο τὰ πολιτικὰ δικαιώματα.

Τὸ 8ον ἀπὸ τῆς ἐξορίας του ἔτος, 17 μ.Χ. ἢ 770 ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης, ἀπέθανεν εἰς τὴν ἄξενον καὶ βάρβαρον ἐκείνην χώραν, ὅπου εἶχε ριφθῆ ὁ χαρίεις καὶ κομψὸς ποιητής, εἰς ἡλικίαν 60 περίπου ἐτῶν. Τὸ 1886 ἰδρύθη πρὸς τιμὴν του μνημεῖον ἐν Κωνσταντζῆ τῆς Ῥουμανίας, ὅπου πιστεύεται ὅτι ἀνεκαλύφθη ὁ τάφος του. Δὲν εἶναι γνωστὸν ἂν μετεκομίσθησαν τὰ ὀστᾶ ἢ ἡ κόμις του εἰς Ῥώμην, ὅπως ζῶν εἶχεν ἐκφράσει τὴν ἐπιθυμίαν.

2. Ἔργα τοῦ Ὁβιδίου.

Τὸ ποιητικὸν ἔργον τοῦ Ὁβιδίου διακρίνεται εἰς τρεῖς περιόδους. Αἱ δύο πρῶται περιλαμβάνουν τὰ πρὸ τῆς ἐξορίας ποιήματά του, ἡ δὲ τρίτη τὰ μετ' αὐτήν.

I. Τὰ πρὸ τῆς ἐξορίας.

Εἰς τὴν πρώτην περίοδον ἀνήκουν :

1. Heroïdes (Epistūlae) = 21 ἐπιστολαὶ γυναικῶν τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων.
2. Amōres = Ἔρωτες.
3. Medicamina faciēi = φάρμακα τοῦ προσώπου (καλλυντικά).
4. Ars amandi ἢ ars amatoria = ἡ ἐρωτικὴ τέχνη.
5. Remedia amōris = ἀντιφάρμακα τοῦ ἔρωτος.

Εἰς τὴν δευτέραν περίοδον :

1. Metamorphōses = μεταμορφώσεις.
2. Fasti = ἡμερολόγιον, ἀτελὲς λόγῳ τῆς ἐξορίας του.

II. Τὰ μετὰ τὴν ἐξορίαν.

1. Tristia = θρηῖνοι.
2. Epistūlae ex Ponto (Pontiāca).
3. Halieutica = ἀλιευτικά.
4. Ibis = Ἴβις.

3. Εἰσαγωγή εἰς τὰς Μεταμορφώσεις.

Τὸ ἀξιολογώτερον ἔργον τοῦ Ὀβιδίου εἶναι αἱ Μεταμορφώσεις, ποίημα τῆς διδακτικῆς ποιήσεως, ἐν δακτυλικῷ ἑξαμέτρῳ, διηρημένον εἰς 15 βιβλία. Τὸ χειρόγραφον αὐτῶν εἶχε καῦσει ὁ Ὀβίδιος πρὶν ἢ ἀπέλθῃ εἰς τὴν ἔξορίαν. Τὸ ἔργον ὅμως ἐσώθη, διότι φίλοι αὐτοῦ κατεῖχον ἀντίγραφα. Ὁ Ὀβίδιος ἐκ φύσεως ἀπέκλινε πρὸς τὰ ἐρωτικά μᾶλλον ποιήματα, τὰ ὁποῖα καὶ διακρίνονται ἀπὸ τεχνικῆς ἀπόψεως.

Διὰ τῶν Μεταμορφώσεων ἐπεχείρησεν ἡ μουσά του ὑψηλότεραν πτῆσιν. Τὸ θέμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον εἶχον πραγματευθῆ πρὸ αὐτοῦ οἱ Ἀλεξανδρινοί, μάλιστα δὲ ὁ Νίκανδρος (Ἐτερονοούμενα), ὁ Παρθένιος (Μεταμορφώσεις) καὶ ὁ Βοῖος (Ὀρνηθογονία), ἤτο σύμφωνον πρὸς τὴν ποιητικὴν ἰδιοφυῖαν τοῦ Ὀβιδίου, ὅστις ἐγνώριζεν ἀριστοτεχνικῶς νὰ ποιήσῃ τὸν λόγον καὶ κομψότατα νὰ περιγράψῃ.

Ἐφιλοτέγησε λοιπὸν τὰς μυθικὰς μεταμορφώσεις κατὰ τάξιν χρονολογικὴν ἀπὸ τοῦ Χάους μέχρι τοῦ μεταμορφωθέντος εἰς ἀστέρα Ἰουλίου Καίσαρος.

Ἐνόητα ἐπικήν οὔτε ἔχουν αἱ μεταμορφώσεις οὔτε ἤτο δυνατόν νὰ ἔχουν. Οἱ μῦθοι διαδέχονται ἀλλήλους μετὰ γαλαροῦ συνδέσμου καὶ προβάλλονται ἐνώπιόν μας ὡς εἰς κινηματογραφικὴν ταινίαν. Εἶναι ὅμως θαυμαστὴ ἡ ποικιλία καὶ ἡ ἐφευρετικότης τοῦ ποιητοῦ εἰς τὴν ζωηρὰν παράστασιν τῶν ἀτελευτήτων ἐκείνων μυθικῶν μεταβολῶν, 192 περίπου, τὴν ὁποίαν μόνον ἡ γόνιμος τοῦ Ὀβιδίου φαντασία ἠδύνατο νὰ κατορθώσῃ.

Τὸν ποιητὴν θὰ κρίνωμεν μετὰ τὴν ἐρμηγείαν τῶν δύο ἀνὰ χειρὰς μεταμορφώσεων « Φαέθων » καὶ « Νιόβη ».

ΜΕΡΟΣ Α'
ΚΕΙΜΕΝΟΝ

LIBER PRIMUS

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

In nova fert animus mutatas dicere formas
corpora : di, coeptis (nam vos mutastis et illas)
adspirate meis primaque ab origine mundi
ad mea perpetuum deducite tempora carmen !
.....
.....

LIBER SECUNDUS

PHAETHON

Regia Solis erat sublimibus alta columnis,
clara micante auro flammisque imitante pyropo ;
cuius ebur nitidum fastigia summa tegebat,
argenti bifores radiabant lumine valvae.

5. materiam superabat opus. nam Mulciber illic
aequora caelarat medias cingentia terras
terrarumque orbem caelumque, quod imminet orbi,
caeruleos habet unda deos, Tritona canorum,
Proteaue ambiguum, balaenarumque prementem

10. Aegaeona suis immania terga lacertis,
 Doridaque et natas, quarum pars nare videtur,
 pars in mole sedens virides siccare capillos,
 pisce vehi quaedam. facies non omnibus una,
 nec diversa tamen; qualem decet esse sororum.
15. terra viros urbesque gerit silvasque ferasque
 fluminaque et nymphas, et cetera numina ruris.
 haec super imposita est caeli fulgentis imago,
 signaque sex foribus dextris, totidemque sinistris.
 quo simul acclivo Clymeneia limite proles
20. venit et intravit dubitati tecta parentis,
 protinus ad patrios sua fert vestigia vultus
 constititque procul; neque enim propiora ferebat
 lumina. purpurea velatus veste sedebat
 in solio Phoebus claris lucente smaragdis.
25. a dextra laevaue Dies et Mensis et Annus
 Saeculaque et positae spatiis aequalibus Horae
 Verque novum stabat cinctum florente corona,
 stabat nuda Aestas et spicea sarta gerebat,
 stabat et Autumnus calcatis sordidus uvis
30. et glacialis Hiems canos hirsuta capillos.
 inde loco medius rerum novitate paventem
 Sol oculis iuvenem, quibus aspicit omnia, vidit,
 « Quae » que « viae tibi causa? quid hac » ait « arce petisti
 progenies, Phaethon, haud infitianda parenti? »
35. ille refert « o lux immensi publica mundi,
 Phoebe pater, si das huius mihi nominis usum,
 nec falsa Clymene culpam sub imagine celat :
 pignora da, genitor, per quae tua vera propago
 credar, et hunc animis errorem detrahe nostris ».
40. dixerat, at genitor circum caput omne micantes
 deposuit radios, propiusque accedere iussit,
 amplexuque dato « nec tu meus esse negari
 dignus es, et Clymene veros » ait « edidit ortus,
 quoque minus dubites, quodvis pete munus, ut illud
45. me tribuente feras. promissis testis adesto

- dis iuranda palus, oculis incognita nostris ». vix bene desierat, currus rogat ille paternos inque diem alipedum ius et moderamen equorum. paenituit iurasse patrem, qui terque quaterque
50. concutiens illustre caput « temeraria » dixit « vox mea facta tua est. utinam promissa liceret non dare ! confiteor, solum hoc tibi, nate, negarem. dissuadere licet. non est tua tuta voluntas. magna petis, Phaethon, et quae nec viribus istis
55. munera conveniant nec tam puerilibus annis. sors tua mortalis. non est mortale quod optas. plus etiam, quam quod Superis contingere fas est, nescius affectas placeat sibi quisque licebit, non tamen ignifero quisquam consistere in axe
60. me valet excepto. vasti quoque rector Olympi, qui fera terribili iaculatur fulmina dextra. non agat hos currus. et quid Iove maius habemus? ardua prima via est et qua vix mane recentes enituntur equi. medio est altissima caelo,
65. unde mare et terras ipsi mihi saepe videre fit timor, et pavida trepidat formidine pectus. ultima prona via est et eget moderamine certo : tunc etiam quae me subiectis excipit undis, ne ferar in praeceps, Tethys solet ipsa vereri.
70. adde quod assidua rapitur vertigine caelum sideraque alta trahit celerique volumine torquet. nitor in adversum, nec me, qui cetera, vincit impetus, et rapido contrarius evehor orbi. finge datos currus : quid ages? poterisne rotatis.
75. obvius ire polis, ne te citus auferat axis? forsitan et lucos illic urbesque deorum concipias animo delubraque ditia donis esse? per insidias iter est formasque ferarum ; utque viam teneas nulloque errore traharis
80. per tamen adversi gradieris cornua Tauri Haemoniosque arcus violentique ora Leonis.

- saevaque circuitu curvantem bracchia longo
 Scorpion atque aliter curvantem bracchia Cancrum.
 nec tibi quadrupedes animosos ignibus illis,
 85. quos in pectore habent, quos ore et naribus efflant,
 in promptu regere est, vix me patiuntur, ubi acres
 incaluere animi, cervixque repugnat habenis.
 at tu, funesti ne sim tibi muneris auctor,
 nate, cave, dum resque sinit, tua corrige vota.
 90. scilicet ut nostro genitum te sanguine credas,
 pignora certa petis? do pignora certa timendo,
 et patrio pater esse metu probor. aspice vultus
 ecce meos, utinamque oculos in pectora posses
 inserere, et patrias intus deprendere curas!
 95. denique quidquid habet dives, circumspice, mundus,
 eque tot ac tantis caeli terraeque marisque
 posce bonis aliquid : nullam patiēre repulsam.
 deprecor hoc unum, quod vero nomine poena,
 non honor est : poenam, Phaethon, pro munere poscis.
 100. quid mea colla tenes blandis, ignare, lacertis?
 ne dubita, dabitur — Stygias iuravimus undas! —
 quodcumque optaris, sed tu sapientius opta ». —
 finierat monitus ; dictis tamen ille repugnat,
 propositumque premit flagratque cupidine currus.
 105. Ergo, qua licuit genitor cunctatus, ad altos
 deducit iuvenem, Vulcania munera, currus.
 aureus axis erat, temo aureus, aurea summae
 curvatura rotae, radiorum argenteus ordo :
 per iuga chrysolithi positaeque ex ordine gemmae
 110. clara repercusso reddebant lumina Phoebō.
 dumque ea magnanimus Phaethon miratur opusque
 perspicit, ecce vigil rutilo patefacit ab ortu
 purpureas Aurora fores et plena rosarum
 atria. diffugiunt stellae, quarum agmina cogit
 115. Lucifer, et caeli statione novissimus exit.
 quem petere ut terras mundumque rubescere vidit
 cornuaque extremae velut evanescere lunae :

- iungere equos Titan velocibus imperat Horis ;
 iussa deae celeres peragunt ; ignemque vomentes,
 120. ambrosiae suco saturos praesepibus altis
 quadrupedes ducunt adduntque sonantia frena.
 tum pater ora sui sacro medicamine nati
 contigit et rapidae fecit patientia flammae,
 imposuitque comae radios, praesagaque luctus
 125. pectore sollicito repetens suspiria dixit :
 « si potes his saltem monitis parere paternis,
 parce, puer, stimulis, et fortius utere loris.
 sponte sua properant : labor est inhibere volentes.
 nec tibi directos placeat via quinque per arcus :
 130. sectus in obliquum est lato curvamine limes,
 zonarumque trium contentus fine polumque
 effugit australem iunctamque aquilonibus Aetion.
 hac sit iter. manifesta rotae vestigia cernes.
 utque ferant aequos et caelum et terra calores
 135. nec preme, nec summum molire per aethera currum.
 altius egressus caelestia tecta cremabis,
 inferius, terras : medio tutissimus ibis.
 neu te dexterior tortum declinet ad Anguem,
 neve sinisterior pressam rota ducat ad Aram :
 140. Inter utrumque tene. Fortunae cetera mando,
 quae iuuet et melius, quam tu tibi, consulat opto.
 dum loquor, Hesperio positas in litora metas
 humida nox tetigit. non est mora libera nobis :
 poscimus : effulget tenebris aurora fugatis
 145. corripe lora manu ! — vel, si mutabile pectus
 est tibi, consiliis, non curribus utere nostris,
 dum potes, et solidis etiamnunc sedibus astas,
 dumque male optatos nondum premis inscius axes.
 quae tutus spectes, sine me dare lumina terris ! »
 150. occupat ille levem iuvenili corpore currum,
 statque super, manibusque datas contingere habenas
 gaudet, et invito grates agit inde parenti.
 interea volucres Pyrois et Eous et Aethon,

- Solis equi, quartusque Phlëgon hinnitibus auras
 155. flammiferis implent pedibusque repagula pulsant.
 quae postquam Tethys, fatorum ignara nepotis,
 reppulit, et facta est immensi copia mundi,
 corripuere viam pedibusque per aera motis
 obstantes scindunt nebulas pennisque levati
 160. praetereunt ortos isdem de partibus Euros.
 sed leve pondus erat, nec quod cognoscere possent
 Solis equi, solitaque iugum gravitate carebat.
 utque labant curvae iusto sine pondere naves
 perque mare instabiles nimia levitate feruntur,
 165. sic onere assueto vacuus dat in aera saltus
 succutiturque alte similisque est currus inani.
 quod simulac sensere, ruunt tritumque relinquunt
 quadriiugi spatium, nec quo prius, ordine currunt.
 ipse pavet, nec qua commissas flectat habenas,
 170. nec scit, qua sit iter; nec, si sciat, imperet illis.
 tum primum radiis gelidi caluere Triones
 et vetito frustra temptarunt aequore tingui.
 quaeque polo posita est glaciali proxima Serpens,
 frigore pigra prius nec formidabilis ulli,
 175. incaluit sumpsitque novas fervoribus iras.
 te quoque turbatum memorant fugisse, Boote
 quamvis tardus eras et te tua plaustra tenebant.
 ut vero summo despexit ab aethere terras
 infelix Phaethon penitus, penitusque iacentes,
 180. palluit, et subito genua intremuere timore,
 suntque oculis tenebrae per tantum lumen abortae
 et iam mallet equos numquam tetigisse paternos
 iam cognosse genus piget, et valuisse rogando;
 iam Meropis dici cupiens, ita fertur, ut acta
 185. praecipiti pinus borea, cui victa remisit
 frena suus rector, quam dis votisque reliquit.
 quid faciat? multum caeli post terga relictum,
 ante oculos plus est: animo metitur utrumque.
 et modo quos illi fatum contingere non est,

190. prospicit occasus ; interdum respicit ortus.
quidque agat, ignarus stupet et nec frena remittit
nec retinere valet, nec nomina novit equorum.
sparsa quoque in vario passim miracula caelo
vastarumque videt trepidus simulacra ferarum.
195. est locus, in geminos ubi bracchia concavat arcus
Scorpius, et cauda flexisque utrimque lacertis
porrigit in spatium signorum membra duorum.
hunc puer ut nigri madidum sudore veneni
vulnera curvata minitantem cuspide vidit,
200. mentis inops gelida formidine lora remisit,
quae postquam summo tetigere iacentia tergo,
exspatiantur equi, nulloque inhibente per auras
ignorae regionis eunt, quaque impetus egit,
haec sine lege ruunt, altoque sub aethere fixis
205. incursant stellis, rapiuntque per avia currum.
et modo summa petunt, modo per declive viasque
praecipites spatio terrae proprio feruntur :
inferiusque suis fraternos currere Luna
admiratur equos, ambustaque nubila fumant.
210. corripitur flammis, ut quaeque altissima, tellus,
fissaque agit rimas et sucis aret ademptis.
pabula canescunt, cum frondibus uritur arbor,
materiamque suo praebet seges arida damno.
parva queror : magnae pereunt cum moenibus urbes,
215. cumque suis totas populis incendia gentes
in cinerem vertunt. silvae cum montibus ardent,
ardet Athos Taurusque Cilix et Tmolus et Oete
et tum sicca, prius ereberrima fontibus. Ide
virgineusque Helicon et nondum Oeagrius Haemos.
220. ardet in immensum geminatis ignibus Aetne.
Parnassusque biceps et Eryx et Cynthus et Othrys,
et tandem nivibus Rhodope caritura, Mimasque
Dindymaque et Mycale natusque ad sacra Cithaeron.
nec prosunt Scythiae sua frigora : Caucasus ardet,
225. Ossaque cum Pindo maiorque ambobus Olympus,

- aëriaeque Alpes et nubifer Appenninus.
 tum vero Phaethon cunctis e partibus orbem
 aspicit accensum nec tantos sustinet aestus.
 ferventesque auras velut e fornace profunda
 230. ore trahit, currusque suos candescere sentit ;
 et neque iam cineres eiectatamque favillam
 ferre potest, calidoque involvitur undique fumo ;
 quoque eat, aut ubi sit. picea caligine tectus
 nescit, et arbitrio volucrum raptatur equorum.
235. sanguine tunc credunt in corpora summa vocato
 Aethiopum populos nigrum traxisse colorem.
 tum facta est Libye raptis umoribus aestu
 arida. tum nymphae passis fontesque lacusque
 deflevire comis. quaerit Boeotia Dircen,
240. Argos Amymonen, Ephyre Pirenidas undas.
 nec sortita loco distantes flumina ripas
 tuta manent, mediis Tanais fumavit in undis,
 Peneosque senex, Teuthranteusque Caicus,
 et celer Ismenos cum Phegiaco Erymantho,
245. arsurusque iterum Xanthus, flavusque Lycormas,
 quique recurvatis ludit Maeandros in undis,
 Mygdoniusque Melas et Taenarius Eurotas.
 arsit et Euphrates Babylonius, arsit Orontes,
 Thermodonque citus, Gangesque, et Phasis, et Hister.
250. aestuat Alpheus, ripae Spercheides ardent ;
 quodque suo Tagus amne vehit, fluit ignibus, aurum.
 et quae Mæonias celebrabant carmine ripas
 flumineae volucres, medio caluere Caystro.
 Nilus in extremum fugit perterritus orbem
255. occulitque caput, quod adhuc latet. ostia septem
 pulverulenta vacant, septem sine flumine valles.
 fors eadem Ismarios Hebrum cum Strymone siccant,
 Hesperiosque amnes, Rhenum Rhodanumque Padumque
 cuique fuit rerum promissa potentia Thybrin.
260. dissilit omne solum, penetratque in Tartara rimis
 lumen et infernum terret cum coniuge regem.

- et mare contrahitur, siccaeque est campus harenae
quod modo pontus erat ; quosque altum texerat aequor,
existunt montes et sparsas Cycladas augent.
265. ima petunt pisces, nec se super aequora curvi
tollere consuetas audent delphines in auras.
corpora phocarum summo resupina profundo
exanimata natant. ipsum quoque Nerea fama est
Doridaque et natas tepidis latuisse sub antris.
270. ter Neptunus aquis cum torvo bracchia vultu
exserere ausus erat ; ter non tulit aeris ignes.
alma tamen Tellus, (ut erat circumdata ponto,
inter aquas pelagi contractos undique fontes,
qui se condiderant in opacae viscera matris,
275. sustulit oppressos) collo tenus arida vultus,
opposuitque manum fronti, magnoque tremore
omnia concutiens paulum subsedit et infra
quam solet esse, fuit ; sacraque ita voce locuta est :
« si placet hoc meruique, quid o tua fulmina cessant,
280. summe deum? liceat periturae viribus ignis,
igne perire tuo, clademque auctore levare.
vix equidem fauces haec ipsa in verba resolvo » —
presserat ora vapor « tostos en aspice crines,
inque oculis tantum, tantum super ora favillae.
285. hosne mihi fructus, hunc fertilitatis honorem
officii que refers, quod adunci vulnera aratri
rastrorumque ferro totoque exerceor anno,
quod pecori frondes, alimenta que mitia, fruges
humano generi, vobis quoque tura ministro?
290. sed tamen exitium fac me meruisse : quid undae,
quid meruit, frater? cur illi tradita sorte
aequora decrescunt et ab aethere longius absunt ?
quodsi nec fratris, nec te mea gratia tangit,
at caeli miserere tui. circumspice utrumque,
295. fumat uterque polus. quos si vitiaverit ignis,
atria vestra ruent. Atlas en ipse laborat,
vixque suis umeris candentem sustinet axem.

- si freta, si terrae pereunt, si regia caelitus
 in chaos antiquum confundimur eripe flammis
 300. siquid adhuc superest, et rerum consule summae. »
 dixerat haec Tellus : neque enim tolerare vaporem
 ulterius potuit nec dicere plura, suumque
 rettulit os in se propioraque manibus antra
 at pater omnipotens, Superos testatus et ipsum
 305. qui dederat currus, nisi opem ferat. omnia fato
 interitura gravi, summam petit arduus arcem,
 unde solet latis nubes inducere terris,
 unde movet tonitrus vibrataque fulmina iactat.
 sed neque quas posset terris inducere nubes
 310. tunc habuit nec quos caelo dimitteret imbres.
 intonat et dextra libratum fulmen ab aure
 misit in aurigam pariterque animaque rotisque
 expulit, et saevos compescuit ignibus ignes.
 consternantur equi et saltu in contraria facto
 315. colla iugo eripiunt abruptaque lora relinquunt.
 illic frena iacent, illic temone revulsus :
 axis, in hac radii fractarum parte rotarum,
 sparsaque sunt late laceri vestigia currus.
 at Phaethon, rutilos flamma populante capillos,
 320. volvitur in praeceps longoque per aera tractu
 fertur, ut interdum de caelo stella sereno,
 etsi non cecidit, potuit cecidisse videri.
 quem procul a patria diverso maximus orbe
 excipit Eridanus, fumantiaque abluit ora.
 325. Naides Hesperiae trifida fumantia flamma
 corpora dant tumulo, signant quoque carmine saxum
 « hic situs est Phaethon, currus auriga paterni ;
 quem si non tenuit, magnis tamen excidit ausis ».
 nam pater obductos, luctu miserabilis aegro,
 330. condiderat vultus ; et, si modo credimus, unum
 isse diem sine sole ferunt. incendia lumen
 praebebant, aliquisque malo fuit usus in illo.
 At Clymene postquam dixit quaecumque fuerunt.

- in tantis dicenda malis, lugubris et amens
 335. et laniata sinus totum percensuit orbem :
 exanimesque artus primo, mox ossa requirens,
 repperit ossa tamen peregrina condita ripa,
 incubuitque loco, nomenque in marmore lectum
 perfudit lacrimis et aperto pectore fovit.
340. nec minus Heliades lugent et, inania morti
 munera, dant lacrimas, et caesae pectora palmis
 non auditurum mirares Phaethonta querelas
 nocte dieque vocant, adsternunturque sepulcro.
 luna quater iunctis implerat cornibus orbem :
345. illae more suo, nam morem fecerat usus,
 plangorem dederant, e quis Phaethusa, sororum
 maxima, cum vellet terra procumbere, quæta est
 deriguisset pedes ad quam conata venire
 candida Lampetie subito radice retenta est.
350. tertia, cum crinem manibus laniare pararet,
 avellit frondes. hæc stipite crura teneri,
 illa dolet fieri longos sua brachia ramos.
 dumque ea mirantur, complectitur inguina cortex,
 perque gradus uterum pectusque umerosque manusque
355. ambit. et exstabant tantum ora vocantia matrem.
 quid faciat mater, nisi quo trahat impetus illam,
 huc eat atque illuc et, dum licet, oscula iungat?
 non satis est; truncis avellere corpora temptat
 et teneros manibus ramos abrumpit. at inde
360. sanguineae manant tamquam de vulnere, guttae.
 « parce, precor, mater », quaecumque est saucia, clamat,
 « parce, precor! nostrum laceratur in arbore corpus.
 iamque vale » — cortex in verba novissima venit.
 inde fluunt lacrimae, stillataque sole rigescunt
365. de ramis electra novis, quae lucidus amnis
 excipit et nuribus mittit gestanda Latinis.

LIBER SEXTUS

NIOBE

-
146. Lydia tota fremit, Phrygiaeque per oppida facti
rumor it et magnum sermonibus occupat orbem
ante suos Niobe thalamos cognoverat illam,
tum cum Maeoniam virgo Sipylumque colebat :
150. nec tamen admonita est poena popularis Arachnes
cedere caelitibus, verbisque minoribus uti,
multa dabant animos. sed enim nec coniugis artes
nec genus amborum magnique potentia regni
sic placere illi, quamvis ea cuncta placerent,
155. ut sua progenies, et felicissima matrum
dicta foret Niobe, si non sibi visa fuisset.
nam sata Tiresia venturi praescia Manto
per medias fuerat, divino concita motu,
vaticinata vias, « Ismenides, ite frequentes
160. et date Latonae Latonigenisque duobus
cum prece tura pia, lauroque innectite crinem :
ore meo Latona iubet ». paretur, et omnes
Thebaïdes iussis sua tempora frondibus ornant,
turaque dant sanctis et verba precantia flammis.
165. ecce venit comitum Niobe celeberrima turba,
vestibus intexto Phrygiis spectabilis auro
et, quantum ira sinit, formosa movensque decoro
cum capite inmissos umerum per utrumque capillos
constitit : utque oculos circumtulit alta superbos,
170. « quis furor, auditos » inquit « praeponere visis

- caelestes? aut cur colitur Latona per aras,
numen adhuc sine ture meum est? mihi Tantalus auctor,
cui licuit soli Superiorum tangere mensas,
Pleiadum soror est genetrix mea, maximus Atlas
175. est avus, aetherium qui fert cervicibus axem :
Juppiter alter avus socero quoque glorior illo.
me gentes metuunt Phrygiae, me regia Cadmi
sub domina est. fidibusque mei commissa mariti
moenia cum populis a meque viroque reguntur.
180. in quamcumque domus adverti lumina partem,
immensae spectantur opes. accedit eodem
digna dea facies. huc natas adice septem
et totidem iuvenes, et mox generosque nurusque.
quaerite nunc, habeat quam nostra superbia causam.
185. nescio quoque audete satam Titanida Coeo
Latonam praeferre mihi, cui maxima quondam
exiguam sedem pariturae terra negavit!
nec caelo nec humo nec aquis dea vestra recepta est.
exsul erat mundi, donec miserata vagantem
190. « hospita tu terris erras, ego » dixit « in undis »,
instabilemque locum Delos dedit ; illa duorum
facta parens ; uteri pars haec est septima nostri.
sum felix : quis enim neget hoc? felixque manebo :
hoc quoque qui dubitet? tutam me copia fecit.
195. maior sum, quam cui possit Fortuna nocere ;
multaque ut eripiat, multo mihi plura relinquet.
excessere metum mea iam bona. fingite demi
huic aliquid populo natorum posse meorum,
non tamen ad numerum redigar spoliata duorum,
200. Latonae turbam ! qua quantum distat ab orba?
ite, prope ite, satis sacri est ; laurumque capillis
ponite », deponunt infectaque sacra relinquunt,
quodque licet, tacito venerantur murmure numen.
indignata dea est, summoque in vertice Cynthi
205. talibus est dictis gemina cum prole locuta :
« en ego vestra parens, vobis animosa creatis,

- et, nisi Junoni, nulli cessura dearum,
 an dea sim, dubitor. perque omnia saecula cultis
 arceor, o nati, nisi vos succurritis, aris.
210. nec dolor hic solus : dira convicia facto
 Tantalus adiecit, vosque est postponere natis
 ausa suis, et me, quod in ipsam recidat, orbam
 dixit, et exhibuit linguam scelerata paternam ».
 adiectura preces erat his Latona relatis :
215. « desine ! » Phoebus ait « poenae mora longa querela est ».
 dixit idem Phoebe ceierique per aera lapsu
 contigerant tecti Cadmeida nubibus arcem.
 planus erat lateque patens prope moenia campus,
 assiduis pulsatus equis, ubi turba rotarum
220. duraque mollierat subiectas ungula glaebas.
 pars ibi de septem genitis Amphione fortes
 conscendunt in equos, Tyrioque rubentia suco
 terga premunt, auroque graves moderantur habenas.
 e quibus Ismenos, qui matri sarcina quondam
225. prima sua fuerat, dum certum flectit in orbem
 quadrupedis currus, spumantiaque ora coërcet,
 « ei mihi ! » conclamat, medioque in pectore fixa
 tela gerit, frenisque manu moriente remissis
 in latus a dextro paulatim defluit armo.
230. proximus, audito sonitu per inane pharetrae,
 frena dabat Sipylus : veluti cum præscius imbris
 nube fugit visa, pendentiaque undique rector
 carbasa deducit. ne qua levis effluat aura.
 frena dabat : dantem non evitabile telum
235. consequitur, summaque tremens cervice sagitta
 haesit, et exstabat nudum de guttore ferrum.
 ille, ut erat, pronus per crura admissa iubasque
 volvitur, et calido tellurem sanguine foedat.
 Phaedimus infelix et aviti nominis heres
240. Tantalus, ut solito finem imposuere labori,
 transierant ad opus nitidae iuvenile palaestrae :
 et iam contulerant arto luctantia nexu

- pectora pectoribus, cum tento concita nervo,
sicut erant iuncti, traiecit utrumque sagitta.
245. ingemuere simul, simul incurvata dolore
membra solo posuere; simul suprema iacentes
lumina versarunt, animam simul exhalant.
aspicit Alphenor, laniataque pectora plangens
advolat, ut gelidos complexibus allevet artus,
250. inque pio cedit officio; nam Delius illi
intima fatifero rupit praecordia ferro.
quod simul eductum, pars est pulmonis in hamis
erula, cumque anima cruor est effusus in auras.
at non intonsum simplex Damasichthona vulnus
255. afficit, ictus erat, qua crus esse incipit, et qua
mollia nervosus tacit i ternodia poples;
dum ue manu temptat trahere exitabile telum,
altera per iugulum pennis tenuis acta sagitta est.
expulit hac sanguis, seque eiaculatus in altum
260. emicat, et longe terebrata prosilit aura.
ultimus Ilioneus non profectura precando
bracchia sustulerat, « di » que « ο communiter omnes »
dixerat, ignarus non omnes esse rogandos;
« parcite! » motus erat, cum iam revocabile telum
265. non fuit, Arcitenens, minimo tamen occidit ille
vulnere, non alte percusso corde sagitta.
fama mali populique dolor lacrimaeque suorum
tam subitae matrem certam fecere ruinae,
mirantem potuisse, irascentemque, quod ausi
270. hoc essent superi, quod tantum iuris haberent.
nam pater Amphion ferro per pectus adacto
fimerat moriens pariter cum luce dolorem:
heu quantum haec Niobe Niobe distabat ab illa,
quae modo Latois populum summoerat aris
275. et mediam tulerat gressus resupina per urbem,
invidiosa suis, at nunc miseranda vel hosti.
corporibus gelidis incumbit, et ordine nullo
oscula dispensat natos suprema per omnes

- a quibus ad caelum liventia bracchia tollens
280. « pascere, crudelis, nostro, Latona, dolore,
 (pascere, ait, satiaque meo tua pectora luctu :)
 corque ferum satia ! : » dixit « per funera septem
 efferor. exsulta, victrixque inimica triumphā.
 cur autem victrix? miserae mihi plura superunt,
285. quam tibi felici : post tot quoque funera vinco ».
 dixerat, et sonuit contento nervus ab arcu ;
 qui praeter Nioben unam conterruit omnes.
 illa malo est audax. stabant cum vestibus atris
 ante toros fratrum demisso crine sorores
290. e quibus una trahens haerentia viscere tela
 imposito fratri moribunda relanguit ore ;
 altera solari miserum conata parentem
 conticuit subito, duplicataque vulnere caeco est ;
 (oraque compressit, nisi postquam spiritus ibat.)
295. haec frustra fugiens collabitur : illa sorori
 immoritur ; latet haec, illam trepidare videres.
 sexque datis leto diversaque vulnera passis
 ultima restabat ; quam toto corpore mater,
 tota veste tegens, « unam minimamque relinque !
300. de multis minimam posco » clamavit « et unam » !
 dumque rogat, pro qua rogat, occidit. orba resedit
 exanimes inter natos natasque virumque,
 deriguitque malis, nullos movet aura capillos,
 in vultu color est sine sanguine, lumina maestis
305. stant inmota genis : nihil est in imagine vivum.
 ipsa quoque interius cum duro lingua palato
 congelat, et venae desistunt posse moveri ;
 nec flecti cervix nec bracchia reddere motus
 nec pes ire potest : intra quoque viscera saxum est.
310. flet tamen, et validi circumdata turbine venti
 in patriam rapta est. ibi fixa cacumine montis
 liquitur, et lacrimas etiam nunc marmora manant.

ΜΕΡΟΣ Β'

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Α'. ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

(Βιβλ. Ι, 1-4)

1 - 4. animus = ψυχὴ (= cupidō = ἐπιθυμία). fert (ῥ. fero) = φέρει, παρακινεῖ. — dicere = (canere) = ψάλλω. forma mutāta = μορφή ἀλλαγεῖσα, (γενομένη) μεταμόρφωσις. di = κλητ. τοῦ deus. coeptum = τὸ ἀρξάμενον (ἔργον). et illas = etiam illas (formas). adspiro = προσπνέω, βοηθῶ. ad = usque ad mea tempora. dedūco = κατὰγω, καθοδηγῶ : ἡ φ. σειρά : aminus (meus) fert (me) dicere formas mutātas in corpora nova. di, adspirāte meis coeptis (nam vos muta (vi)stis et illas) et deducite carmen ab origine prima mundi (usque) ad mea tempora.

Β'. ΦΑΕΘΩΝ

(Βιβλ. ΙΙ, στ. 1-366)

1 - 18. regia (domus). sublīmis, ἐπίθ. = ὑψηλός. columnā = κίων. mico, -ui (α') = στίλβω. imitor, ῥ. = μιμοῦμαι, ὁμοιάζω. pyrōpus, ἐπίθ. = πυρωπός (λέξ. ἑλλ. : κρᾶμα χαλκοῦ καὶ χρυσοῦ). ebur-ōris = ὀδούς ἐλέφαντος (κ. φίλντισι). fastigium = ἀέτωμα (ναοῦ, ἀνακτόρου). nitīdus, ἐπίθ. = στιλπνός : ἡ φυσ. σειρά — cuius fastigia summa tegebat ebur nitidum. bifōris, -e, ἐπίθ. = δίθυρος. radio, ῥ. α' = ἀκτινοβολῶ. valva καὶ συνηθέστ. valvae-arum = δίφυλλος θύρα. opus-ōris, οὐδ. = ἔργον (τέχνη). Mulcīber-ris ἡ -bri = ὁ " Ἡφαιστος. qui mulcet = μαλάσσει (ferrum). illic, ἐπίρρ. = ἐκεῖ (ἐπὶ τῶν θυρῶν τοῦ ἀνακτόρου). cae-

lārat, ῥ. caelo = κατασκευάζω με τέχνην. cingo (ῥ. γ') = περιβάλλω. immineo, -ēre = επικρέμαμαί τι. Orbis -is = ἡ Οἰκουμένη. caeruleus, ἐπίθ. = κυάνεος, μαῦρος : caeruleus deus = κυανοχαίτης θεός (θαλάσσιος θεός : υἱός τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, προηγίτο τοῦ ἄρματος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἐσάλπιζε διὰ μέγαλου κογχυλίου. capd-rus ἐπίθ. = εὐμολπος, γλυκὺς τραγουδιστής. Protēus-i = ὁ Πρωτεύς : θαλάσσιος θεός με προφητ. δύναμιν, βόσκων τὰ τέρατα τοῦ Ποσειδῶνος καὶ δυνάμενος νὰ λαμβάνῃ πᾶσαν φανταστικὴν μορφήν (προσωποποιία τῶν κυμάτων). ambiguus, ἐπίθ. = ἀμφίβολος (ἐπίθ. τοῦ Πρωτέως λόγῳ τῶν μεταμορφώσεών του). balaēna = φάλαινα. Aegaeon-ōnis = θαλάσσιος γίγας ἐκατόγχειρ : εἰκονίζετο καθήμενος ἐπὶ ῥάχεως φαλαίνης. immānis, ἐπίθ. = ὑπερμεγέθης. lacertus, οὐσ. = ὁ βραχίων. Ἡ φυσ. σειρά : Aegaeona (caelārat) prementem immania terga balaenarūm suis lacertis. Doris-īdis = ἡ Δωρίς : συνεζεύχθη τὸν Νηρέα, ἐξ οὗ ἐγεννήθησαν αἱ πεντήκοντα Νηρηίδες. nata (nascor) = ἡ θυγάτηρ. nare, ῥ. no = κολυμβῶ (νήχομαι). moles, -is (ἄρσ.) = βράχος, σκόπελος. virīdis, is, -e, ἐπίθ. = πράσινος, θαλαρός. sicco, ῥῆμα = ξηραίνω (κ. στεγνώνω). capillus, ἄρσ. = ἡ κόμη. virides capillos siccare (videntur). piscis, -is ἄρσ. = ὁ ἰχθύς. quaedam (videntur) vehi pisce. facies non (est) una omnibus (natis). decet, ῥ. τριτοπρόσ. = πρέπει : qualem decet esse (faciem) sororum. gero, ῥ. = φέρω, gerit (caelatas). numina ruris = οἱ δαίμονες τῶν ἀγρῶν, τῆς ὑπαίθρου. haec super, δηλ. ὑπεράνω τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης. fulgeo-lsi-ēre = λάμπω. Signa = οἱ ἀστερισμοὶ τοῦ Ζωδιακοῦ κύκλου, δώδεκα, σχηματίζοντες κύκλον, ὃν διατρέχει ἐτησίως ὁ Ἥλιος. sex foribus dextris = ἐξ ἐπὶ τοῦ δεξιῦ φύλλου τῆς θύρας.

19-46. quo, ἐπίρ. = ὅπου. simul... venit = εὐθὺς ὡς ἐφθασε. acclīvus, ἐπίθ. = ἀνωφερής. proles-is, θηλ. = γόνος, τέκνον. Clymeneia = Κλυμενήσις : ὁ Φαέθων, ἐκ τῆς Κλυμένης (αὕτη ἦτο θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ, βασίλισσα τῶν Αἰθιοπῶν). limes-ītis = ἡ ὁδός. dubitātus parens = ὁ ἀμφίβολος γονεὺς : περὶ τῆς πατρότητος τοῦ Ἥλιου εἶχεν ἀμφιβολίας ὁ Φαέθων, ὁ δὲ Ἐπαφος, υἱός τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥους, εἶπεν εἰς τὸν Φαέθοντα ὅτι ἦτο υἱός τοῦ Ἥλιου. protīnus, ἐπίρ. = εὐθὺς. Ἡ φυσ. σειρά εἶναι : protīnus fert (Phaëthon) sua vestigia ad pa-

trios vultus et constībit procul. procul ἐπίρρ. = μακράν. neque enim ferebat lumina solis propiora = καὶ διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὴν λάμπιν τοῦ Ἑλίου ἀπὸ πολὺ πλησίον (ἐξ ἐγγυτέρας ἀποστάσεως). velatus τοῦ velo = καλύπτω. solium, i = βασιλικὸς θρόνος. smaragdus, οὐσ. = ὁ σμάραγδος : πολύτιμος λίθος πρασίνου χρώματος. Dies, mensis, annus . . . : προσωποποιεῖ τὰς διαιρέσεις ταύτας τοῦ χρόνου καὶ δημιουργεῖ θεότητες περιστοιχιζούσας τὸν θρόνον τοῦ Ἑλίου καὶ ἐτοιμοὺς νὰ ἐκτελέσουν τὰς διαταγὰς του. Horae = αἱ Ὑραι, θυγατέρες τῆς Θέμιδος positae spatiis aequalibus : διότι αἱ ὄραι τοῦ ἔτους εἶναι ἴσης διαρκείας. Ver novum = τὸ νεαρὸν ἔαρ : οὕτως ἐλέγετο ὁ πρῶτος μῆν τοῦ ἔαρος. cinctus τοῦ ῥ. cingor = περιβάλλομαι, στεφανοῦμαι. nudus, ἐπίθ. = γυμνός (ἐλαφρὰ ἐνδεδυμένος). spicēus, ἐπίθ. = σταχύϊνος. sertum, οὐδ. = στέφανος. sordīdus, ἐπίθ. = ῥυπαρός. calcata uva = πατημένη σταφυλή. glaciālis, ἐπίθ. = παγετώδης. hirsūtus, ἐπίθ. = αὐχμηρός, δασύς. canus, ἐπίθ. = πολιός. κανονικώτερον θὰ ἔλεγεν : habens Hiems canos capillos hirsutos. inde, ἐπίρρ. = ἐκεῖθεν, δηλ. ex solio. vidit Sol loco medius = εἶδεν ὁ Ἑλιος ἀπὸ τὴν ἐν τῷ μέσῳ θέσιν του. paventem : paveo = φοβοῦμαι. aio, ἔλλειπτ. βῆμα = λέγω. progenies = τέκνον. infitianda : ῥ. infitior = ἀρνοῦμαι. haud infitianda parenti = τοῦ ὁποίου τὴν πατρότητα δὲν δύναμαι ν' ἀρνηθῶ (γνήσιο παιδί μου). refert = respondet. immensis, ἐπίθ. = ἄμετρος. culpa. οὐσ. = πταῖσμα, μοιχεία. celo ῥ. = καλύπτω, ἀποκρύπτω. pignus, -δρις, οὐδ. = ἐνέχυρον, ἀπόδειξις. propāgo, -ῖnis = ἀποφυάς, ἔκγονος. Ἡ φουσ. σειρά : da pignora, genitor, per quae credar (esse) tua vera propāgo. error = ἀμφιβολία. detrahō, ῥ. = ἀφαιρῶ. animis nostris ἀντὶ animo meo. dixera (Phaëthon). accedēre propius : διότι ὁ Φαέθων, εἶχε σταθῆ μακράν τοῦ πατρὸς του, μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἐκτυφλωτικὴν τοῦ λάμπιν. amplexus, -us = περίπτυξις, ἀσπασμός. edo-ῖdi-ῖtum (γ') = ἐκφέρω, ἀποκαλύπτω. ortus, -us = ἀνατολή, γέννησις. quoque minus . . . et ut minus . . . quod vis = ὅ,τι δήποτε θέλεις. munus -ῆris, οὐδ. = χάρις, δῶρον. testis adesto = μάρτυς ἔστω. palus, ūdis τὸ ἔλος : τὸ ὕδωρ τῆς Στυγὸς ἐν Ἄδῃ, εἰς τὸ ὁποῖον ὠρρίζοντο οἱ θεοί. Ἡ Στύξ ἐγέννησε τὴν Νίκην, ἣτις ἐβοήθησε τὸν Δία εἰς τὸν ἀγῶνά του κατὰ τῶν γιγάντων καὶ ἐξ εὐγνωμοσύνης πρὸς αὐτὴν ἐδέχθη νὰ ὀρρίζωνται οἱ θεοὶ εἰς τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς της, οἱ ἐπιροχοῦντες δὲ ἐστεροῦντο τῆς ιδιότητος τοῦ θεοῦ ἐπὶ ἑκατὸν ἔτη.

47. vix bene = εὐθὺς ὡς. desiderat (sol), τοῦ desīno = παύομαι, τελειώνω. alīpes, -ēdis = πτερόπους. ius-ris = δικαίωμα, ἐξουσία. moderamen, -īnis = πηδάλιον, ἡνία. in diem (unum).

49. paenituit iurasse patrem = μετενόησε, διότι ἔδωκεν ἔνορ-
κον ὑπόσχεσιν ὁ πατήρ. concuties τοῦ concutio = σείω. temerarius,
ἐπίθ. παράλογος· ἢ φυσ. σειρά : vox mea facta est tua (voce) teme-
raria = ἡ ὑπόσχεσίς μου ἀπεδείχθη παράλογος διὰ τῆς αἰτήσεώς σου.
ut īnam licēret = εἴθε νὰ ἐπετρέπετο : (διατι δὲν ἐπετρέπετο νὰ μὴ
ἐκτελέσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του ;) negarem (si licēret). dissuadeo, ῥ. =
ἀποδοκιμάζω. tutus, ἐπίθ. = ἀσφαλής, ἀκίνδυνος. convenient τοῦ
τριτοπρ. convēnit = ἀρμόζει. Ἡ πλήρης σειρά : petis magna
munēra et (talīa) ut nec viribus (tuis) istis convenient = ζητεῖς
μεγάλα δῶρα καὶ τοιαῦτα, ὥστε νὰ μὴ ἀρμόζουν εἰς τὰς δυνάμεις αὐτάς.
ἐπεξηγεῖται διὰ τοῦ puerilibus annis. sors, -tis = ἡ μοῖρα, ἡ φύσις.
affecto, ῥ. = ἐπιθυμῶ πολύ. placeat sibi quisque licebit. κατ' ἔν-
νοιαν : ἐπιτρέπεται εἰς ἕκαστον τῶν θεῶν νὰ ἔχη πολὺ μεγάλην ἰδέαν
περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, ἐν τούτοις ὅμως. . . — consisto, ῥ. = ἴσταμαι
ὀρθῶς. ignifer axis = πυρφόρος ἄξων (ἀμάξης), πυρφόρον ἄρμα. me
excepto = ἐμοῦ ἐξαιρουμένου, valet : ἀντικ. αὐτοῦ consistere = δύνα-
ται νὰ σταθῇ. non agat hos currus = δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ κυβερνήσῃ αὐτὸ
τὸ ἄρμα. arduus = ἀνηφορικός. prima via : ἐννοεῖ τὸ πρῶτον μέρος τῆς
τροχιᾶς, τὴν ὁποίαν θὰ ἡκολούθει τὸ ἡλιακὸν ἄρμα. enitor = προσπαθῶ,
ἀναβαίνω. vix enitantur = μόλις καὶ μετὰ βίας μποροῦν ν' ἀναβοῦν.
mane ἐπίρ. = πρῶτ. recens, -ntis = πρόσφατος, ζωνρός. medio caelo
est altissima (via) unde = ὀπόθεν δηλαδὴ ἀπὸ τὸ ὑψηλότετον σημεῖον
τοῦ οὐρανοῦ, δι' οὗ θὰ διήρχετο τὸ ἄρμα, τὸ ζενίθ. trepido, ῥ. = τρέμω.
ultima (via) = τὸ τέρμα τῆς τροχιᾶς. pronus = κατωφερής. egeo =
ἔχω ἀνάγκην. in praiceps (ἐπιρρηματικῶς) = εἰς τὴν ἄβυσσον. Te-
thys, -yos = ἡ Τηθύς : θεὰ θαλασσία, προσωποποιία τῆς θαλάσσης, ἐν
ᾗ ἐπίστευον ὅτι ὁ Ἥλιος διανυκτερεύει. adde, ῥ. addo = προστίθηναι,
συνυπολογίζω. assiduus, ἐπίθ. = ἀδιάλειπτος, συνεχής. vertigo, īnis =
στροφή. rapitur caelum = κινεῖται μετὰ μεγάλης ταχύτητος. volūmen
-īnis = περιστροφή. nitor in adversum = ὀρμῶ πρὸς τὸ ἀντίθετον μέ-
ρος, δηλαδὴ πρὸς ἀνατολάς. Τὸ νόημα : ὁ οὐρανὸς στρέφεται ἀπ' ἀνα-
τολῶν πρὸς δυσμὰς ἔλκων μεθ' ἑαυτοῦ τὰ ἄστρα· ἐν τῷ μεταξύ ὅμως

ὁ Ἥλιος δι' ἀντιθέτου λοξῆς κινήσεως προχωρεῖ ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς. nec . . . , impētus, ἡ φυσικὴ σειρά : nec me vincit impetus qui cetera (vincit), δηλ. δὲν μὲ παρασύρει ἢ φορὰ, ἥτις ἔλκει τὰ ἄλλα ἄστρα : φέρομαι πρὸς δυσμὰς μετὰ τῶν ἄλλων ἄστρον, ἀλλὰ τούτο δὲν μὲ ἐμποδίζει νὰ κατευθυνθῶ μὲ ἰδικήν μου κίνησιν πρὸς ἀνατολάς. rapido orbi contrarius evēhor = φέρομαι ἀντιθέτως πρὸς τὸν πρὸς δυσμὰς τάχιστα στρεφόμενον οὐρανόν. fingo, ῥ. = φαντάζομαι. finge datos (esse) currus = φαντάσθητι ὅτι σοῦ ἐδόθη τὸ ἄρμα (καὶ ἀνέλαβες τὴν ἡνιοχίαν). obvius eo = βαδίζω κατ' ἀντίθετον πρὸς τι διεύθυνσιν. poterisne rotatis obvius ire polis? = θὰ δυνηθῆς νὰ βαδίσης κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν πρὸς τὴν περιστροφὴν τῶν πόλων τοῦ οὐρανοῦ ; citus axis = ὁ ταχὺς ἄξων τοῦ οὐρανοῦ, ἐνταῦθα αὐτὸς ὁ οὐρανός. Ἡ πλήρης διατύπωσις εἶναι : poteris ire ita, ut non conferat te citus axis. concipio animo = συλλαμβάνω τι ἐν τῷ νῷ, φαντάζομαι. illic = ἐκεῖ, εἰς τὰ οὐράνια ὕψη. ditia, οὐδ. πληθυντ. ἀρχαίκ. dis ἀντὶ dīves = πλούσιος.

80 - 86. gradiēris, ῥ. gradior = βαδίζω. adversi Tauri : ἔννοεῖ τὸν ἀστρισμὸν τοῦ Ταύρου, ὅστις ἐπῆρχετο κατὰ τοῦ Φαέθοντος ἐκ τῆς ἀντιθέτου διευθύνσεως, διότι ὁ Ἥλιος διὰ τῆς κινήσεώς του φέρεται ἀπὸ τοῦ Κριοῦ πρὸς τὸν Ταῦρον, ἀπὸ τοῦ Ταύρου πρὸς τοὺς Διδύμους κλπ. Haemonii arcus : ἔννοεῖ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ τοξοφόρου Κενταύρου Χείρωνος. Ὁ Χείρων, εἷς ἐκ τῶν Κενταύρων, παριστάνετο ἔχων κατὰ μὲν τὸ ἄνω μέρος σῶμα ἀνθρώπου, κατὰ δὲ τὸ κάτω σῶμα ἵππου. οὗτος ἐξήρξεν ἐν Αἰμονίᾳ, τῇ σημερινῇ Θεσσαλίᾳ, καὶ ὑπῆρξε παιδαγωγὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τοῦ Ἀχιλλέως καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του κατηστεράθη. ora Leōnis : ἔννοεῖ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Λέοντος. circuitus, -us = περιφέρεια. curvo, ῥ. = κάμπτω. Scorpius : ὁ ὄγδοος ἀστερισμὸς τοῦ Ζωδιακοῦ κύκλου. Cancer, -eri = ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Καρκίνου. aliter curvantem brachia : ὁ Καρκίνος κάμπτει κατὰ διάφορον τρόπον ἀπὸ τὸν Σκορπίον τοὺς βραχίονας· ὁ Σκορπίος ἐκτείνει εἰς μῆκος τοὺς βραχίονάς του καὶ τοὺς κάμπτει εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἐνῶ ὁ Καρκίνος κάμπτει αὐτοὺς ὀλίγον καὶ περὶ τὸ ἄκρον μόνον. Ἐκτὸς αὐτοῦ ὁ Καρκίνος ἔχει αὐτοὺς ἐστραμμένους πρὸς δυσμὰς, ὁ δὲ Σκορπίος πρὸς ἀνατολάς. animōsus, ἐπίθ. = ζωηρός, ἐξημμένος. in promptu est = εἶναι φυσικόν, εὐκόλον. naris, -is = ὁ μυκτῆρ, ῥίς.

efflo, ῥ. = ἐκφυσῶ. ἡ φυσ. σειρά : nec tibi est in promptu regēre quadrupēdes animosos, ignibus illis, quos . . . ore et naribus efflant. vix me patiuntur (equi animosi) = μετὰ δυσκολίας ὑπάκούουν εἰς ἐμέ.

87 - 94. incaluēre : παρακ. τοῦ incalresco = θερμαίνομαι. repugno, ῥ. = ἀνθίσταμαι. habēnae, -ārum = ἡνίαι. auctor = αἴτιος. caveo, ῥ. = φροντίζω. sino, ῥ. = ἐπιτρέπω. dum resque sinit = et dum res = καὶ ἐφ' ὅσον ἀκόμη ἢ κατάστασις ἐπιτρέπει (κατόπιν δηλ. θὰ εἶναι ἀργά). corrigo, ῥ. = διορθῶνω. votum = ἐπιθυμία. scilicet, ἐπίρ. = δῆλον ὅτι. petis scilicet certa pignora ut credas genitum (esse) te nostro sanguine. do pignora certa timendo = δίδω διατὸ φόβου μου (περὶ τῆς ζωῆς σου) ἀσφαλῆ ἀποδεικνύω ὅτι εἶμαι πατήρ σου. probor, ῥ. = δοκιμάζομαι, ἀποδεικνύομαι. insēro, ῥ. = ἐμβάλλω, intus, ἐπίρ. = ἐντός (intus = in pectoribus). deprendere ἀντὶ deprehendere = κατανοεῖν.

95 - 104. circumspice : τοῦ ῥ. circumspicio = περισκοπῶ, κοιτάζω γύρω. eque tot ac tantis bonis = et ex tot . . . repulsa, -ae = ἡ ἀποτυχία, ἡ ἄρνησις. deprēcor, ῥ. = ἰκετεύω, παρακαλῶ (να μὴ ζητῆς). blandis lacertis = μεθωπευτικούς βραχίονας (ὁ Φαέθων ἐν τῷ μεταξὺ ἐθώπευε τὸν τράχηλον τοῦ πατρός του). monitus, us = συμβουλή. propositumque premit = ἐπιμένει εἰς τὴν ἀπόφασίν του. flagro, ῥ. = φλέγομαι.

105 - 116. qua licuit cunctatus = βραδύνω (ἀναβαλὼν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐπιθυμίας τοῦ Φαέθ.). ὅσον ἠδυνήθη. vulcania munera : δῶρον τὸ ὅποιον εἶχε προσφέρει εἰς τὸν Ἥλιον ὁ Ἡφαιστος. temo, -ōnis = ὁ ῥυμός, τὸ ἄρμα. curvatūra = τὸ κύρτωμα. summae rotae curvatura : τὸ περιφερικὸν μετάλλινον περίβλημα τοῦ τροχοῦ (ἐπίσωτρον). radius = ἡ ἀκτίς τοῦ τροχοῦ. per iuga = κατὰ μῆκος τοῦ ζυγοῦ τοῦ ἄρματος. erhysolīthi = χρυσόλιθοι, πολύτιμοι λίθοι, χρώματος κιτρίνου ἢ χρυσοειδοῦς. gemma, -ae = πολύτιμος λίθος. ex ordine = κατὰ συνεχῆ σειράν. repercusso Phoebō = ἀνακλωμένου τοῦ ἡλιακοῦ φωτός (τὸ ὅποιον προσέπιπτεν ἐπὶ τῶν πολυτ. λίθων). reddebant clara lumina = ἐσκόρπιζον λαμπρὰν ἀκτινοβολίαν. rutilus ortus = ἡ ξανθὴ, ἐρυθρωπὴ ἀνατολή. Aurōra = ἡ Ἥως, ἀδελφὴ τοῦ Ἥλιου (πρβλ. ἡριγένεια, ῥοδοδάκτυλος). atrium = τὸ μέγαρον, τὸ ἀνάκτορον (τὸ ἐπιση-

μότερον διαμέρισμα τῆς ῥωμαϊκῆς οἰκίας). Lucifer, -ἔρι = ὁ Ἐωσφόρος, ὁ πλανήτης Ἀφροδίτη, ὁρατὸς πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ Ἡλίου ἢ ὀλίγον μετὰ τὴν δύσιν του (κ. ἄστρο τῆς αὐγῆς, ἀποσπερίτης). statio, -ῶνις = θέσις, σταθμός. novissimus = τελευταῖος.

117 - 121. rubesco, ῥ. = ἐρυθραίνομαι, ἀρχίζω νὰ κοκκινίζω. evanesco, ῥ. = ἀφανίζομαι, ἐξαλείφομαι. extrēma lūna = φθίνουσα σελήνη. Titan, -ἄνις = Τιτάν, ὁ Ἥλιος, ὡς υἱὸς τοῦ Τιτᾶνος Ὑπερίωνος, πρὸς τὸν ὁποῖον ταυτίζεται. perāgo, ῥ. = ἐκτελῶ. vomo, ῥ. = ἐμῶ, ἐξερεύνομαι. satur, -ra, -rum, ἐπίθ. = κεκορεσμένος (χορᾶτος). prae-sēpes, -is = φάνη. succus, -i = χυμός. frenum, -i = ὁ χαλινός.

122 - 125. contigit τοῦ ῥ. contingo ἢ contingo = ἀλείφω. fecit (ora) patientia rapidae flammae sacro medicamine = καὶ κατέστησε τὰ πρόσωπα ἀνθεκτικὰ (ἀπυρόβλητα) διὰ τοῦ θείου φαρμάκου, τῆς καταστρεπτικῆς φλογός. comae, δοτ. praesagus, ἐπίθ. = προφητικός. suspirium, -ii = ὁ στεναγμός. luctus, γεν. ἀντικ. sollicitus, ἐπίθ. = τεταραγμένος, ἀδημονῶν.

126. saltem, ἐπίρ. = τοῦλάχιστον. pareo, ῥ. = ὑπακούω. stimulus, -i = τὸ κέντρον δι' οὗ κεντοῦν τοὺς ἵππους. parce stimulis = φείδου τῶν κέντρων, μὴ βιάζης μὲ κεντήματα τοὺς ἵππους. lorum, -i = ὁ ἱμάς (κ. λουρί), ἡνία. loris utere fortius (quam) stimulis: διότι οἱ ἵπποι τοῦ Ἡλίου δὲν εἶχον ἀνάγκην κεντημάτων, διὰ νὰ τρέξουν, ἀλλ' ἀντιθέτως συγκρατήσεως διὰ τῶν ἡνίων. sponte sua = ἐκουσίως, ἀφ' ἑαυτῶν. inhihero, ῥ. = συγκρατῶ. volentes = ἐπιθυμοῦντας πάντοτε νὰ τρέχουν ταχέως. nec tibi placeat via = νὰ μὴ προτιμῆσθαι τὴν ὁδόν, τὴν διεύθυνσιν. per quinque directos arcus : arcus ἐνταῦθα εἶναι οἱ πέντε κύριοι παράλληλοι κύκλοι τῆς οὐρανίου σφαίρας, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐγκλείονται ἰσάριθμοι ζῶναι, δύο πολικαί, δύο τροπικαί καὶ ἡ τοῦ ἰσημερινοῦ· μακρόθεν δὲν διακρίνονται ὀλόκληροι ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ἡμισφαιρίου, ἀλλὰ μόνον τμήματα αὐτῶν. sectus, μτχ. τοῦ seco = τέμνω. in obliquum = λοξῶς, πλαγίως. curvamen, -ἴνις = ἡ καμπή. limes, -ἴτις = ἀτραπός, ζώνη (περιοχή) : ὁ ποιητὴς ἐννοεῖ τὸν Ζωδιακὸν κύκλον, ὅστις εἶναι εἷς τῶν μεγαλυτέρων κύκλων τῆς οὐρανίου σφαίρας, διότι περικλείει τὴν τροχίαν πάντων τῶν πλανητῶν, οἱ ὁποῖοι

πολλάκις ἀπομακρύνονται τῆς ἐκλειπτικῆς. Ἡ ἐκλειπτικὴ εἶναι ἡ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ζωδιακοῦ γραμμὴ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ἐκκλίνει ὁ ἥλιος. contentus, ἐπίθ. = συνεχόμενος. zonarum trium fine = μετὰ τὰ ὅρια τῶν τριῶν ζωνῶν· αἱ τρεῖς ζῶναι, δι' ὧν διέρχεται ὁ Ζωδιακός, εἶναι : α) ὀλόκληρος ἡ διακεκαυμένη, β) τὰ ἄκρα καὶ τῶν δύο εὐκράτων καὶ γ) μικρὸν μέρος πέραν τοῦ τροπικοῦ, δηλ. τοῦ Καρκίνου καὶ τοῦ Αἰγόκερω. effugio, ῥ. = ἐκφεύγω, ἀπομακρύνομαι. australis, ἐπίθ. = νότιος. Arctus = ὁ ἀστερισμὸς τῆς μεγάλης Ἄρκτου.

133 - 144. hac (via) : δηλαδή διὰ τοῦ Ζωδιακοῦ ἀκολουθῶν τὴν ἐκλειπτικὴν, ὡς καθώρισεν αὐτήν. aequos caldres = ἴσην θερμοκρασίαν. molior, ῥ. = θέτω εἰς κίνησιν, ὀδηγῶ. preme τοῦ premo = βιάζω. altius, ἐπίρ. (ἀπόλ.) = πολὺ ὑψηλά. egressus τοῦ egredior = ἀναβαίνω. cremo, ῥ. = καίω. inferius, ἐπίρ. (ἀπόλ.) = πολὺ χαμηλά. neu te declinet dexterior (rota) ad tortum (Anguem), neve ducat sinisterior rota ad pressam Aram. declino, ῥ. = ἐκκλίνω, ἐκτροχιάζομαι. tortus, παθ. μ. τοῦ torqueor = συσπειρῶμαι (κολουριάζομαι). Anguis ἢ Draco : ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Δράκοντος εἰς τὸ βόρειον ἡμισφαίριον παρὰ τὰς δύο Ἄρκτους. Οὗτος ἦτο φύλαξ τοῦ κήπου τῶν Ἐσπερίδων, φονευθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους κατηστερῶθη ὑπὸ τῆς Ἡρας. Ara : ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Βωμοῦ κείμενος πρὸς νότον εἰς τὸ κατώτερον μέρος, ὅθεν λέγεται pressa = πεπιεσμένος. inter utrum (tene viam) = μεταξὺ ἐκατέρου, δηλ. τοῦ Δράκοντος καὶ τοῦ Βωμοῦ. mando, ῥ. = ἐπιτρέπω, παραδίδω. iuuet τοῦ ῥ. iuvo = βοηθῶ. meta = τέρμα, δηλαδή τὸ ὄριον τῆς πορείας τῆς νυκτός, ἡ ὁποία προχωρεῖ ὅπως ὁ ἥλιος, ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμάς, διὰ τὴν ἀφανισθῆ ἑντὸς τοῦ Ὠκεανοῦ. poscoi, ῥ. = καλοῦμαι. effulgeo, ῥ. = λάμπω.

145 - 149. corripio, ῥ. = ἀρπάζω, δράττομαι. et iamnunc, ἐπίρ. = ἔτι καὶ νῦν. astas, τοῦ ῥ. adsto = ἵσταμαι. solida sedes = τὸ στερεὸν ἔδαφος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἄρμα. dumque... nondum premis inscius axes = καὶ ἐν ὅσῳ ἀκόμη δὲν ἔχεις καθίσει ἐπὶ τοῦ ἄρματος, τὸ ὁποῖον πρὸς δυστυχίαν σου ἐπεθύμησας (ἀγνοῶν τοὺς κινδύνους τοὺς ὁποίους διατρέχεις). sine τοῦ ῥ. sino = ἐπιτρέπω, ἀφήνω. Ἡ φυσ. σειρὰ τῶν λέξεων : sine me dare terris lumina, qua (ut ea) tutus vides.

150 - 155. levis, ἐπίθ. = ἐλαφρός. invītus = ἄκων. grates ago alicui = χάριν ἔχω τινί (λέγω « εὐχαριστῶ »). inde, ἐπίρ. = ἐκεῖθεν, δηλ. ἀπὸ τοῦ ἄρματος ἐπὶ τοῦ ὀποίου ἴστατο ὁ Φαέθων. Pyrois, Eous, Aethon, Phlegon = ὁ Πυρόεις, ὁ Ἐῷος, ὁ Αἴθων καὶ ὁ Φλέγων, τὰ ὀνόματα τῶν ἵππων τοῦ Ἥλιου, δηλωτικὰ τῆς θερμότητος καὶ τῆς λάμψεως αὐτοῦ. hinnītus, -us = ὁ χρεμετισμός. repagūla, -orum = ὁ μοχλός : εἰς τοὺς ῥωμαϊκοὺς ἵπποδρόμους ἐτοποθέτουσαν πρὸ τῶν ἐτοιμῶν διὰ τὴν ἄρματοδρομίαν ἵππων ξύλον, τὸ ὁποῖον ἐπιπτε δοθέντος τοῦ σημείου τῆς ἐκκινήσεως καὶ ἤρχιζεν ὁ ἄγων.

156 - 166. Tethys = ἡ Τηθύς, σύζυγος τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ μήτηρ τῆς Κλυμένης· εἶχεν ἔργον νὰ ἀποσύρῃ τοὺς μοχλοὺς διὰ νὰ ἐκκινήσουσαν οἱ ἵπποι τοῦ Ἥλιου. postquam facta est (equis) immensi copia mundi = ἀφ' οὗ ἔλαβον οἱ ἵπποι τὴν ἐλευθερίαν νὰ τρέχουν ἐντὸς τοῦ ἀπείρου τοῦ κόσμου. corripio viam = σπεύδω. obsto = ἀνθίσταμαι. scindo, ῥ. = σχίζω. pennisque levati = καὶ διὰ τῶν πτερυγῶν ὑψωθέντες. praetereo, ῥ. = ἀφήνω ὀπίσω. Eurus = ὁ Εὐρος, ἀνατολικὸς ἄνεμος. pondus, -eris = τὸ βάρος (τοῦ ἄρματος). careo, ῥ. = στεροῦμαι, labo, ῥ. = ὀλισθαίνω, ταλαντεύομαι. iustum pondus = τὸ ἀναγκαῖον βάρος (τὸ ἔρμα, τὸ ὁποῖον καθιστᾷ εὐσταθέστερον τὸ πλοῖον). instabilis = ἀσταθής. assuētus = συνηθισμένος. succutior, ῥ. = ὑποσειομαι, ἀνατινάσσομαι. inānis, ἐπίθ. = κενός, ἄψυχος.

167 - 169. simūlac, ἐπίρ. = εὐθύς ὥς. tritum spatium = ἡ τετριμμένη, ἤτοι ἡ συνήθης τροχιά τοῦ Ἥλιου, ἡ ἐκλειπτική. quadriūgi = οἱ τέσσαρες ἵπποι τοῦ ἄρματος. currunt ἢ φ. σειρά : nec currunt ordine quo prius (currebant). qua flectat = ποῦ νὰ στρέψῃ, πρὸς ποῖαν διεύθυνσιν. Triōnes ἢ Septentriōnes = οἱ ἑπτὰ παρὰ τὸν βόρειον πόλον ἀστέρες οἱ ἀποτελοῦντες τὸν ἀστερισμὸν τῆς μεγάλης Ἄρκτου ἢ Ἄρματος. vetītum aequor = τὸ ἀπηγορευμένον πέλαγος : τοῦτο λέγεται διὰ τὸν ἀστερισμὸν τῆς Ἄρκτου, διότι οὐδέποτε χάνεται ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα. tingo ἢ tinguo, ῥ. = βρέχω. glaciālis, ἐπίθ. = παγετώδης. fervor, -ōris = ὁ καύσων. novas iras : διότι οἱ ὄφεις κατὰ τὸ θέρος γίνονται ἀγριώτεροι. Boōtes, -ae = ὁ Βωώτης : ἀστερισμὸς πλησίον τοῦ Ἄρματος. plastrum, -i = ἡ ἄμαξα. tardus = βραδύς· τοιοῦτος χαρακτηρίζεται ὁ Βωώτης, διότι τὰ πλησίον τοῦ πόλου ἄστρα

κινούνται βραδύτερον, ὡς διαγράφοντα βραχύτερον περὶ τὸν πόλον κύκλον.

178 - 186. despexit τοῦ despicio = παρατηρῶ. penitus penitusque iacentes = τὰς κειμένας κατὰ πολὺ μακρὰν αὐτοῦ. palleo, ῥ. = ὠχρῶ. piget me, ἀπρόσ. = στενοχωροῦμαι. et valuisse rogando = καὶ ὅτι ἐπέτυχε διὰ τῆς παρακλήσεώς του ὅ,τι ἐπεθύμει. Merops, -δρις = ὁ Μέροψ, σύζυγος τῆς Κλυμένης, μητὸς τοῦ Φαέθοντος. cupiens dici Meropis = ἐπιθυμῶν νὰ ὀνομάζεται υἱὸς τοῦ Μέροπος. pinus = ἡ πίτυς καὶ τὸ ἐκ τοῦ ξύλου τῆς πλοῦον. remisit τοῦ remitto = ἀφήνω. frenum = ὁ χαλινὸς (μεταφ. ἐνταῦθα τὸ πηδάλιον). quam (pinum, navem). votum = ἡ εὐχὴ πρὸς τοὺς θεούς.

187 - 194. modo... interdum = ἄλλοτε μὲν, ἄλλοτε δέ. illi factum non est = εἰς ἐκεῖνον δὲν ἦτο πεπρωμένον. remittit frena = χαλαρώνει τὸν χαλινόν. novit τοῦ nosco = γνωρίζω. sparsus, παθ. μετ. = διεσκορπισμένος. miracula = θαυμασταὶ μορφαὶ ἀστερισμῶν, τερατώδεις.

195 - 207. Est locus (in caelo). geminos arcus λέγει τοὺς βραχίονας τοῦ Σκορπίου ὡς ὁμοιάζοντας πρὸς δύο τόξα. concavo, ῥ. = κοιλαίνω. cauda, -ae = ἡ οὐρά. flexi utrimque lacerti = οἱ κεκαμμένοι ἐκατέρωθεν βραχίονες (τοῦ ἀστερισμοῦ). Ὁ Φαέθων μετὰ τὸν ἀφηνιασμὸν τῶν ἵππων εὐρέθη ἀπὸ τοῦ βορρᾶ εἰς τὸν νότον. Ὁ Σκορπίος, ὁ ἀστερισμὸς τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου, μεταξὺ τοῦ Τοξότου καὶ τῆς Παρθένου, μετὰ τὰς δύο αὐτοῦ ἀρπάγας κεκαμμένας τοξοειδῶς, κατεῖχε κατὰ τὸν ποιητὴν τὴν θέσιν δύο ἀστερισμῶν. Βραδύτερον ὠνομάσθησαν αἱ ἀρπάγαι του Χηλαὶ ἢ Ζυγός. Οὕτως ἐφαίνετο ὅτι ἐξετείνετο εἰς τὸ διάστημα τὸ καταλαμβάνομενον ὑπὸ τοῦ Σκορπίου καὶ τοῦ Ζυγοῦ. hunc (Scorpion). madidus, ἐπίθ. = διάβροχος. sudore nigri veneni : ὅταν τὸ ἡλιακὸν ἄρμα ἐπλησίασε τὸν Σκορπίον, ἔρρεεν ἐξ ὄλου τοῦ σώματός του ὑπὸ μορφῆν ἰδρώτος μαῦρον δηλητήριον, ἕνεκα τοῦ ὑπερβολικοῦ καύσωνος. minor, θαμιστ. τοῦ minor = ἀπειλῶ. cuspis, ἰdis = ἡ αἰχμή. cuspis curvata = ἡ κεκαμμένη αἰχμὴ τοῦ κέντρου τοῦ Σκορπίου. expatior = πλανῶμαι, ἀφηνιάζω. incurso = δρομαίως φέρομαι πρὸς τι, ἐπιπίπτω. avium, -ii = ἡ ἐρημία. modo - modo = ὅτε μὲν, ὅτε δέ.

208 - 226. Luna = ἡ Σελήνη. inferius = χαμηλότερον. Φυσ. σει-
 ρά : Luna admiratur fraternos equos currere inferius suis (equis).
 fumo, ῥ. = καπνίζω. ambustus (τοῦ ambūro) = περιφλεγής. tellus,
 -ūris = ἡ γῆ. fissus, μετ. τοῦ findor = σχίζομαι. rima, ae = τὸ
 ῥήγμα. agit rimas = παρουσιάζει ῥωγμάς. et sucis ademptis aret =
 καὶ τῆς ὑγρασίας ἀφαιρεθείσης (ἐξατμισθείσης ὑπὸ τῆς θερμότητος) ξη-
 ραίνεται. pabūlum, i = τὸ χόρτον, αἱ βοσκαί. canesco = γίνομαι πο-
 λιός, ἀσπρίζω ἢ κιτρινίζω ἀπὸ τὴν ξηρασίαν. uror = καίομαι. seges
 arida = τὸ ξηρὸν σπαρτόν. damnum, -i = ἡ βλάβη. Cilix-icis = ὁ
 Κιλικίος Ταῦρος (τὸ ὄρος). creberrima fontibus Ide = ἡ πολυπίδαξ
 Ἰδη (ἡ Τρωική). Virginēus Heliceon = ὁ παρθένιος Ἑλικῶν (ὡς ἐνδιαί-
 τημα τῶν Μουσῶν). Oeagrius Haemos = ὁ Οἰάγριος, ὁ Θρακικὸς Αἴμος
 (Οἰάγρος πατήρ τοῦ Ὀρφέως). in immensum = καθ' ὑπερβολήν. ge-
 minātis ignibus = ἔνεκα τῶν διπλῶν πυρῶν. Ἡ Αἴτνα φλέγεται ἐσω-
 τερικῶς ὑπὸ τοῦ πυρὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ ἐξωτερικῶς ὑπὸ τῆς θερμότητος
 τοῦ Ἡλίου. biceps Parnassus = ὁ δικόρυφος Παρνασσός : Λυκώρεια
 (Διάκουρα) καὶ Ἰάμπεια (Γερροντόβραχος) αἱ δύο κορυφαὶ τοῦ Παρνασ-
 σοῦ. Eryx, -ycis = ὁ Ἐρυξ, ὄρος τῆς Σικελίας. Cynthus, i = ὁ Κύνθος,
 ὄρος ἐν τῇ Δήλῳ (Κύνθος Ἀπόλλων). Rhodope nivibus caritūra = ἡ
 Ῥοδόπη, ἡ ὁποία ἔμελλε νὰ στερηθῆ τὰς χιόνας. Mimas, -ntis = ὁ Μίμας,
 ὄρος τῆς Ἰωνίας. Dindymae, -orum ἢ Dindymus = ὁ Δίνδυμος, ὄρος
 τῆς Φρυγίας. ad sacra Cithaeron : παρὰ τὰ ἱερὰ τοῦ Βάκχου, διότι
 ἐκεῖ ἐπεχωρίαζεν ἡ λατρεία του. prosum = ὠφελῶ. Aëriae Alpes = αἱ
 ὑψηλότεραι Ἀλπεις.

227 - 234. formax, -ācis = κλίβανος (φοῦρνος). candesco (ἐναρκτ.
 τοῦ candeo) = λευκαίνομαι, πυρακτοῦμαι. favilla, -ae = ἡ σποδός· ἐρ-
 μηγεία = καὶ οὔτε τὴν κόνιν πλέον, οὔτε τὴν ῥιφθεῖσαν σποδὸν δύναται
 νὰ φέρῃ. caligo, -inis = ἡ ἀγλύς, ἡ ὁμίχλη. picēus, ἐπίθ. = μαῦρος
 ὡς πίσσα. nescit quoque eat ut ubi sit = καὶ δὲν γνωρίζει ποῦ νὰ
 ὑπάγῃ καὶ ποῦ εἶναι.

235 - 259. sanguine tunc... colōrem = πιστεύουν ὅτι τότε συρ-
 ρεύσαντος τοῦ αἵματος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ δέρματος οἱ λαοὶ τῶν
 Αἰθιοπῶν ἀπέκτησαν τὸ μέλαν χρῶμα. umor, -ōris καὶ humor = τὸ ὕδωρ
 ἢ ὑγρασία. passis comis nymphae = λυσίκομοι νύμφαι. Dirce, -es =

Δίρκη, πηγή τῆς Βοιωτίας. Amygdone, es = ἡ Ἀμυμώνη : πηγή παρὰ τὸ Ἄργος. Pyrenis, -idis = Πειρηνίς, πηγή ἐν Κορίνθῳ. Ephyre = Ἐφύρα, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Κορίνθου. nec sortita . . . manent = οὔτε οἱ ποταμοί, τῶν ὁποίων ἐχώρισε τὰς ὄχθας ἢ φύσις διὰ πλατείας κοίτης, μένουν ἀσφαλεῖς καὶ αὐταί, δηλ. οἱ πολυὺδροι ποταμοί, ὅχι μόνον οἱ ῥύακες καὶ αἱ πηγαὶ ἐξηράνθησαν. Teuthrantēus = ὁ Τευθράνιος (Τευθρανία ἢ ἀρχ. Φρυγία). Phegiacus Erymanthus = ὁ Φήγειος Ἐρύμανθος, ποτ. τῆς Ἀρκαδίας. Xanthus itērur arsūrus = ὁ Ξάνθος διὰ δευτέραν φοράν ἔμμελε ν' ἀνάψῃ. Κατὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ὁ Ξάνθος ὑπερεκχειλίσας θὰ ἔπνιγε τὸν Ἀχιλλέα, ἀλλ' ὁ Ἡφαιστος ἔρριψε πῦρ ἐντὸς αὐτοῦ καὶ τὸν ἐξήρανε. Lycormas = Λυκόρμας, ποταμὸς τῆς Αἰτωλίας (Φεΐδαρης). flavus = ὁ ξανθός· τὸ ἐπίθετον τοῦτο ἐδίδεδετο εἰς τοὺς ποταμοὺς τοὺς ἔχοντας πολλὴν ἄμμον. recurvatae undae Mæandri : οὕτω λέγονται τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ Μαϊάνδρου, τὰ ὁποῖα, λόγῳ τῶν πολλῶν κολπώσεων τῶν ὄχθων του, παλιδρομοῦν καὶ φαίνονται ὡς παίζοντα. Mygdonius Melas : ποταμὸς ἐν Λυδίᾳ. Thermōdon, -ntis = ὁ Θερωδών, ποτ. τοῦ Πόντου, ὅπου ἔζων αἱ Ἀμαζόνες. amnis, -is = ῥεῦμα. Tagus : ποταμὸς τῆς Λυσιτανίας (νῦν Tajo). fluo, ῥ. = ῥέω. Maeoniae ripae = αἱ ὄχθαι τοῦ ἐν Μαιονίᾳ Καύστρου. Ἡ φυσικὴ σειρὰ τῶν λέξεων : et fluminēae volūeres quae celebrant carmine Maeonias ripas. caluēre medio Caystro = καὶ τὰ ποτάμια πτηνὰ (οἱ δολιχόδευροι κύκνοι τοῦ Ὀμήρου), τὰ ὁποῖα εἶχον δοξάσει διὰ τοῦ ἄσματός των τὰς ὄχθας τῆς Μαιονίας, ἐκάησαν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Καύστρου. occūlo = κρύπτω. occuluit caput (πηγή) Nilus : ὑπαινίσσεται τὰς ἀγνώστους τότε πηγὰς τοῦ ποταμοῦ, αἱ ὁποῖαι μόλις τὸ 1846 ἀνεκαλύφθησαν ἐντὸς τοῦ ὄρους Ἄλ - Καμάρ. ostium = στόμιον (ἐκβολὴ ποταμοῦ). pulverulentus, ἐπίθ. = κονισαλέος. vaco, ῥ. = εἶμαι κενός· ἐνταῦθα : στεροῦμαι ὕδατος. vallis = ἡ κοιλάς. Ismarius = ὁ Ἰσμαρίος, ὁ Θρακικὸς Ἰσμαρος (ὄρος Θράκης). Thybris ἢ Tiberis = ὁ Τίβερις. promissa potentia rerum = ἡ ὑπεσχημένη κυριαρχία τοῦ κόσμου.

260 - 271. dissilio = διαρρηγνύομαι, σχίζομαι. penētro, ῥ. = εἰσδύω. infernus = ὁ κάτω, ὁ χθόνιος. contrahitur mare = ἀποσύρεται ἢ θάλασσα. exsisto = ἀναφαίνομαι, ἀναδύομαι. augeo = αὐξάω, πολ-

λαπλασιάζω. ima petunt pisces = τὸν βυθὸν ζητοῦν οἱ ἰχθύες. consuētus = ὁ συνήθης. resupīnus = ὑπιτιος (ἀναποδογυρισμένος). Ἡ φ. σειρά : exanimata corpora phocarum natant resupīna summo profundo. fama est. . . latuisse sub tepīdis antris· διατι οἱ θαλάσσιοι θεοὶ ζητοῦν ἀναψυχὴν καὶ δρόσον εἰς τὰ θαλάσσια ἄντρα ; torvus, ἐπίθ. = ἀγριωπός, βλοσυρός. exsēro = ἐξάγω.

272 - 303. Alma Tellus = ἡ πότνια Γῆ, σύζυγος τοῦ Οὐρανοῦ, μήτηρ τοῦ Κρόνου. condo, ρ. = ἀποκρύπτω. viscēra = τὰ σπλάγχνα, ὁ μυρός. opācus = σκοτεινός. paulum subsēdit = ὑπεχώρησεν ὀλίγον (ἤλλαξε δηλ. θέσιν ἐν τῷ διαστήματι). infra, ἐπίρ. με συγκρ. σημασίαν = χαμηλότερον. cesso (θαμιστ. τοῦ cedo) = ὀκνῶ, μέλλω. hoc, δηλ. ἡ καταστροφή μου. si merui = εἰάν εἶμαι ἀξία νὰ πάθω. liceat (mihi) periturae = προκειμένου νὰ καταστραφῶ. elademque auctōre levare = καὶ ν' ἀνακουφίσω τὴν λύπην μου διὰ τὴν καταστροφὴν μου, σκεπτομένη ποῖος εἶναι ὁ αἴτιος αὐτῆς. vix fauces in haec verba tostus (τοῦ torreo) = φρύγω. officium = ὑπηρεσία. aduncus, ἐπίθ. = γαμψός. rastrum, ἰ = ἡ δίκελλα. exerceor, ρ. = καταπονοῦμαι. mitis, ἐπίθ. = ὠριμος. tus, -uris = θυμίαμα. ministro, ρ. = χορηγῶ. fac me meruisse exitium = ἔστω ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἀξία ὀλέθρου. cur illi tradīta sorte aequōra? = διατι τὰ παραδοθέντα διὰ κλήρου εἰς ἐκεῖνον (τὸν Ποσειδῶνα) πελάγη ; Κατὰ τὴν γενομένην διὰ κλήρου διανομὴν τοῦ κόσμου ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ἔλαχον εἰς τὸν Δία, ἡ θάλασσα εἰς τὸν Ποσειδῶνα καὶ ὁ Ἄδης εἰς τὸν Πλούτωνα. vitio, ρ. = καταστρέφω. summae rerum = ἡ οἰκουμένη. ulterius = περαιτέρω, περισσότερον χρόνον. manes = αἱ ψυχαὶ τῶν νεκρῶν. Χθόνιαι θεότητες ἀγρυπνοῦσαι ἐπὶ τῶν τάφων ἢ αὐτοὶ οἱ θεοὶ τοῦ Ἄδου.

304 - 318. vibro = κραδαίνω, πάλλω. imber, -bris = ὄμβρος, ὕετός. libro = πάλλω, σείω. dextra ab aure : διότι εἰς τὸ ὕψος τοῦ δεξιῦ ὠτός, ὡς οἱ ἀκοντισταὶ, ἔπαλλε τὸν κεραυνόν, διὰ νὰ τὸν ἐξακοντίσῃ. aurīga = ὁ ἡνίοχος. parīterque animāque rotisque expūlit. Ἡ πλήρης ἔκφρασις θὰ ἦτο : vita privavit et rotis (curru) deiēcit. compesco, ρ. = συγκρατῶ, περιορίζω. consternor = πτοοῦμαι. in con-

traria = κατὰ διαφόρους διευθύνσεις. revulsus τοῦ ῥ. revello = ἀποσπῶ. lacer, -ra, rum = ἠκρωτηριασμένος, συντετριμμένος. vestigia = τὰ λείψανα, τὰ συντρίμματα.

319 - 332. popūlo, ῥ. = ἀφανίζω. tractus, -us = ἔλξις, τροχιά. longōque per aëra tractu fertur, δηλ. ὁ Φαέθων κατὰ τὴν πτώσιν του διαγράφει ἐν τῷ ἀέρι μακρὰν πυρίνην αἴλακα. diverso orbe = εἰς μακρὰν (τῆς πατρίδος τοῦ Φαέθοντος) κείμενον μέρος τῆς γῆς. Eridānus = ὁ Ἑριδανός, ἑλληνικὸν ὄνομα τοῦ ποταμοῦ Πάδου ἢ Ῥήνου. abluo, ῥ. = νίπτω, λούω. Naïdes = αἱ Ναϊάδες, νύμφαι ποταμῶν καὶ πηγῶν. trifidus, ἐπίθ. = τρισχιδής, φλοῦξ μὲ τρεῖς γλώσσας. carmen = ἐπιτύμβιον ἐπίγραμμα. saxum = ἡ ἐπιτάφιος πλάξ. quem si non tenuit, magnis tamen excidit ausis, δηλαδή: καὶ ἂν ὁ Φαέθων δὲν ἠδυνήθη (ἐξ ἀπειρίας) νὰ συγκρατήσῃ καὶ κυβερνήσῃ τὸ ἄρμα, ἀπέθανεν ἀφ' οὗ μέγала ἐτόλμησε (ἔπεσεν ἐνδόξως). nam : αἰτιολογεῖ τὴν εὐλογον ἀπορίαν, διατι ὁ Ἥλιος δὲν ἐφρόντισε διὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ υἱοῦ του. Ἡ φυσ. σειρά : nam pater miserabilis aegro luctu obductos vultus condidērat. aegro luctu obductos vultus = τὸ ὑπὸ βαρύος πένθους καλυφθὲν πρόσωπον. si modo = ἐὰν βεβαίως. isse τοῦ ῥ. eo = περιέρχομαι. usus = ὠφέλεια (διότι ἡ λάμψις τῆς πυρκαϊᾶς ἀντικατέστησε τὸ ἡλιακὸν φῶς).

333 - 339. lugūbris, ἐπίθ. = παλυπενθής, lanio, ῥ. = σπαράττω. sinus = ὁ κόλπος, τὸ στήθος. percenseo, ῥ. = ἐξετάζω, περιέρχομαι. mox, ἐπίρ. = μετὰ ταῦτα. peregrīnus = ξένος. incubitque loco = ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὸν τόπον, ὅπου ὁ τάφος τοῦ υἱοῦ της. foveo, ῥ. = θερμαίνω.

340 - 355. Heliādes : ἀδελφαὶ τοῦ Φαέθοντος, κόραι τοῦ Ἥλιου. inānis = μάταιος, ἀνωφελής. palma = παλάμη, χεῖρ. querela = οἰμωγή, θρήνος. adsternor = προσπίπτω, κυλίομαι. luna quater iunctis cornibus implērat orbem, δηλαδή : ἡ σελήνη εἰς ἔνδειξιν πένθους ἐκρύβη ἐπὶ τέσσαρας μῆνας. plangor = ὁ κοπετός. e quis ἀντὶ quibus. Lampetie = ἡ Λαμπετίς. derigescō, ῥ. = ἀπολιθοῦμαι. radix, -icis = ῥίζα, πούς. subito radice retenta est = οἱ πόδες της αἰφνιδίως ἤμποδίσθησαν. tertia (filia Solis) = ὠνομάζετο Αἴγλη. avello, ῥ. = ἀπο-

τίλλω, ἀποσπῶ. frons, -ndis = κλάδος δένδρου. stipes, -itis = κορμός δένδρου. crus, -uris = ἡ κνήμη, σκέλος. inguen, -inis = ὁ βουβών, ἡ ἐφηβική χώρα τοῦ σώματος. cortex, -icis = φλοιός. gradus -us = βῆμα, πούς. ambio = περιβάλλω. tantum ora = μόνον τὰ πρόσωπα.

356 - 365. impetus = ἡ ψυχική ὁρμή, τὸ ἐνστικτον. nisi quo trahat illam (Clymēnen) impetus = παρά ὅπου ἤθελε σύρει ἐκείνην ἡ ἀλόγιστος ὁρμή τῆς ψυχῆς, τὸ ἐνστικτον. oscula iungo = ἀσπάζομαι. huc et illuc = ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. truncus = ὁ κορμός. inde = ἐκεῖθεν ἀπὸ τὰ σημεῖα, ἐξ ὧν ἀπεσπῶντο οἱ κλάδοι. gutta = ἡ σταγών. parce, precor mater = μή, σὲ ἱκετεύω, μητέρα. saucius = ὁ τραυματισθείς. vale = ἔρρωσο, χαῖρε. cortex in verba novissima venit = ἤλθε νὰ διακόψῃ τοὺς τελευταίους λόγους ὁ φλοιός (ἀπλωθεὶς μέχρι τοῦ στόματος). electrum = τὸ ἤλεκτρον. stillata electra de ramis novis rigescunt sole = τὸ ἀποστάζον ἐκ τῶν νέων κλάδων ἤλεκτρον πηγνυται διὰ τοῦ ἡλίου. Ὁ ποιητὴς δὲν ἀναφέρει ἐναυθὰ εἰς ποῖα δένδρα μετεμορφώθησαν. Ἀλλαχοῦ ὅμως (Ποντιακά, I. 2. στίχ. 33) λέγει ὅτι ἔγιναν λεῦκαι. gesto, ῥ. = φορῶ. nurus = ἡ νύμφη, γυνή. et mittit (electra) gestanda nuribus Latīnis: διότι αἱ γυναῖκες ἐν Ῥώμῃ ἐφόρουν βραχιόλια ἐκ σφαιριδίων ἤλεκτρον.

Γ. ΝΙΟΒΗ

(Βιβλ. VI, στ. 146 - 212)

146 - 164. fremo = βρέμω, ἀντηχῶ. rumor = ἡ φήμη. rumor facti ἐννοεῖ τὴν διάδοσιν περὶ τῆς τιμωρίας τῆς ἀσεβοῦς Ἀράχνης ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς. Niðbe = ἡ Νιόβη, θυγάτηρ τοῦ Ταντάλου, βασιλέως τῆς Φρυγίας, σύζυγος τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Ἀμφίονος. thalāmus = ὁ θάλαμος, γάμος. illam, δηλ. τὴν Ἀράχνην. Maeonia = ἡ Μαιονία ἢ Λυδία. Sipylum : ὄρος εἰς τὰ σύνορα Λυδίας καὶ Φρυγίας. populāris = πατριώτης, συμπολίτης. Arachne, -es = ἡ Ἀράχνη, νεᾶνις ἐκ Λυδίας, θυγάτηρ τοῦ Κολοφωνίου Ἰδμόνος, ὄρφανὴ μητρός, ὀνομαστὴ διὰ τὴν ὑφαντικὴν τέχνην τῆς· ἐπαρθεῖσα διὰ τὴν φήμην τῆς, προσεκάλεσεν εἰς ἀγῶνα ὑφαντικῆς καὶ αὐτὴν τὴν Ἀθηνᾶν, ἥτις τὴν μετεμόρφωσε πρὸς τιμωρίαν τῆς εἰς τὸ γνωστὸν φεράνυμον ἔντομον. caelestis = ὁ οὐράνιος (θεός). minōra verba = λόγοι ὀλιγώτερον ὑπερήφανοι. multa da-

bant animos = πολλά ἔδιδον ἀφορμὰς (εἰς τὴν Νιόβην) πρὸς ἀλαζονείαν (εἶχε πολλοὺς λόγους νὰ κομπορημονῇ). coniūgis artes : ὁ σύζυγος τῆς Νιόβης Ἀμφίων, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἦτο δεξιώτατος εἰς τὴν λύραν. Οἱ λίθοι κατακηλούμενοι ἐκ τῆς ἀρμονίας τῆς λύρας του ἐκινουῦντο μόνοι των καὶ ἐκτίζοντο, διὰ νὰ κτισθῇ ἡ πόλις τῶν Θηβῶν (ὑπαινιγμὸς πρὸς τὴν ἐξευγενιστικὴν ἐπίδρασιν τῆς μουσικῆς ἐπὶ τῆς ψυχῆς). quamvis = ἀν καὶ. progenies = τὰ τέκνα, οἱ ἀπόγονοι : ἡ Νιόβη εἶχεν 7 υἱοὺς καὶ 7 θυγατέρας. si non sibi visa fuisset (esse felicissima matrum). sata Tiresia = ἡ ἐκ τοῦ Τειρεσίου γεννηθεῖσα. Tiresias : ὁ περίφημος ἐκ τοῦ Ὀμήρου καὶ τῶν τραγικῶν τυφλὸς μάντις Τειρεσίας. Manto = ἡ Μαντώ, ἡ θυγάτηρ τοῦ Τειρεσίου, μάντις ἐν Θήβαις. praescius = ὁ προγιγνώσκων, ὁ ἔχων μαντικὴν δύναμιν. divīno concīta motu : ἡ Μαντώ, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ μάντις, ἐπροφήτευσεν κινουμένη ὑπὸ θείας δυνάμεως. vaticīnor, ῥ. = προφητεύω. Ismēnis, -īdis = ἡ Ἰσμηνίς, ἡ Θηβαία, ἐκ τοῦ ποταμοῦ τῶν Θηβῶν Ἰσμηνοῦ, τοῦ ἀφιερωμένου εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. Latonigēnus = ὁ Λητογενής, τὸ τέκνον τῆς Λητοῦς. tus, -uris = λιβανωτός, θυμίαμα. innecto, ῥ. = πλέκω, στεφανώνω. Latōna = ἡ Λητώ, προσωποποιεῖται τῆς νυκτός, ἀπέκτησεν ἐκ τοῦ Διὸς (οὐρανοῦ) δύο τέκνα : τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν (Ἥλιος, Σελήνη). parētur = ὑπήκουσαν αἱ Θηβαῖαι (τοῦ ρ. pareo) εἰς τὴν συμβουλὴν τῆς Μαντοῦς. tempōra, -um, πληθ. = κρόταφοι. celeberrima = περιστοιχιζομένη ἀπὸ πολλὰς ἀκολούθους.

165 - 173. Vestībus Phrygiis : διότι ἦσαν περίφημα τὰ κεντητὰ ὑφάσματα τῆς Φρυγίας. intextus = ἐνυφασμένοι. et formosa quantum ira sinit = καὶ ὠραία ὅσον ἡ ὀργὴ ἐπιτρέπει (διότι ὄντως ἡ ὀργὴ παραμορφώνει καὶ τὸ ὠραῖον πρόσωπον). deodrus = εὐπρεπής, ὠραῖος. immitto capillos = ἀφήνω τὴν κόμην ἐλευθέραν νὰ κυματίζῃ. alta = μὲ τὴν κεφαλὴν ὑψηλά, γαυριῶσα. auditos caelestes = τοὺς διὰ τῆς ἀκοῆς μόνον γνωστούς θεοὺς. visis, ἀφαιρ. συγκρ. λόγω τοῦ praepōno = προτιμῶ. visi caelestes : ἦσαν ἡ Νιόβη καὶ ὁ σύζυγός της. color, ῥ. = λατρεύομαι. áuctor, -ōris = γενάρχης, πατήρ. cui licuit soli superiorum tangēre mensas : ὁ Τάνταλος μόνον εἶχε τὴν τιμὴν νὰ συμπάγῃ μετὰ τῶν Ὀλυμπίων Θεῶν. Ἀποδίδων τὰ ἴσα ἐκάλεσεν αὐτοὺς εἰς γεῦμα ἐν Σιπύλῳ καὶ παρέθεσε, διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν θεό-

τηγά των, τὸ κράας τοῦ υἱοῦ τοῦ Πέλοπος. Ἡ Δημήτηρ ἔφαγε τὸν ἕνα ὄμιον ὁ Ζεὺς ἀγανακτῆσας ἔρριψεν αὐτὸν εἰς τὸν Ἄδην (μαρτύριον τοῦ Ταντάλου), ἔδωκε ζῶην εἰς τὸν Πέλοπα καὶ τὸν ἐλλείποντα ὄμιον αὐτοῦ ἀντικατέστησε δι' ἑλεφαντίνου ὄστου.

174 - 184. Pleiādes, -um = αἱ Πλειάδες, ἑπτὰ ἀδελφαί, θυγατέρες τοῦ Ἄτλαντος, μεταμορφωθεῖσαι εἰς τὸν γνωστὸν ἀστερισμὸν ἐξ ἑπτὰ ἀστέρων (κ. πούλια). genētrix = ἡ γενέτειρα, ἡ μήτηρ ἢ Ταυγέτη, μία τῶν Πλειάδων, ἦτο ἡ μήτηρ τῆς Νιόβης. Atlas, -ntis = ὁ Ἄτλας, υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης, ἠναγκασμένος νὰ κρατῆ διὰ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν χειρῶν τὸν οὐρανόν. Ἀρνηθεὶς νὰ φιλοξενήσῃ τὸν Περσέα, μετεμορφώθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ φερώνυμον ὄρος, τὸ ὁποῖον ἐπίστευον ὅτι βαστάζει τὸν οὐρανόν. aetherius axis = ὁ οὐράνιος ἄξων, ὅστις ἦτο εἰς τὸ σημεῖον, ὅπου νοητὴ γραμμὴ ἐκ τῆς προεκτάσεως τοῦ γηίνου ἄξονος ἠγγίξε τὸν οὐρανόν. regia Cadmi = τὸ βασίλειον (ἢ πόλις) τοῦ Κάδμου. Cadmus = ὁ Κάδμος, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Φοινίκης Ἀγῆνορος, ἰδρυτῆς τῶν Θηβῶν (Καδμεία). Ἡ φ. σειρά τῶν λέξεων : regia Cadmi sub me domīna est. fides, -ium (πληθ.) = ἡ χορδή, ἡ λύρα. commissā moenia = τὰ συνενωθέντα (τελειωθέντα) τείχη. lumen, lumīnis = τὸ φῶς, οἱ ὀφθαλμοί. accēdo (ῥ. γ') = προστίθημι. huc, ἐπίρ. = ἐνταῦθα. adīce προστ. τοῦ adicio = προστίθημι. mox, ἐπίρ. = μετ' ὀλίγον.

185 - 194. satam nescio quoque Coeo = τὴν γεννηθεῖσαν δὲν γνωρίζω ἀπὸ κάποιον Κοῖον, κ. « πού δὲν γνωρίζω ἀπὸ ποῦ βαστάξῃ ἢ σκουφία της ». exiguus, ἐπίθ. = μικρός. paritūrae, μετ. μέλ. τοῦ pario, pepēri, -rtum (γ') = γεννώ. exsul, ūlis = φυγὰς, ἐξόριστος ἢ Ἦρα ζηλοτυποῦσα ἠνάγκασε τὴν Γῆν νὰ ὀρκισθῆ ὅτι δὲν θὰ δώσῃ εἰς τὴν Λητώ τόπον διὰ νὰ γεννήσῃ. Ἀλλὰ ἡ νῆσος Δῆλος, ἡ ὁποία μέχρι τότε ἐκρύπτετο ὑπὸ τὴν θάλασσαν καὶ ἐπλανᾶτο, ἐπειδὴ δὲν ἐκωλύετο ὑπὸ τοῦ ὄρκου τῆς Γῆς, ἀνεδύθη κατὰ διαταγὴν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ μονίμως σταθεῖσα ὅπου εὐρίσκεται σήμερον, ἐδέχθη τὴν πλανωμένην Λητώ. donec = ἕως ὅτου. miserāta, παθ. μετγ. τοῦ miseror (α') = οἰκτεῖρω. Ἡ πλήρ. πρότασις κατὰ φυσ. σειράν: donec Delos Latonam meserata, dixit (illi) · (tu) o Latona, hospita erras in terris, et ego (similiter) in undis (erro). haec est septima

pars nostri uteri = αὐτὰ (τὰ δύο τέκνα της) εἶναι τὸ ἔβδομον μέρος τῶν τέκνων μου.

195 - 200. maior sum quam cui possit = (quam ut mihi possit) Fortuna noeëre : βαρεῖα βλασφημία κατὰ τῆς θεᾶς Τύχης. multa que ut eripiat = ἄς μοῦ ἀρπάσῃ πολλὰ (ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ Τύχη μοῦ παίρνει πολλὰ παιδιὰ). excessere . . . , bona : ἡ εὐτυχία τῆς Νιόβης εἶναι τόση, κατὰ τὴν γνώμην της, ὥστε τὴν θεωρεῖ ἐν τῇ ἀλαζονείᾳ της ἐκτὸς παντὸς κινδύνου. fingo, ῥ. (γ') = πλάττω, φαντάζομαι. Ἡ φυσ. σειρά : fingite posse demi (τοῦ demo = ἀφαιρῶ) aliquid huic populo natorum tamen spoliata non redīgar ad numerum duorum. spolio, ῥ. (α') = συλῶ, ἀπογυμνῶ. redīgor, ῥ. = καταπνῶ, ἐλαττοῦμαι. turba = ὄχλος, πληθὺς (ἐνταῦθα εἰρωνικῶς). disto, -are = ἀπέχω, διαφέρω. orbus, ἐπίθ. = ἄτεκνος.

201 - 209. ite = ἀπέλθετε. satis, propēre ite, sacri est = ἀρκετὴ εἶναι ἡ θυσία. propēre = ταχέως. infectus, ἐπίθ. = ἀτελής, ἡμιτελής. venēror. ῥ. (α') = ἰκετεύω. indignor, ῥ. (α') = ἀγανακτῶ. Cynthus = ὁ Κύνθος, ὄρος τῆς Δήλου, παρὰ τὸ ὁποῖον ἡ Δητὼ ἐγέννησε τὰ τέκνα της. proles, θηλ. = ἀπόγονος. vobis animosa creatis = ὑπερήφανος, μεγαλόφρων, διότι σᾶς ἐγέννησα. cessura nulli dearum, nisi Junōni = δὲν εἶμαι διατεθειμένη νὰ ὑποχωρήσω εἰς οὐδεμίαν ἄλλην θεάν, πλην τῆς Ἥρας. dubītor = dubitatūr de me = ὑπάρχει ἀμφιβολία περὶ ἐμοῦ. an = si. cultus, ἐπίθ. = σεπτός, ἐστολισμένος. cultis aris arceor = ἐκδιώκομαι ἐκ τῶν σεπτῶν βωμῶν μου.

210 - 214. dolor = αἰτία θλίψεως. dirus, ἐπίθ. = δεινός, φοβερός. dirum factum : εἶναι ἡ ὑπὸ τῆς Νιόβης ἀποπομπὴ τῶν Θηβαίων γυναικῶν ἐκ τοῦ βωμοῦ τῆς Δητοῦς. convicium. -ii = ἡ βλασφημία, ὁ ψόγος. postpōno (ῥ. γ') = θέτω εἰς κατωτέραν μοῖραν, θεωρῶ ἄξιον μικροτέρας τιμῆς. recīdo -cīdi -casum (ῥ. γ') = πίπτω ὀπίσω, μεταπίπτω. et me orbam dixit, quod in ipsam recīdat = καὶ ἐμὲ ἄτεκνον εἶπε, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εὐχομαι νὰ συμβῇ εἰς αὐτὴν (ἐπάνω της ἡ κατάρρα ποῦ εἶπε γιὰ μένα). exhibeo (ῥ. β') = παρέχω, ἐπιδεικνύω. lingua paterna = lingua Tantalī : ὁ Τάνταλος ἀπεκάλυψεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ μυστικά τῶν θεῶν, τὰ ὁποῖα ἔκλεψεν, ὅτε συνέφαγε μετ' αὐτῶν.

215 - 229. desine : προστ. τοῦ ῥ. desīno = παύομαι. querela = ἡ μεμψιμοιρία. mora = ἀναβολή, βραδύτης. . . Phoebē = Φοίβη. ἡ Ἄρτεμις. tecti nubibus = κεκαλυμμένοι νεφέλαις. planus, ἐπίθ. = δμαλός. prope moenia (Thebarum). patens, -ntis (τοῦ pateo) = ἀναπεπταμένος, ἀνοικτός. assiduus, ἐπίθ. = ἐπίμονος. ungūla, -ae = ὄνυξ, ὀπλή ἵππου. molio (ῥ. δ') = καθιστῶ μαλακόν. glaeba, -ae = βῶλος (χῶματος). rubeo (ῥ. β') = εἶμαι ἐρυθρός. sucus, -i = χυμός. terga premunt rubentia Tyrio succo : διότι ἐπὶ τῆς ῥάχεως τῶν ἵππων ἦσαν πορφυρᾶ ὑποσάγματα. graves auro habēnae = βαρεῖαι ἐκ χρυσοῦ ἡνία (χρυσόνωτοι). Ismēnus = Ἰσμηνός, πρωτότοκος υἱὸς τῆς Νιόβης. sarciŋa, ae = τὸ φερσίον. Ἡ φουσ. σ. : qui fuerat quondam prima sarciŋa suae matri : διότι ἦτο πρωτότοκος. certus orbis = ἡ σταθερὰ περιφερικὴ γραμμὴ, τὴν ὅποιαν πρέπει ν' ἀκολουθῆ ὁ ἀμαξηλάτης. spumans, ntis (spumo) = ὁ ἀφρίζων. Hei mihi ! ἐπιφ. οἴμοι. armus, -i = ἡ ὠμοπλάτη. paulātim, ἐπίρ. = ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἡρέμα. defluo (ῥ. γ') = καταρρέω, καταπίπτω. a dextro armo (equi).

230 - 238. per ināne = διὰ μέσου τοῦ κενοῦ ἀέρος. frena do = χαλαρώνω τοὺς χαλινοὺς (διὰ τὰ καλπάση ὁ ἵππος). Sipyulus = Σίπυλος, ἄλλος υἱὸς τῆς Νιόβης. praescius (prae-scio) = προγνώστικός. carbāsa-orum = ἰστία πλοίου. rector (navis) = ὁ κυβερνήτης. evita-bilis = ὁ δυνάμενος ν' ἀποφευχθῆ. tremens (sagitta) haesit summa cerviŋe. exstabat = ἐξεῖχε. guttur, -ūris = ὁ λαιμός. ille (Sipyulus). pronus = προκύπτων, πρηνής. erus, -uris = κνήμη, σκέλος. admissa, τοῦ admittor = ἀφήνομαι ἐλευθέρως (ἐπὶ ἵππου : καλπάζω). iuba, -ae = ἡ χαίτη. foedo (ῥ. α') = μολύνω, μιάινω.

239 - 247. Phaedīmus, Φαίδιμος, 3ος υἱὸς τῆς Νιόβης. heres, -ēdis = ὁ κληρονόμος. avītus, ἐπίθ. = ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πάππον. Tantalus, 4ος υἱὸς τῆς Νιόβης. solitus labor = ὁ εἰθισμένος κόπος (ἵππασία). opus iuvenāle = νεανικὸν ἔργον (ἀγὼν πάλης). nitīdae palaestrae ἀντι nitida corpora : διότι οἱ παλαιστῆαι ἔτριβον τὸ σῶμα μὲ ἔλαιον καὶ ἐφαίνετο στιλπνόν. contulerant (τοῦ confēro) = εἶχον προσεγγίσει (τὰ στήθη). artus, ἐπίθ. = σφιγκτός. nexus, -us = πλοκή ἐν τῇ πάλῃ. cum tento nervo = ὅτε ἐκ τῆς τεταμένης νευρᾶς τοῦ τόξου. concita sagitta = βέλος ῥιφθέν, ὀρμητικόν. incurvatus (τοῦ ῥ. incurvo) = ὁ καμφοίς.

suprēma lumina versarunt = τούς ὀφθαλμούς (τὰ βλέμματα) διὰ τελευταίαν φοράν ἔστρεψαν. exhālo animam = ἐκπνέω.

248 - 266. Alphēnor = Ἀλφῆνωρ, ὅς υἱὸς τῆς Νιόβης. plango (ρ. γ') = πλήττω. complexus, -us = περίπτυξις, ἐναγκαλισμός. allēvo (ad-levo) = ἀνακουφίζω, αἶρω. Delius = ὁ Δῆλιος (Ἀπόλλων). prae-cordia, -orum = τὰ σπλάχνα. fatīter, -ra, -rum, ἐπίθ. (fatum fero) = θανατηφόρος. erūta, μτχ. τοῦ eruo (γ') = ἐξορύσσω, ἀποσπῶ. hamus, -i = τὸ ἄγκιστρον· ἐνταῦθα οἱ ἄγκιστροσειδεῖς ὄγκοι τῆς αἰχμῆς τοῦ βέλους, οἱ ὅποιοι εἶχον ἀποσπάσει μέρος τοῦ πνεύμονος. non σύν-δεσον πρὸς τὸ simplex. intonsus, -i = ἄκαρτος τὴν κόμην (ἀκερσεκό-μης), χαρακτηριστικὸν τῶν νέων. Damasichthon = Δαμασίχθων, ὁ θὸς υἱὸς τῆς Νιόβης. afficio (ρ. γ') = προξενῶ κακόν. ictus erat = ἐπλήγη. nervōsus poples = ἡ νευρώδης ἰγνύα. internodium = μεσο-γονάτιον, τὸ μεταξὺ δύο ἀρμῶν μέρος τοῦ σώματος. exitiabilis, ἐπίθ. = ὀλέθριος. sagitta pennis tenuis = βέλος μέχρι τῶν πτερῶν (ἄτινα ἦσαν εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ βέλους). emīco, -ui (ρ. α') = ἀναπηδῶ, λάμπω. prosilio (ρ. δ') = ἀναπηδῶ. terēbro (ρ. α') διατρύπῶ. Hionēus = Ἰλιονεύς, ὁ 7ος υἱὸς τῆς Νιόβης. sustulerat (τοῦ tollo) = αἶρω. non profectura precando = ἀναπέμπων ἰκεσίας, αἱ ὅποια δὲν ἐπρόκειτο νὰ ὠφελήσουν. dique... omnes. Ἡ φυσικὴ σειρά : et dixerat : O di communiter omnes (sed solos Apollīnem et Dianam) esse rogan-dos. motus erat Arcitēnens = εἶχε συγκινηθῆ ὁ τοξότης (Ἀπόλλων). revocabīlis, ἐπίθ. = ὁ δυνάμενος ν' ἀνακληθῆ. certum facio καὶ παρὰ πεζοῖς certiozem facio = πληροφορῶ.

267 - 270. subīta rūīna = ἡ αἰφνιδια συμφορά. potuisse ὑποκ. τὸ νοούμενον superos. hoc ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ potuisse καὶ τοῦ ausi essent. nam, αἰτιολογεῖ διατὶ δὲν ἐπληροφορήθη τὴν οἰκογενειακὴν συμφορὰν καὶ ὁ σύζυγος τῆς Νιόβης Ἀμφίων.

271 - 279. ferro per pectus adacto = διὰ τοῦ (σιδηροῦ) ξίφους διατρύψας τὸ στήθος (αὐτοκτονήσας). disto, -are = ἀπέχω, διαφέρω. modo = πρὸ ὀλίγου. resupīna tulerat gressus = μετὰ τὴν κεφαλὴν κελκλιμένην πρὸς τὰ ὀπίσω (κορδαμένην) ἀπὸ ὑπερφηάνειαν ἀλλαχού ἐξαπατηρήσθη alta. invidiōsa suis = κινούσα τὸν φθόνον καὶ τῶν

συγγενῶν της ἀκόμη. at nunc miseranda vel hosti = καὶ τώρα ἀξιο-
λύπητος καὶ ἀπὸ τὸν ἐχθρόν της ἀκόμη. dispenso oscula = σκορπίζω
φιλήματα. a quibus, δηλ. ἀπὸ τῶν πτωμάτων. livens, -ntis (τοῦ
liveo) = ὠχρός, πελιδνός.

280 - 288. pascere προστ. τοῦ pascor = (χόρτασε), εὐχαριστή-
θητι. satia προστ. satio = κορέννυμαι, χορταίνω. cor, -rdis = ἡ καρδία.
efflor, ῥ. = ἐκφέρομαι (ἐκφορὰ) ἐπὶ κηδείας. exulto, ῥ. = σκιρτῶ.
plura supersunt = περισσότερα (τέκνα) ἀπομένουν. praeter Niðben
unam = πλὴν μόνον τῆς Νιόβης. ater, -tra, -trum, ἐπίθ. = μέλας.
torus, -i = φέρετρον.

289 - 296. demisso crine = λυσίκομοι. imposito. ἡ φυσ. σειρά :
imposito ore fratri moribunda. relanguit, τοῦ relanguesco = ἀπο-
κάμνω, λιποθυμῶ. solor, ῥ. = παρηγορῶ. duplicata est = ἐδιπλώθη,
caecum vulnus = τραῦμα προσελθὸν ἐξ ἀγνώστου χειρός. collabor,
ῥ. = καταπίπτω (κ. σωριάζομαι). immorior, ῥ. = ἀποθνήσκω μετὰ
τινος ἄλλου.

297 - 312. trepido, ῥ. = τρέμω. sexque datis leto = καὶ μετὰ τὸν
θάνατον τῶν ἕξ. letum, -i = ὁ θάνατος. pro qua rogat, occidit = ἐκεί-
νη, διὰ τὴν ὅποιαν ἱκετεύει, πίπτει. exanimis, ἐπίθ. = ἄψυχος, νεκρός.
deriguit, τοῦ ῥ. derigesco = παγώνω (ἐκ θλίψεως). gena, -ae = ἡ
παραϊά. palatum, -i = ὁ οὐρανίσκος. congelo (ῥ. α') = πήγνυμαι,
σκληροῦμαι. vena, -ae = ἡ φλέψ. flet τοῦ fleo = κλαίω. turbo,
-inis = δίνη. cacumen, -inis = ἡ κορυφή. liquor, ῥ. = τήκομαι,
λειώνω. mano = στάζω.

Ἐπὶ τοῦ Σιπύλου ὄρους βράχος παρουσιάζει τὴν μορφήν γυναικὸς
κλαιούσης· εἶναι, ὡς λέγουν, ἡ ἀπολιθωθεῖσα Νιόβη.

Η παρούσα μελέτη αποτελεί μέρος ενός ευρύτερου προγράμματος έρευνας που αφορά στην αξιολόγηση της επίδρασης των εκπαιδευτικών παρεμβάσεων στην ανάπτυξη των μαθητών. Η έρευνα πραγματοποιήθηκε σε ένα δείγμα σχολείων της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης, με στόχο να διερευνηθεί ο βαθμός επίτευξης των εκπαιδευτικών στόχων και η επίδραση των διαφορετικών μεθόδων διδασκαλίας.

Η μελέτη βασίζεται σε ποσοτικά δεδομένα που συλλέχθηκαν με τη βοήθεια ειδικών ερωτηματολογίων και δοκιμασιών. Τα αποτελέσματα της έρευνας δείχνουν ότι οι μαθητές που συμμετείχαν σε προγράμματα με βάση τη μέθοδο της διαφοροποίησης της διδασκαλίας, παρουσίασαν καλύτερα αποτελέσματα σε σχέση με τους μαθητές που συμμετείχαν σε παραδοσιακά προγράμματα.

Τα αποτελέσματα αυτά υποστηρίζουν την άποψη ότι η διαφοροποίηση της διδασκαλίας μπορεί να αποτελέσει μια αποτελεσματική μέθοδο για την προώθηση της μάθησης και την ανάπτυξη των μαθητών. Ωστόσο, η έρευνα έχει κάποιες περιοριστικές παράγοντες, όπως το μικρό δείγμα και η έλλειψη μακροχρόνιων δεδομένων.

Συνεπώς, απαιτούνται περαιτέρω έρευνες για να επιβεβαιωθούν τα αποτελέσματα αυτά και να διερευνηθεί ο βαθμός γενίκευσής τους. Η μελέτη αυτή αποτελεί ένα σημαντικό βήμα στην κατεύθυνση αυτή, καθώς παρέχει πληροφορίες για τον βαθμό επίτευξης των εκπαιδευτικών στόχων και την επίδραση των διαφορετικών μεθόδων διδασκαλίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α'. ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ ΛΟΓΟΙ

1. Εισαγωγή.	Σελ.	5
2. Κείμενον		
α. 'Ο Γ' κατά Κατίλινα	»	11
β. 'Ο ὑπὲρ Ἀρχίου τοῦ ποιητοῦ.	»	22
3. Ἑρμηνευτικαὶ σημειώσεις		
α. Εἰς τὸν Γ' κατά Κατίλινα	»	33
β. Εἰς τὸν ὑπὲρ Ἀρχίου τοῦ ποιητοῦ.	»	46

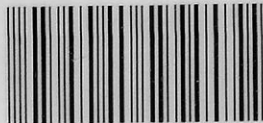
Β'. ΟΒΙΔΙΟΥ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ

1. Εισαγωγή.	»	73
2. Κείμενον		
α. Προίμιον	»	77
β. Φαέθων	»	77
γ. Νιόβη.	»	88
3. Ἑρμηνευτικαὶ σημειώσεις		
α. Εἰς Προίμιον	»	93
β. Εἰς Φαέθωνα	»	93
γ. Εἰς Νιόβην.	»	107

ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ

Τὰ ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου φέρουν τὸ κάτωθι βιβλιοσήμον, εἰς ἀπόδειξιν τῆς γνησιότητος αὐτῶν.

Ἐντίτυπον στερούμενον τοῦ βιβλιοσήμου τούτου θεωρεῖται κλεψίτυπον. Ὁ διαθέτων, πωλῶν ἢ χρησιμοποιοῦν αὐτὸ διώκεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 7 τοῦ Νόμου 1129 τῆς 15/21 Μαρτίου 1946 (Ἐφ. Κυβ. 1946, Α 108).

024000029783

ΕΚΔΟΣΙΣ Η΄/ΣΤ΄, 1956 (ΙΧ) - ΑΝΤΙΤΥΠΑ 30.000

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ - ΒΙΒΛΙΟΔΕΞΙΑ : Ν. ΤΙΑΠΕΡΟΓΛΟΥ, ΜΗΛΙΔΩΝΗ 15

